Håkan Blomqvist

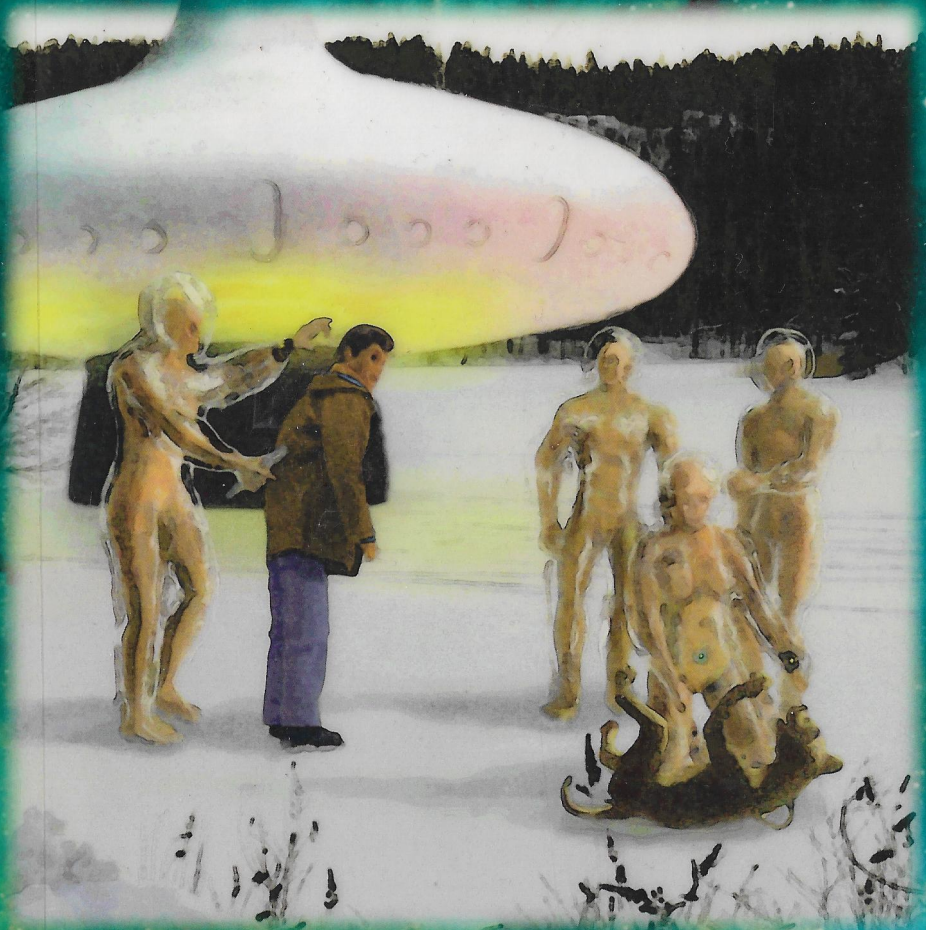

Muukalaiset keskuudessamme

Alkuperäinen teos:
Främlingar på vår jord
Ufokontakter i Sverige

Suomennos: Heljä Pehkonen

Kannen piirros: Max Magnus Norman

Graafinen suunnittelu: Lasse Ahonen

2. painos

ISBN 978-951-98374-9-9

Kopi-Jyvä Oy 2011

Sisällys

Ufot – myytti ja arvoitus 7
Avaruusolentojen parantama 18
"Tunsin itseni profeetaksi" 39
Meno-paluu Bahamalle 47
Isä Rapas 55
Maanalainen ufotukikohta 72
Vakoilija, muttei mikään tavallinen sellainen 86
Kolmas matka Bahamalle 92
Avaruusolentojen kuriiri 103
Avaruuslevy, taikuri ja mafia 115
Arvoitus Richard Höglund 125
Sture, Ambres ja ufot 143
Muukalaiset maapallollamme 151
Salaisia tukikohtia 171
Hakemisto 187

Miksi siis lainkaan ottaa esille tämä tuntematon aihe? Ensinnäkin minusta tuntuu raukkamaiselta vain kaikessa hiljaisuudessa sivuuttaa ufot maapallon ulkopuolisten sivilisaatioiden käsittelyn jälkeen – vaikka näillä kahdella aiheella ei kuten todettua tarvitse olla mitään yhteyttä toisiinsa. Toisekseen vaikuttaa siltä, että ufoja… on olemassa, mikä niiden alkuperä sitten lieneekään.

Arthur Koestler, Janus

Ufot – myytti ja arvoitus

Joka vakavissaan omistautuu ufojen ihmeellisen maailman tutkimukselle saa pian huomata sen olevan kiinnostavien, mutta vaikeasti arvosteltavien, havaintojen, mielikuvituksellisten tarinoiden, myyttien ja salaliittoteorioiden viidakko. On vaivalloista ja aikaa vievää edetä tässä viidakossa tutkiakseen, dokumentoidakseen ja kriittisesti arvioidakseen ufotapahtumia, erityisesti kun kyseessä ovat lähitarkastelut sekä väitteet kontaktista olentojen kanssa. Lukijan tulee ensimmäiseksi ymmärtää, että ufot ovat sekä myytti että arvoitus. Myytti ajatellen niitä uskonnollisia kulttiryhmiä, jotka ovat syntyneet ilmiön tiimoilta. Arvoitus puolestaan monien hyvin dokumentoitujen, mutta vaikeasti selitettävien, havaintojen osalta. Myytin ja arvoituksen välinen raja ei tosin ole selkeä, kuten tämä kirja tulee näyttämään.

Ruotsin valtakunnallinen ufotutkimusjärjestö Riksorganisationen UFO-Sverige vastaanottaa vuosittain 300–500 ufohavaintoilmoitusta. Useimmissa, noin 95 prosentissa, on kyse luonnollisten ilmiöiden virheellisestä tulkinnasta: planeetoista, meteoreista, lentokoneista, lentävistä paperilyhdyistä, valonheittimistä pilviä vasten ja niin edelleen. Joissain

tapauksissa selitykset ovat psykologisia: sisäisiä näynomaisia kokemuksia, valehtelunhimoa, pilailua ym. Jäljelle jää kouralinen raportteja, jotka voidaan pääpiirteissään jakaa neljään kategoriaan:

1. Pallonmuotoiset hohtavat kohteet, jotka eroavat tavallisista pallosalamoista liikeradoiltaan sekä vaikutukseltaan sähkölaitteisiin, autoihin ynnä muihin. Yhden teorian mukaan näissä tapauksissa voisi olla kyse luonnollisista sähköisistä purkauksista, joita tiede ei ole vielä pystynyt selittämään.
2. Ohjuksenmuotoiset sekä kolmikulmaiset kohteet. Näissä raporteissa kuvaillut kohteet voitaisiin tulkita salaisiksi lentokoneiksi, roboteiksi tai RPV-aluksiksi (RPV = Remotely Piloted Vehicle), toisin sanoen miehittämättömiksi vakoilualuksiksi. Ongelmana on, että varhaisimmat kategorian raportit ovat peräisin jo 1940-luvulta (aaveraketit) ja lisäksi näissäkin tapauksissa tietyt toimintamallit tekevät armeijaan liittyvät selitykset kaukaa haetuiksi.
3. "Lentävät lautaset". Lähihavaintoja selvästi fyysisistä aluksista, jotka käyttävät meille tuntematonta tai ylivoimaista teknologiaa. Nämä tapaukset muodostavat klassisen ufo-arvoituksen: vakavissaan olevat ja usein korkeasti koulutetut todistajat kaikkialta maailmassa ovat havainnoineet aluksia sekä joskus olentoja, jotka viittaavat vieraan teknologian, ja siten vieraan älyllisen elämänmuodon, olemassa oloon.
4. Kontaktitapaukset. Kontakti ja kommunikointi vieraiden olentojen kanssa joko yhdistettynä ufohavaintoihin tai niistä irrallaan. Tämä kategoria voidaan jakaa kolmeen alakategoriaan:

a. Fyysiset. Raportit, jotka pääosin kuvaavat puhtaasti fyysisen kontaktin ufo-olentojen kanssa.

b. Psyykkiset. Väitteet psyykkisestä, "telepaattisesta", kontaktista ufo-olentojen kanssa.
c. Sieppaukset (abductions). Raportit, joista on usein vaikeaa määritellä, onko kyseessä fyysinen vai psyykkinen tapahtuma. Monessa tapauksessa kokemukset voi laskea kuuluvaksi kategoriaan 4b, koska ne on saatu esiin useimmiten hypnoosin välityksellä.

Kategoria kolme muodostaa sillan kiistanalaisiin kontaktitapauksiin ja haluankin nyt esitellä konkreettisen esimerkin lähihavainnosta, jota olen itse tutkinut yhdessä Arkivet för UFO-forskning -kollegani Anders Liljegrenin kanssa. Tapahtumapaikkana on pieni Björkvikin yhteisö Södermanlandin eteläisissä osissa. Tarkkaa tapahtumapäivämäärää ei ole ollut mahdollista vahvistaa, mutta se saattoi olla lauantai 9. syyskuuta 1989.

Kerstin Jonsson ajaa autoa noin kello 18.10 tyttärensä Tina kyydissään. He ovat jättäneet Tinan kaverin Björkvikin linja-autoasemalle. Kerstin ajaa ja Tina istuu takapenkillä. Vain muutamia satoja metrejä ennen kotitaloa, Kerstin näkee kohteen, joka leijuu ilmassa tien vieressä kasvavien koivujen yläpuolella. Hän osoittaa kohteen tyttärelleen ja he ajavat hitaasti sitä kohden pysäyttäen auton aivan merkillisen aluksen alle.

Tina on peloissaan ja haluaa lähteä kotiin. Kerstin sitä vastoin on utelias ja avaa auton ikkunan. He tutkivat kohdetta joidenkin minuuttien ajan. Kohde ei pidä minkäänlaista ääntä. Se muistuttaa klassista lautasta; on pyöreä ja halkaisijaltaan ainakin viisi metriä. Väri on mattapintainen metalliväri ja alaosassa vilkkuu epäsäännöllisesti kolme valoa; punainen, keltainen ja vihreä. Aluksi Kerstin ja Tina näkevät aluksen vain alhaalta käsin ja tästä kulmasta näkyy keskellä jotain, mikä muistuttaa pyöreää luukkua. Välimatkaksi he arvioivat korkeintaan 15–20 metriä.

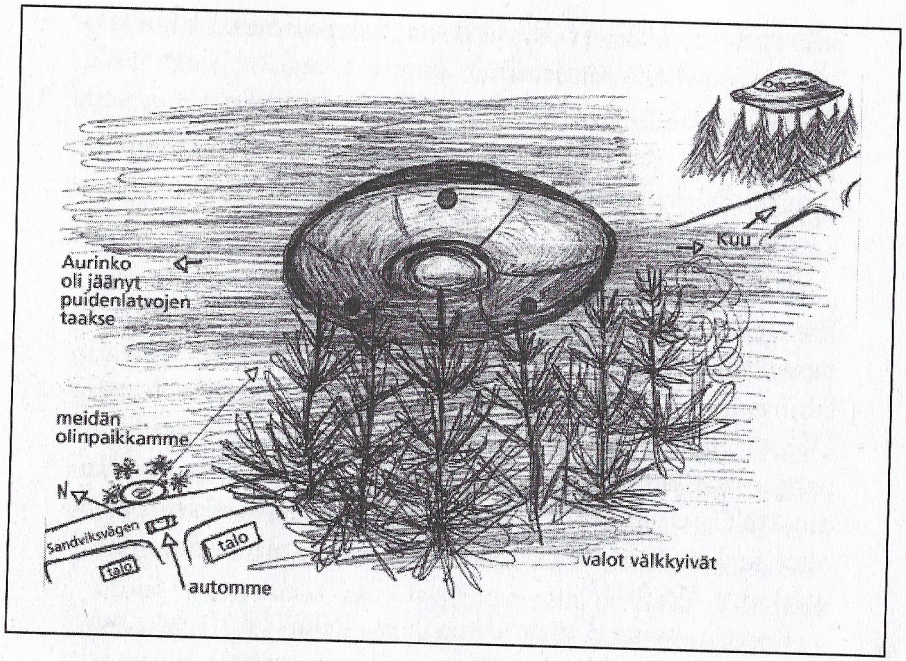

Kerstin Jonssonin piirros lentävästä kohteesta

Muutaman minuutin jälkeen Kerstin avaa auton oven ja menee ulos katsomaan. Kovasti peloissaan oleva Tina huutaa: "Tuo ei ole viisasta, et saa mennä." Samassa alus alkaa hitaasti pyöriä vastapäivään ja liikkuu poispäin tien yli. Tina heittäytyy takapenkille ja alkaa itkeä. Kerstin näkee aluksen nyt sivulta. Siinä on kupoli, jossa näkyy keltaisia valoja, jotka Kerstin tulkitsee ikkunoiksi. Sitten kaikki tapahtuu todella nopeasti. Alus heilahtaa matkaan metsän yli uskomattomalla vauhdilla ja ampaisee poispäin kohti Yngarenjärveä. Kerstin ajaa suoraan kotiin ja kertoo havainnoistaan muille perheenjäsenilleen, jotka istuvat syömässä. Aluksi muu perhe ei usko Kerstiniä ja Tinaa. Kerstinin mies Sture näkee kuitenkin Tinan olevan todella kalpea ja hän ymmärtää, että jotain epätavallista on tapahtunut. Sää oli tapahtuma-aikaan selkeä, ja

Anders Liljegren haastattelee Kerstin ja Tina Jonssonia (vas.)
Kuva: Håkan Blomqvist

tyyni, ei satanut. Ulkona oli vielä valoisaa, mutta ilta alkoi jo hieman hämärtää. Havaitsijat ovat jossain määrin epävarmoja aluksen koosta. Kerstin vertaa sitä normikokoiseen autojen käännöspaikkaan. Tapauksessa on kiinnostavaa epänormaali hiljaisuus. "Siihen minä reagoin todella, että oli niin hiljaista", Kerstin selittää. Tästä epänormaalista hiljaisuudesta kerrotaan myös monissa muissa ufohavainnoissa.

Voidaan sanoa, että Kerstin oli rohkea ajaessaan autonsa aivan aluksen alle. Hän oli kuitenkin utelias. Tina sen sijaan kirjoittaa raporttilomakkeeseen: "...pelästyin enkä uskonut sitä todeksi." He eivät kertoneet havainnostaan millekään lehdelle tai viranomaiselle vaan ainoastaan joillekin ystävilleen. Itse sain tiedon tapauksesta eräällä ufoluennolla Björkvikissä vuonna 1994.

Tapaus on suoranainen kouluesimerkki perinteisestä "lentävä lautanen -havainnosta". Koska sillä oli kaksi todistajaa, päätimme Anders Liljegrenin kanssa ottaa siitä paremmin selvää. Ajoimme 28. kesäkuuta 1995 Björkvikiin ja haastattelimme Kerstiniä ja Tinaa yksitellen perheen kotona. Sen jälkeen ajoimme tapahtumapaikalle ottaaksemme valokuvia ja saadaksemme lisätietoja. Myöhemmin haastattelin myös Kerstinin miestä Sture Jonssonia kuullakseni hänen ajatuksiaan tapahtuneesta. Sture sanoo olevansa skeptinen, mutta avoin mahdollisuudelle tuntemattomien aluksien olemassaolosta. "He olivat järkyttyneitä kotiin tullessaan. Tina oli aivan kauhuissaan", Sture kertoo. Hänellä ei ole mielestään mitään syytä epäillä vaimoaan ja tytärtään. Ei ole heidän tapaistaan keksiä juttuja omasta päästään.[1]

Sekä Kerstin että Tina tiesivät monien naapurien ja tuttujen nähneen aluksen. Kaikki heistä halusivat kuitenkin pysytellä nimettöminä ja huolimatta ilmoituksestamme *Nya Yngarebygden* -paikallislehdessä, emme löytäneet uusia todistajia. Kesäkuun loppupuolella vuonna 2008 UFO-Sverige sai kuitenkin nimettömän sähköpostin, joka liittyy kiinnostavasti tapaukseen:

"Jossain vaiheessa elokuun loppupuolella 1989 ollessani 16-vuotias asuimme Vrenan tienoilla, mutta kuitenkin lähempänä Hallbosjöta. En halua kertoa tarkkaa paikannimeä. Muistaakseni kyseisenä päivänä oli kylmää. Syksy teki tuloaan, oikeastaan luulen, että oltiin lähempänä syyskuuta, mutta en muista varmaksi näin monen vuoden jälkeen. Muistaakseni oli aika myöhä illalla. Olimme olleet ostoksilla ja olimme nyt matkalla kotiin. Täällä maalla ei juuri koskaan tapahdu mitään erityistä, ei varsinkaan loppuvuodesta. Istuin autossa äitini ja siskoni kanssa matkalla kotiin kun näimme sen, auton ajosuunnasta oikealla. Olimme matkalla pohjoiseen tai luoteeseen ja Yngaren oli vasemmalla puolellamme.

Ensin siskoni huusi, että järven keskiosan yläpuolella leijui jokin outo tumma pilvi. Minä katsoin ulos ja näin myös jotain merkillistä ja ovaalinmuotoista, joka ei minusta lainkaan muistuttanut tummaa pilveä, vaan se oli pyöreä tai ennemminkin ovaalinmuotoinen ja se leijui aivan liikkumatta paikallaan. Me huusimme äidille, että hänen pitäisi pysäyttää auto ja katsoa ulos. Hän oli vähällä painaa jarrut pohjaan, koska luuli varmaan, että olimme osuneet hirveen tai jotain. Nyt näimme kaikki sen ilmassa leijuvan merkillisen kohteen. Se näytti olevan halkaisijaltaan vähintään 7–8 metriä, ehkä yhdeksän metriä. Se tuntui suurelta ja epätodelliselta. Menimme ulos nähdäksemme sen lähempää. Paikalle ei sattunut muita autoja todistamaan sitä, mutta me sen sijaan seisoimme siellä liikahtamatta tuijottamassa sitä näkyä, sillä se poikkesi kaikesta meille tutusta. Yritimme keksiä sille selitystä. Olisiko se jonkinlainen ilmalaiva, ilmapallo tai lentokone? Emme kuitenkaan keksineet kohteelle mitään luonnollista selitystä.

Lopulta se vaikutti liikahtavan ja pystyimme näkemään vain, että se oli tumma, ei kiiltävä vaan lähinnä mattapintainen, mutta toisaalta seisoimme ainakin 50 metrin päässä siitä. Oli hankalaa nähdä mitään tarkkoja yksityiskohtia. Luulen, että sen alapinnassa vilkkui jokin, mutta en nähnyt tarkasti. Sitten se katosi uudelleen nykäisten, mutta ei päästänyt ääntä eikä edes vaikuttanut mitenkään alla olleeseen veteen. Se oli juuri puiden latvojen korkeudella. Se tuntui todella oudolta.

Puhuimme tapahtuneesta pitkään sinä iltana, mutta ajan mittaan lopetimme ihmettelyn. Ajattelimme sen olleen jokin hallituksen tai armeijan salainen projekti, emmekä ilmoittaneet havainnostamme mihinkään. Emme nähneet siitä mitään mainintaa lehdissä, emmekä siksi tehneet siitä mitään suurta numeroa. Mutta tapahtumat ovat pysyneet mielessä kaikki nämä vuodet, sillä alus poikkesi niin paljon kaikesta jokapäiväisestä. Tuli tunne, että olimme tarkkailtavana; tästä syystä tapaus on pysynyt mielessä siitä asti. Koska tapahtuneesta on jo niin kauan aikaa, voi olla, että muisti on hei-

kentänyt monia yksityiskohtia, joista ehkä näki silloin enemmänkin, tai ehkä sitten mukaan on tullut uusia. Tuntuu joka tapauksessa siltä, että näimme jotain todellista. Olen kysynyt asiasta sekä äidiltäni että siskoltani joitain kertoja ja he vain kohottavat olkiaan, mutta vahvistavat, että olimme kaikki kolme silloin paikalla."

Näin kuuluu UFO-Sverigelle lähetetty sähköpostiviesti, joka todennäköisesti koskee samaa alusta kuin Kerstin ja Tina Jonssonin havainnot. Päivämäärä on yhä epäselvä, mutta on todennäköistä, että perhe autossa havainnoi alusta pienen hetken Kerstinin ja Tina jälkeen, siinä vaiheessa kun se oli liikkunut yli Yngarenjärven ja edemmäs Vrenan seudulle.

On luonnollisestikin turhauttavaa huomata päätyneensä umpikujaan tapauksen tutkimisessa. Monet havainnoijat haluavat pysyä nimettöminä, koska aihe on kiistanalainen ja moni pelkää joutuvansa naurunalaiseksi. Yksi UFO-Sverigen tärkeistä tehtävistä onkin olla taho, jonne havainnoijat voivat kääntyä tietäen, että heidät otetaan vakavasti. Nykyään myös ufohavainnot, jotka suunnataan Ruotsin puolustusvoimien tutkimuslaitokselle (Totalförsvarets forkningsinstitut) FOI:lle (aiemmin FOA), ohjataan UFO-Sverigelle.

Kategorian neljä, kontaktitapaukset, kohdalla olen tutkimuksissani keskittynyt lähinnä puhtaasti fyysisiin kontakteihin avaruusolentojen kanssa. Psyykkiset kontaktitapaukset voidaan pääosin tulkita tavallisia psykologisia termejä käyttäen sisäisiksi ääniksi tai näyiksi. Psyykkiset kontaktitapaukset ovat hyvin tavallisia uususkonnollisuuden ja New Age -liikkeen parissa. Spiritualismin piirissä niitä on ilmennyt 1800-luvulta lähtien. Théodore Fournoyn kirja *"From India to the Planet Mars"* on klassinen esimerkkitapaus.[2] Tässä yhteydessä tulee myös mainita ruotsalainen 1700-luvulla vaikuttanut mystikko Emanuel Swedenborg, jonka kirja *"Jordarna i vår solvärld"* julkaistiin vuonna 1758. Siinä hän kuvailee, kuinka enkelit veivät hänet mukanaan kuuhun ja erinäisille

aurinkokuntamme planeetoille. Planeetoilla ja jopa kuussa hän kohtasi sekä ihmisiä että eläimiä. Tulkittaessa Swedenborgin kokemuksia on mielenkiintoista panna merkille, että hänen kuvauksessaan esiintyy vain planeettoja, jotka tiede oli tehnyt tunnetuksi ennen vuotta 1758.

Fyysisistä kontaktitapauksista on pääosin raportoitu 1950-luvulta alkaen. Ruotsissa niitä tulee esiin harvakseltaan. Aikainen esimerkki julkaistiin englantilaisessa *Flying Saucer Review* -aikakausilehdessä vuonna 1963.[3] En ole valitettavasti onnistunut jäljittämään raportin lähdettä, mutta esittelen sen tässä yhteydessä esimerkkinä sen aikaisesta ruotsalaisesta kontaktitapauksesta. Lähde on italialainen liikemies, joka tapasi vierailullaan Göteborgissa toukokuussa 1962 nuoren ruotsalaismiehen, "Olaf Nielssenin", joka opiskeli agronomiksi. Hän kertoi seuraavan tarinan liikemiehelle:

"Olin ulkona kävelemässä lähellä Halmstadia iltapäivällä 25. elokuuta 1960. Paikka oli syrjäinen – metsää yhdellä puolella ja peltoa toisella – ihanteellinen opiskelijalle. Yhtäkkiä tunsin oloni sekavaksi ja huomasin nousevani ilmaan. Pelosta huolimatta huomasin täysin, mitä tapahtui. Noin kahdenkymmenen metrin korkeudella oli lentävä lautanen ja minua vedettiin suoraan kohti sitä. Menetin tajuntani leijuessani ilmassa. Kun tulin taas tajuihini, makasin todella pehmeällä sängyllä pienessä huoneessa. Huone oli väriltään kalpean vihreä ja sitä valaisi heikko valo, jolla ei ollut mitään lähdettä. Äkkiä ovi aukeni ja sisään tuli olento. Hän oli kaikin tavoin meidän kaltaisemme lukuun ottamatta sitä, että hän oli pukeutunut haalariin. Hän tuli luokseni, hymyili ja pyysi omalla kielelläni anteeksi tapaa, jolla minut oli otettu aluksen kyytiin."

Tämän jälkeen Olaf Nielssen kertoo, että hänet vietiin "maanalaiseen avaruustukikohtaan".

"Vaikutti ensin siltä, että olisin ollut ulkona, mutta sen si-

jaan havaitsin olevani suuressa hyvin valaistussa luolassa. Kysyin uteliaisuuttani oppaaltani, oliko maapallolla paljonkin tällaisia tukikohtia. Hetken epäröinnin jälkeen hän vastasi, että sellaisia on ollut maapallolla jo monien, monien vuosien ajan. Osa on Keski-Aasiassa, missä kaupungit kukoistivat jo tuhansia vuosia sitten. Osa taas sijaitsee Pamirvuoren ylätasangoilla, Keski-Afrikassa ja Etelä-Amerikassa, missä avaruusvierailijat ovat omista syistään rakentaneet uudelleen kokonaisia salaisia kaupunkeja, jotka perustettiin jo ennen inkojen aikaa."

Tässä maanalaisessa hangaarissa Olaf Nielsenille näytettiin joukko lentäviä lautasia sekä laite, joka suojasi tukikohdan sisäänkäynnin luomallaan magneettisella verholla. Tämä turvatoimenpide ei kohdistunut maanasukkaisiin vaan "pimeisiin", pahantahtoisiin avaruusolentoihin, jotka olivat kotoisin Orionin tähtikuvion läheltä ja halusivat valloittaa maapallon.

Jos ylläkuvatun kategorian kontaktitapaukset ovat kiistanalaisia, ajatus "muukalaisista keskuudessamme" on sitä vielä enemmässä määrin ja sisältää myös paljon kiistanalaista tietoa. Aihe on ennen kaikkea suosittu ja usein toistuva tieteiskirjallisuudessa ja populäärikulttuurissa. Se on kuitenkin tavallinen aihe myös ufopiireissä, missä ihmiset ovat jo 1950-luvulta lähtien väittäneet olleensa tekemisissä sellaisten avaruusolentojen kanssa, jotka näyttävät suunnilleen tavallisilta Maan asukkailta ja sen vuoksi pystyvät liikkumaan yhteiskunnassamme paljastumatta. Nämä kertomukset ovat luonnollisesti tuoneet mukanaan enemmän tai vähemmän vainoharhaisia teorioita ja uususkonnollisia uskomuksia siinä maanalaismaailmassa, mitä ufopiirit edustavat.

Tapaus, johon tämä kirja pääosin keskittyy, on seurannut minua melkein koko aktiiviurani ajan. Se on sekä kiinnostanut että turhauttanut minua ja olen kerännyt siihen liittyvää materiaalia monien vuosien ajan. Tämä niin kutsuttu Helge-

tapaus yhdistää jokapäiväisen todellisuuden ja kuvitelmat tavalla, joka on tyypillistä monille vastaaville tapauksille. Luodakseni tapaukselle perspektiiviä, vertaan sitä myös muihin vastaaviin tapauksiin eri puolilta maailmaa.

Minua kiinnostaa kaikissa näissä tapauksissa se, etten oikeastaan tiedä mitä dokumentoin. Ovatko kyseessä modernit kansanuskomukset, meidän aikamme urbaanit legendat, mystikoiden sisäiset kokemukset, patologisten valehtelijoiden fantasiat vai kenties toistaiseksi tuntematon todellisuus? Saan ehkä laittaa kiinnostukseni värmlantilaisen kasvatukseni piikkiin, sillä värmlantilaisethan ovat tunnettuja kiinnostuksestaan tarinoihin ja myytteihin. Tervetuloa siis matkalle ufokontaktien ihmeelliseen maailmaan.

Lämmin kiitos kaikille ufotutkimusarkistossa (Arkivet för UFO-forskning, AFU) toimiville kollegoilleni ja ystävilleni, Clas Svahnille ja Anders Liljegrenille, heidän viisaista neuvoistaan ja näkökulmistaan käsikirjoitukseeni liittyen. Suuri kiitos myös *UFO-aktuellt* -lehden päätoimittajalle Håkan Ekstrandille, joka on ollut vastuussa kirjan toimituksesta ja taitosta.

Håkan Blomqvist

Norrköping 7. kesäkuuta 2009

Viitteet

1. Aineisto ja lainaukset peräisin haastatteluista ja täytetyistä kyselykaavakkeista.
2. Théodore Fournoy: "From India to the Planet Mars. A case of Multiple Personality with Imaginary Languages", Princeton University Press, Princeton, New Jersey 1994 (Alkuperäispainos 1899).
3. Gordon W. Creighton: "The Italian Scene – Part 4", Flying Saucer Review, Vol. 9:4, July–Aug. 1963, s.10–11.

LAPIN MAAKUNTAKIRJASTO

Avaruusolentojen parantama

Kuulin Helge-tapauksesta ensimmäistä kertaa vieraillessani Sture ja Turid Johanssonin luona 1. joulukuuta 1972. He asuivat tuolloin Hallonbergenissä, Sundbybergissä. Joitain vuosia myöhemmin Sture Johanssonista tuli pienen luokan maailmanjulkkis meediona, mutta tuohon aikaa sekä Sture että Turid olivat hyvin vahvasti kiinnostuneita ufoista ja kertoivat myös monista omista havainnoistaan. Minä olin 20-vuotias innokas ja aktiivinen ufotutkija, silloin suhteellisen uuden valtakunnallisen UFO-Sverige -organisaation parissa. Sture ja Turid kertoivat Helge-nimisestä tutustaan ja omasta roolistaan tässä merkillisessä tarinassa. Se inspiroi minut tutkimaan ja dokumentoimaan mahdollisimman tarkasti kaikki tapahtumat ja niihin liittyneet henkilöt. Yli kolmenkymmenen vuoden aikana tehtyjen haastattelujen, tutkimusten ja johtolankojen seuraamisen jälkeen uskon, että minun on nyt aika esitellä tulokseni. Lupasin monille päätodistajista, etten julkaisisi heidän nimiään heidän elinaikanaan, mutta useimpien heistä nyt ollessa kuolleita voin kirjoittaa rajoituksetta.[1]

Helgen oikea nimi oli Richard Höglund. Hän syntyi Söderissä Tukholmassa 27. maaliskuuta 1913 avioliiton ulkopuolisena lapsena. Richardin äiti kuoli jo vuonna 1916. Koska isä oli alkoholisti, Richard päätyi lyhyeksi aikaa asumaan isoäitinsä luokse. Kun tämä ei enää jaksanut hoitaa lasta, lähetettiin Richard osoitelappu kaulassa kasvattiperheeseen Svanskogiin, Värmlannin maakuntaan. Siellä Richard kasvoi aikuiseksi ja solmi ensimmäisen avioliittonsa vuonna 1935. Hän sai kaksi tytärtä vaimonsa Karinin kanssa. Vuonna 1946 perhe muutti Uddevallaan, missä Richard työskenteli panostajana. Avioliitto päättyi ja Richard eli muutamien vuosien ajan vaeltelevaa elämää asuen Varbergissä Lysekilissä ja jopa lyhyen aikaa Norjassa.

Vuonna 1952 Richard palasi Uddevallaan ja tapasi toisen vaimonsa Gunvorin. He menivät naimisiin 1954. Gunvor oli naimissa Richardin kanssa tämän tapahtumarikkaiden ufovuosien ajan ja on näin yksi tärkeimmistä lähteistäni. Molemmat henkilöt ovat nyt kuolleita. Richard menehtyi vuonna 1977 ja Gunvor vuonna 1995. He asuivat 1960-luvulla huoneistossa Uddevallassa. Siellä kaikki sai alkunsa kylmänä talvipäivänä joulukuussa 1965.

Sökaren-aikakauslehden numerossa 3/1966 saattoi lukea pienen uutisen otsikolla "Tefatsfolk hjälper sjuk svensk arbetare" (su. "Lautasväki auttaa sairasta ruotsalaista työläistä").[2] Siinä kuvaillaan lyhyesti, kuinka laskeutuneesta lentävästä lautasesta tulleet olennot parantsivat erään panostajan munuaiskivistä. Lähteenä viitataan Ernst Linderin Tukholman spiritualistisen yhdistyksen tiloissa pitämään luentoon. Linder oli tuohon aikaan Ifologisen seuran, erään Ruotsin ensimmäisistä ufoyhdistyksistä, puheenjohtaja.

Lukuun ottamatta lyhyttä mainintaa Bjarne Håkanssonin kirjassa *"UFO-gåtan"* vuodelta 1973, tästä merkillisestä tapauksesta ei ole kirjoitettu enää missään.[3] Sen sijaan miehen myöhemmästä elämästä liikkui paljon huhuja. Valitettavasti kukaan ei yrittänyt dokumentoida tapausta alusta alkaen,

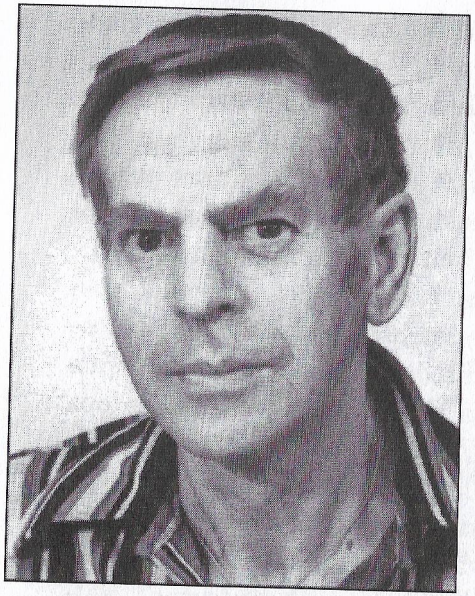

Richard Höglund

vaan se jäi irrallisten huhujen ja vahvistamattomien tietojen tasolle. Olen käyttänyt monia lähteitä ja haastatteluja tapauksen dokumentoimisessa, mutta neljä pääasiallista lähdettäni ovat: Ernst Linder, Sture ja Turid Johansson, Ifologisen seuran entinen sihteeri Gösta Johansson (Sture Johanssonin veli) ja Gunvor Höglund, Richard Höglundin puoliso.

En ole pystynyt vahvistamaan, pitikö Ernst Linder tosiaan esitelmän Helge-tapauksesta Tukholman spiritualistisen yhdistyksen tilaisuudessa. Kyseessä saattaa olla kirjoitusvirhe *Sökaren*-lehdessä. Sen sijaan Linder piti aiheesta kaksi esitelmää Ifologisessa seurassa, 27. tammikuuta 1966 sekä 5. toukokuuta 1966. Nauhoitteet molemmista esitelmistä ovat olemassa Ufotutkimusarkiston tiloissa Norrköpingissä. Valitettavasti ensimmäisen esitelmän nauhoitteesta puuttuu ensimmäiset minuutit, enkä ole pystynyt paikantamaan mitään muita tapaukseen liittyviä nauhoitteita.

Torstai 9. joulukuuta 1965 on kylmä päivä Uddevallassa – lämpötila on neljä astetta pakkasen puolella. Kyseinen syksy oli eräs koko 1900-luvun kylmimmistä Etelä-Ruotsissa. Lämpötila oli pudonnut 16 miinusasteeseen edellisenä päivänä.[4] Richard Höglund istuu kotonaan osoitteessa Skandiavägen 2 A. Hän on sairaslomalla munuaiskivien ja polvessa olevien ongelmien vuoksi, ja on huolissaan edessä mahdollisesti olevasta leikkauksesta. Gunvor-vaimo on töissä. Richard tuntee olonsa levottomaksi, joten hän lähtee ajelulle lintukoiransa Lizzin kanssa. Lunta on tullut reilusti, joten hän joutuu kaivamaan esiin autonsa, uuden Ford Corsairin.

Matka päättyy Grindhultsjöjärvelle (kartoissa nimellä Grind), joka sijaitsee noin kahdeksan kilometriä itään Uddevallasta, matkalla Vänersborgiin. Richard pysäköi auton ja lähtee jäälle kävelemään koiransa kanssa. Äkkiä Lizzi alkaa juosta hullun lailla ympyrää niin, että Richardin pitää lopulta taltuttaa koiransa. Heti sen jälkeen hän kuulee viheltävän äänen, joka muistuttaa ammuttua kranaattia. Richardin ensimmäinen ajatus on, että ääni tulee läheiseltä varuskunta-alueelta, missä ammutaan joskus.

Kun hän kääntää katseensa ylöspäin, hän näkee pyöreän aluksen, joka on noin viisi metriä halkaisijaltaan ja kolme metriä korkeudeltaan. Se on puoliksi läpinäkyvä ja sisällä vilahtelee neljä olentoa. Itse alus vaikuttaa muodostuvan kahdesta kuoresta, joista ulompi pyöri. Se on hyvin yksinkertaisesti sisustettu. Richard näkee ainoastaan kolme puolenmetrin korkuista, loistavaa pystysuuntaista spiraalijousta aluksen lattian alla. Hän ihmettelee, voisiko kyseessä olla venäläisten kosmonauttien hätälaskuyritys.

Alus laskeutuu hitaasti spiraalimuotoista rataa ja pysähtyy ennen jäähän koskettamista. Jotain, mikä muistuttaa mustaa noin metrin halkaisijaltaan olevaa putkea, lasketaan ulos. Se on ilmeisesti pehmeää materiaalia, sillä se taittuu kasaan ja liikkuu ilmassa. Richard tuntee, että putkesta virtaa lämmintä ilmaa, joka tuoksuu hänen mielestään selvästi hyasintille. Yksi olennoista leijuu ulos putkesta jalat edellä kuin näkymättömällä hissillä ja pysähtyy ilmaan vähän jään yläpuolelle. Loput miehistöstä seuraa välittömästi perässä. Richard otaksuu, että miehistö koostuu kahdesta nuoresta pojasta, nuoresta tytöstä ja iäkkäämmästä miehestä. Kun he tulevat lähemmäs Richardia, käy kuitenkin heti selväksi, ettei kyse

ole tavallisista ihmisistä.

Olennot ovat täysin muovipeittojen kaltaisesta materiaalista valmistettujen, kokonaan läpinäkyvien pukujen ympäröimiä, mutta sen alla täysin alasti. He eivät kulje jään pinnassa vaan muutaman senttimetrin sen yläpuolella, kuin näkymättömällä kerroksella. Olennoilla ei ole hiuksia, eikä karvoja kulmakarvojen tai sukupuolielinten alueella. Heidän sukupuolielimensä ovat samantyyppiset kuin tavallisilla ihmisillä ja Richard pistää merkille, että yhdellä miehistä toinen kiveksistä on toista matalammalla. Ihossa ei ole pieninkään epätasaisuutta. Heillä on myös täydelliset hampaat. Nenät ovat suorat ja silmät suuret, tummat ja hiukan vinot. Merkillisintä on kuitenkin, että korvat kapenevat ylöspäin ja korvakäytävät ovat laajentuneet. Niiden katsominen tuo Richardille mieleen kissan korvakäytävään katsomisen. Vasemmassa ranteessa kaikilla on leveä, musta käsinauha, jossa on keltainen nappi, jota he koskettavat aika ajoin.

Olennot tulevat Richardia kohti. Hän ei ole peloissaan, vain ymmällään siitä, mistä tässä kaikessa voi olla kyse. Olennot ikään kuin säteilevät lämpöä ja ystävällisyyttä. Vanhempi mies alkaa kommunikoida Richardin kanssa merkkikielellä ja he vastailevat näin toistensa kysymyksiin. Olennot kummastelevat Richardin hiuksia. Hänen pitää ottaa hattunsa pois monta kertaa näyttääkseen tukkansa. Silloin olennot nauravat ja osoittelevat ja tuntuvat selvästi pitävän sitä varsin huvittavana.

Richard yrittää mennä lähemmäksi tunnustellakseen olentojen pukuja. Silloin he kuitenkin perääntyvät, eivätkä halua tulla kosketuiksi. Aina kun he itse koskevat johonkin, suihkuttavat he siihen ensin hyasintintuoksuista ainetta mustasta tupakka-askin kokoisesta rasiasta. He tekevät näin myös ennen kuin koskettavat Lizzi-koiraa ja sen hihnaa.

Yksi nuorista miehistä osoittaa ihmetellen jäniksenjälkiä. Richard yrittää parhaansa mukaan kuvailla, että kyse on eläi-

mestä, joka hyppii maassa. Hän näyttää elein, miten jäniksiä metsästetään, ammutaan, nyljetään ja lopuksi keitetään tai paistetaan. Silloin tyttö menee aivan suunniltaan ja kysyy merkein, tehdäänkö koirillekin samoin. Hän ilahtuu Richardin selittäessä, ettei koiria syödä. Tyttö kumartuu leikkimään Lizzi-koiran kanssa. Koira on tavallisesti aggressiivinen vieraita kohtaan, mutta nyt se on aivan hulluna ilosta; pyörii lumessa, käy selälleen ja sallii rapsutuksen. Tyttö viettää tämän jälkeen kaiken aikansa koiran parissa. Richard huomaa, että tyttö nojaa kumartuessaan polvensa kuin jonkun näkymättömän kerroksen varaan. Hän ei missään vaiheessa varsinaisesti kosketa jään pintaa.

Richard otaksuu, että vanha mies ja tyttö ovat olleet maapallolla aiemminkin, sillä mies selittää vuorostaan nuorille miehille, miten metsästäminen tapahtuu. Hän näyttää myös elein, että hän tuntee pygmit ja näiden puhallusputket ja muitakin, jotka metsästävät jousin tai keihäin. Vanhassa miehessä ja tytössä on jotain samaa. Pieni ryppy molempien suupielessä, joka saa Richardin miettimään, voisiko kyseessä olla isä ja tytär.

Richard näyttää, että hänellä on munuaiskipuja. Silloin vanhempi mies menee takaisin alukseen ja lipuu ylös samalla tavalla kuin alas tullessaan. Hän palaa pian sylinterinmallisen mikrofonia muistuttavan, halkaisijaltaan noin kolmisenttisen esineen kanssa. Mies asettuu Richardin taakse ja taivuttaa hieman tämän päätä. Sen jälkeen hän asettaa polvensa Richardin selkää vasten ja liu'uttaa välinettä alaspäin tämän selkärankaa pitkin. Samalla hetkellä Richard tuntee jonkun voiman ikään kuin kulkevan lävitseen ja munuaiskivut katoavat. Muut olennot seuraavat toimenpidettä ilman sen suurempaa kiinnostusta. He kommunikoivat keskenään, mutta Richard ei kuule mitään ääntä.

"Hoidon" jälkeen vanhempi mies nostaa kätensä, laittaa ne nyrkkiin ja avaa ne uudelleen näyttäen lukua kaksitoista

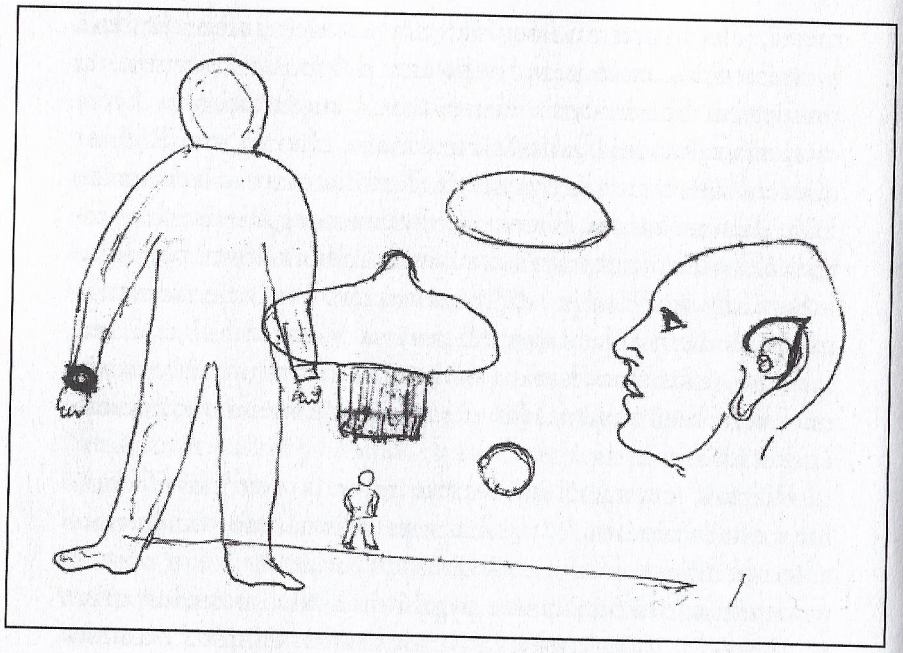

Richardin oma piirros olennoista ja aluksesta

ja osoittaa ylöspäin. Sitten hän havainnollistaa, että tulossa on kokonaisia sotalaivastoja aluksia ja että ne ovat aikeissa laskeutua maapallolle. Richard olettaa olennon tarkoittavan, että he palaavat kahdentoista vuoden päästä. Hän pohtii, aikovatko olennot valloittaa maan ja ammuskella. Silloin olennot asettuvat ympyräksi Richardin ympärille ja ottavat toisiaan kädestä näyttäen hänelle, että heidän aikeensa ovat ystävällisiä.

Richard yrittää selittää, miten me elämme yhteiskunnissamme. Kuinka me työskentelemme koko viikon, jotta voimme lauantaisin riisua työvaatteemme ja mennä ravintolaan tanssimaan. Hän yrittää kuvailla erilaisia soittimia, mutta tätä olennot eivät vaikuta ymmärtävän. Kun Richard selittää, miten tytön kanssa ensin tanssitaan ja sitten suudellaan, he-

rättää kuvaus suurta hilpeyttä tytössä. Hän nauraa niin, että kyyneleet valuvat pitkin poskia samalla kun nuoret miehet vaikuttavat lähinnä pitkästyneiltä.

Richard näyttää myös, miten aika kuluu ja meistä tulee vanhoja ja kumaraisia. Hän tarttuu rintaansa näyttäessään millainen meidän viimeinen hetkemme on. Silti hänelle tulee tunne, etteivät olennot oikein käsitä vanhenemista ja ajan kulumista. Richard yrittää tiedustella, mistä olennot tulevat, mutta ei saa selkeää vastausta. Hän saa selville vain, että heidän planeettansa on suurien merien peittämä ja että sielläkin on kaloja sekä myös lunta. Kun hän kysyy, voisivatko olennot ottaa hänet mukaansa pienelle kierrokselle aluksellaan, on vastaus ehdottoman kieltävä. Se liittyy jotenkin "desinfiointiin", suihkeeseen, jota he suihkuttavat kaikkialle ennen koskettamista.

Keskustelu jatkuu reilun tunnin ajan ja kun iltapäivä alkaa hämärtyä, Richard näkee, että alus on sinisen, fosforiloistetta hohtavan valon ympäröimä. Olennot palaavat aluksensa luo ja nousevat ylös mustan sylinterin kautta. Kun alus nousee, valo muuttuu sinisestä oranssiksi. Sitten alus katoaa taivaalle valtavalla vauhdilla.[5]

Kuluu muutama päivä ennen kuin Richard uskaltaa kertoa tapauksesta vaimolleen. Haastattelussa, jonka tein yhdessä Gösta Johanssonin kanssa Johanssonin maatilalla Ösmossä 1. kesäkuuta 1984, Gunvor Höglund kertoo seuraavaa:[6]

Gösta: "Milloin huomasit ensimmäistä kertaa, että hänelle oli sattunut jotain erikoista?"

Gunvor: "Richard kertoi siitä vasta muutama päivä Grindhultsjöjärven tapahtumien jälkeen."

Gösta: "Miten sinä reagoit?"

Gunvor: "Istuin vain enkä saanut sanaa suustani. Uskoin häntä, sillä Richard ei koskaan valehdellut minulle. Hän puhui paljon, sillä hänellä oli puhelahjoja, mutta hän ei ikinä valehdellut minulle. Hän saattoi ehkä joskus liioitella joitain

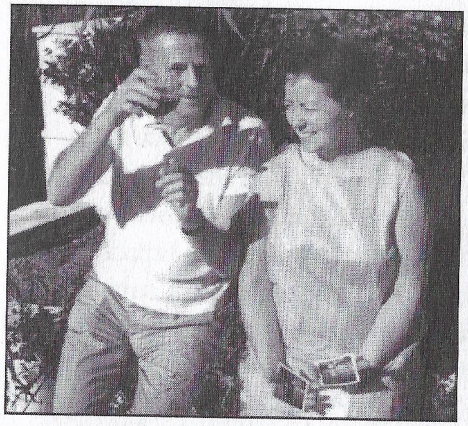

Richardin ja Gunvor 1960-luvulla

asioita. Hän oli tapahtumahetkellä sairaslomalla munuaisten vuoksi."

Håkan: "Oliko hän koskaan aiemmin kertonut, että olisi nähnyt mitään vastaavaa?"

Gunvor: "Ei, ei koskaan. Hän oli melkeinpä kyyninen, ei uskonut Jumalaan eikä Saatanaan."

Gösta: "Hän kertoi keskustelleensa kerran erään sellaisen henkilön kanssa, joka uskoi lentäviin lautasiin ja sanoi, että se oli jotain niin tyhmää, ettei siitä kannattanut puhuakaan."

Gunvor: "Kerran hän sanoi leikillään, että herranen aika Gullan (Gunvorin lempinimi), mitä sinä sanoisit, jos kävelisit metsässä Lizzin kanssa ja näkisit vihreitä miehiä. Me nauroimme sille, voi miten hölmö ajatus!"

Ensimmäisen kontaktinsa jälkeen, 20. joulukuuta 1965, Richard käy röntgenkuvauksessa Uddevallan sairaalassa selvittääkseen, tarvitseeko munuaiskiviä leikata. Ensimmäiset röntgenkuvat oli otettu 8. lokakuuta 1965 ja potilastiedoissa lukee seuraavasti:[7]

"Munuaisten varjoainetutkimus: Oikea munuainen on normaali kooltaan ja muodoltaan. Vasen on vähän oikeaa suurempi. Vasemman munuaisen yläosassa on puolen riisinjyvän kokoinen kalkkeutuma, todennäköisesti pieni kivi. Pikkulantiossa spina ischiadican korkeudella* on pieni kasautuma, joka muodostuu kolmesta tai neljästä kalkkeutumasta,

* Suunnilleen lonkkanivelen korkeudella.

yhteensä noin herneenkokoinen.

Urografia: Varjoaineen eritys tapahtuu samanaikaisesti molemmissa munuaisissa. Oikeassa munuaisessa normaalit löydökset. Munuaisallasrakenteet vasemmassa munuaisessa jonkin verran leveämmät kuin oikeassa ja myös vasen virtsaputki on hieman levennyt ylhäällä kuvattujen kalkkeutumien korkeudelle saakka, jotka muodostuvat kivestä vasemman virtsaputken loppuosassa, kivi ei kuitenkaan tällä hetkellä aiheuta mitään mainittavaa tyhjentymisestettä.

Sundberg"

Potilaskertomuksessa 20. joulukuuta 1965 kerrotaan seuraavaa:

"20.12.1965. Munuaisten varjoainetutkimus: Aikaisemmassa tutkimuksessa havaittua kiveä vasemmassa munuaisessa ei enää löydetä tämänpäiväisessä tutkimuksessa ja myös vasemmanpuoleisen virtsaputken kivi on kadonnut. Molemmat munuaiset erittävät päivän tutkimuksessa varjoaineen tavallisella nopeudella ja keskittymiä tai virtaamisesteitä ei ole.

Nordström"

Lääkäri toteaa lisäksi, että potilas on ollut "viimeisen viikon kivuton lukuun ottamatta heikkoa jomottavaa särkyä".

Saadakseni muutoksesta lausunnon, kirjoitin Richardin lääkärille, tri Halfdan Hartmannille Uddevallaan ja sain seuraavan vastauksen 4. toukokuuta 1987:

"Olen tutustunut 13.4. kuluvaa vuotta päivättyyn kirjeeseen koskien entistä potilasta Richard Höglundia ja röntgenkuvia. Lausunnot 8.10.1965 sekä 20.12.1965, joista ensimmäisessä todettu munuais- ja virtsakiviä vasemmalla puolella, jotka kadonneet toisessa tutkimuksessa... Höglundin tapauksessa todennäköisesti ollut kyse spontaanista kivien poistumisesta ja sillä ei ole ollut yhteyttä mihinkään erikoiseen tapahtumaan."

Saadakseni vielä yhden asiantuntijalausunnon pyysin Peter Wersälliä, Tukholman Karoliinisen sairaalan lääkäriä, tutkimaan potilaskertomukset. Huhtikuulle 1987 päivätyssä vastauksessaan Wersäll kirjoittaa:

"Urografia 2 ? kuukautta myöhemmin näyttää normaalia varjoaineen eritystä. Myös kovettuma vasemmassa munuaisessa on kadonnut. On tavallista, että pienemmät kivet, jotka liittyvät pieniin ja kohtalaisiin virtausongelmiin, voivat irrota itsekseen, hajota ja poistua kehosta virtsan mukana. Jopa se kivi, joka sijoittuu itse vasempaan munuaiseen, on saattanut irrota itsekseen munuaisaltaan venyessä tukoksen yhteydessä. Ei ole mitään erikoisen merkillistä siinä, että kivet ja tukos katoavat ilman hoitoa."

Lääkärintutkimukset ja -lausunnot eivät siis anna selvää tukea Richardin väitteille siitä, että avaruusolennot paransivat hänen munuaisvaivansa. Toisaalta, ei voida myöskään todistaa, etteikö näin olisi tapahtunut. Sitä, että munuaiskivet katosivat väitetyn kontaktin aikoihin, voidaan kuitenkin pitää kiinnostavana yhteensattumana.

Jossain vaiheessa toisen röntgentutkimuksen, 20. joulukuuta 1965, jälkeen Richard luki silloisen Tukholman Ifologisen seuran puheenjohtajan Ernst Linderin lehtihaastattelun. Hän soitti Linderille ja kertoi omista kokemuksistaan. Tuloksena oli, että Ernst Linder ja Diana Berglöw ajoivat Uddevallaan haastatellakseen Richardia. Tapaaminen täytyy ajoittua ajalle ennen 20. tammikuuta 1966, jolloin Ernst Linder käytti Ifologisen seuran tilaisuudessa puheenvuoron asian tiimoilta. Valitettavasti haastattelua ei nauhoitettu, mutta sen sijaan siitä tehtiin lyhyet muistiinpanot. Richard selitti Linderille, ettei halunnut julkisuutta tapauksen tiimoilta, pääasiassa vaimonsa vuoksi ja myös siksi, että oli huolissaan työtovereidensa reaktiosta. Gunvor Höglund väittää, että Richard sai ensimmäisen kohtaamisen aikana pyynnön ottaa

yhteyttä Ernst Linderiin ja välittämään tälle joku viesti avaruusolennoilta. Tätä tietoa en ole kuitenkaan pystynyt varmentamaan mistään toisesta lähteestä. Ernst Linderkään ei sitä muista.

Gösta Johanssonin näkemys naisolennosta

Minulla on dokumentoinnissani ollut käytössä pääasiassa neljä suhteellisen yksityiskohtaista versiota siitä, mitä jäällä oikein tämän ensimmäisen kohtaamisen aikana tapahtui: Ernst Linderin kaksi esitelmää Ifologisen seuran tiloissa keväällä 1966, Sture ja Turid Johanssonin haastattelu (27. lokakuuta 1973), kaksi Gösta Johanssonin haastattelua (13. helmikuuta 1980 sekä 18. marraskuuta 1985) ja lopuksi kaksi Gunvor Höglundin pitempää haastattelua (1. kesäkuuta 1984 sekä 8. kesäkuuta 1991). Sen lisäksi käytettävissäni on ollut joukko muistiinpanoja puhelinkeskusteluista sekä kirjeitse saatuja täydennyksiä edellä mainituilta henkilöiltä.

Kuvaukset pitävät pääosin yhtä keskenään. Kuten olen jo aiemmin maininnut, eroavat ne kuitenkin toisistaan joissain yksityiskohdissa. Ernst Linderin esitelmät sisältävät luonnollisesti eniten yksityiskohtia siitä, mitä 9. joulukuuta 1965 tapahtui. Linderin tiedothan pohjautuvat hänen keskusteluunsa Richardin kanssa heti tämän ensimmäisen avaruusolentokontaktin jälkeen. Richardin ensimmäisen kohtaamisen reaktioita kuvaillaan kuitenkin hieman eri tavoin.

Linderin mukaan Richard ei tuntenut lainkaan pelkoa kun taas Turid Johansson totesi, että "hän pelästyi niin, että luuli viimeisen hetkensä koittaneen ja kärsi tapahtuman jälkeen muun muassa ripulista". Gunvor Höglundin mukaan "hän seisoi tapahtumapaikalla täysin lamaantuneena". Gunvorin mukaan Richard näki aluksessa myös "ikkunoita tai aukkoja". Tämä tieto vaikuttaa aavistuksen merkilliseltä suhteutettuna siihen, että alus oli puoliksi läpinäkyvä.

Mielenkiintoinen yksityiskohta on voimakas hyasintin tai vastaavan tuoksu, joka pysyi koirassa vielä monta päivää tapauksen jälkeen. Tämä tuoksu tulee esille myöhemmin myös toisessa yhteydessä. Kysyin tästä Gunvorilta haastattelussani 8. heinäkuuta 1991.

Håkan: "Muistatko, että koira olisi tuoksunut ensimmäisen kohtaamisen jälkeen?"

Gunvor: "Richard kertoi, että he suihkuttivat jotain ennen kuin silittivät sitä. Sen jälkeen he silittivät Lizziä."

Håkan: "Mutta muistatko, että koira tuoksui jotenkin erikoiselle?"

Gunvor: "En, koska hän kertoi tapauksesta vasta jonkin aikaa myöhemmin. Silloin muistan hänen kysyneen, tunsinko jotain, mutta en mielestäni tuntenut. Richard sanoi, että hänen mielestään se tuoksui hyasintille, tai jollekin kukkaistuoksun ja kuusentuoksun välimuodolle, männynhavujen tuoksulle tai jotain."

Gunvorin mukaan vanhempi mies haki putken, koska Richard sai jäällä munuaiskivikohtauksen. Tätä ei kukaan muu ole kuitenkaan maininnut. Gunvor ilmaisee asian seuraavasti haastattelussa 1.6.1984:

"Hän tunsi saavansa kohtauksen siellä seisoessaan. Silloin se vanhin olento sanoi: nuori mies – tai jotain – teillä on kipuja. Richard totesi näin olevan. Silloin olento poistui ja tuli takaisin pitkän kepin tapaisen esineen kanssa ja käski Richardia kääntämään selkänsä häneen päin. Richardilla oli

päällään ruskea mokkatakki ja satoi lunta. Mies otti kepin ja silitti sillä Richardin selkää. Hän tunsi lämmön tunnetta ja kipu katosi."

Lehdissä oli syksyn 1965 aikana paljon artikkeleita lentävistä lautasista. Gunvor Höglundin mukaan Richard luki *Göteborgs-Tidningen* -lehteä ja *Expresseniä*. *Göteborgs-Tidningenin* sunnuntainumerossa 22. elokuuta 1965 Ernst Linder oli toimittaja Allan Fredrikssonin haastateltavana artikkelissa "Marsianerna finns mitt ibland oss". *Expressenin* numerossa 16. syyskuuta 1965 oli artikkeli "Marsmänniskorna är intelligentast på jorden" italialaisesta ufokontaktimiehestä Eugenio Siragusasta. Koko syksyn 1965 ajan lähetettiin myös suosittua tv-sarjaa *"Min vän från Mars"*. Jos Richard keksi tapaamisen jäällä omasta päästään, inspiraationlähteitä oli siis tarjolla.

Olen turhaan yrittänyt löytää jotain toista, varmistavaa uforaporttia koskien torstaita 9. joulukuuta 1965. Valtakunnallisen UFO-Sverigen tiedoissa, joita säilytetään ufotutkimusarkistossa (Arkivet för UFO-forskning, AFU) Norrköpingissä, ei ole mitään raporttiaJ kyseiseltä ajalta. En ole myöskään löytänyt mitään kiinnostavaa *Bohusläningen*-lehdestä aikaväliltä 1. lokakuuta ja 24. joulukuuta 1965.

Saadaksemme uusia johtolankoja ja käsityksen Grindhultsjöstä (kartoissa nimellä Grind), matkustimme Anders Liljegrenin kanssa kyseiselle järvelle 20. syyskuuta 2005. Järvi on tavallisenkokoinen ruotsalainen sisämaan järvi. Pieni Grindhultin kylä sijaitsee aivan sen äärellä, järven nimi on lähtöisin siitä. En ole koskaan päässyt selvyyteen siitä, missä päin järveä Richard tapasi olennot. Ajoimme samaa tietä pitkin, jota Richard Höglund todennäköisimmin käytti ajaessaan Uddevallasta 9. joulukuuta 1965. Uskoimme Richardin pysäköineen autonsa järven kaislikkoiselle itärannalle, missä autolla pääsee lähelle rantaa ja asutus on harvaa. Seutu ja tiet ovat luonnollisestikin voineet muuttua näin monen vuoden

Håkan Grindhultsjöllä, missä Richardin ensimmäinen kontakti todennäköisesti tapahtui. Kuva: Anders Liljegren

aikana, mutta löysimme autotien lähistöltä pienen lahden, joka täsmäsi Richardin kuvaukseen. Matka ei tarjonnut uusia johtolankoja, mutta tapahtumapaikalla vierailleminen oli silti kiinnostavaa.

Richardin kertomus tapaamisesta avaruusolentojen kanssa on epätavallisen yksityiskohtainen, esimerkiksi olentojen alastomuuden ja leikkisyyden vuoksi. Tapaus on myös suhteellisen poikkeuksellinen ajankohtaansa nähden. Jos Richard olisi keksinyt tarinan omasta päästään, olisi hänen pitänyt tehdä siitä uskottavampi. Richard selitti Linderin haastattelussa: "En välitä pätkääkään, jos tämä kertomus ei ole sitä mitä odotitte, saatte uskoa siihen tai olla uskomatta. Kerron tapahtumat juuri niin kuin ne koin, joten ei voi mi-

tään jos petytte. Odotitte ehkä jotain ihan muuta, mutta näin siinä joka tapauksessa kävi."

Richard ei kertonut Ernst Linderille ja Diana Berglöwille pelkästään tästä ufohavainnostaan. Linderin esitelmistä käy ilmi, että Richard kertoi heille myös monia mielenkiintoisia yksityiskohtia itsestään ja elämästään. Hän sanoi esimerkiksi, ettei hänellä ollut montaa ystävää, sillä hän ei koskaan halunnut tehdä kompromisseja. Työssään panostajana hän tunsi aina etukäteen, mitä tuli tapahtumaan. Hän seurasi omaa intuitiotaan myös silloin kun se ei käynyt yksiin insinöörien laskelmien kanssa ja tämä intuitio osui aina oikeaan. Hän menetti tästä syystä joskus työnsäkin, kun johto ei pitänyt siitä, että Richard ei välittänyt määräyksistä – siitäkin huolimatta, että hänen toimintatapansa oli monesti pelastanut hänen työkavereidensa hengen. Tästä syystä hän oli vaihtanut työpaikkaa useasti. Richard pystyi mielestään etukäteen sanomaan, mitä joku toinen ajatteli ja aikoi sanoa. Jos tämä henkilö valehteli, Richard sanoi sen hänelle päin naamaa.

Eräs henkilö yleisön joukosta esitti Linderille seuraavan kysymyksen ensimmäisen esitelmän aikana: "Eikö hän ole voinut keksiä tätä omasta päästään?"

Linder: "Ei, hän oli hyvin vilpitön ja sitä paitsi oli helppo huomata, ettei tarina ollut ulkoa opeteltu. Saatoimme esittää kysymyksiä ja hän vastasi antaen uusia yksityiskohtia, jotka täsmäsivät muuhun tarinaan. Sellaisia, mitä hän ei olisi voinut tietää, mutta mitkä ovat tyypillisiä tällaisille havainnoille. Hän vaikutti tosiaankin hyvin vahvasti kokeneen sen kaiken itse."

Kuten aiemmin mainitsin, Ernst Linder ei käyttänyt nauhuria haastatellessaan Richardia. Hän teki sitä vastoin lyhyitä muistiinpanoja haastattelun aikana. Hän kertoi minulle toistuvasti säästäneensä nämä muistiinpanot. Linder löysi merkintänsä vuonna 2008 ja Clas Svahn nouti ne ja lähetti kaikki yhdeksän käsinkirjoitettua sivua minulle. Ne sisälsivät joitain

uusia tiedonjyviä, jotka esittelen nyt lyhyesti:

Richard ajoi Grindhultsjölle kolmen aikoihin iltapäivällä.

Olentojen seurassa Richard tuntee itsensä kuin "simpanssiksi eläintarhassa".

Tytöllä on "säihkyvä kivi navassaan". Tämä tieto pitää yhtä Gunvor Höglundin lausunnon kanssa.

Tyttö sanoo jotain toiselle nuorista miehistä. Mies palaa alukselle ja leijuu ylös. Hänellä on palatessaan mukanaan "musta esine, joka vastaa kooltaan ja muodoltaan kapeaa tupakka-askia". Hän antaa sen tytölle, joka suihkuttaa sillä kaikkea, mihin he koskevat. Hän suihkuttaa siitä ainetta koiran hihnaan, käsiinsä ja kohtiin, joita koira on nuollut.

Muistiinpanoissa lukee seuraavaa koskien sitä, miten vanha mies paransi Richardin: "Mies kumartui, meni eteeni ja asetti kätensä pääni sivuille." Richard tunsi ikään kuin "polvi olisi työnnetty vasten selkää". Vanha mies "asetti esineen selkää vasten ja vei sitä alaspäin selkää pitkin."

Muistiinpanoissa todetaan myös, että "tyttö suihkutti sillä aikaa jotain ainetta hoidettavaan kohtaan". Richard on ilmeisesti myös kysynyt, olisiko hänen mahdollista päästä aluksen kyytiin. Eräässä merkinnässä lukee: "Halusi kyytiin. Ei onnistunut."

Olen yrittänyt jäljittää ruotsalaisista lehdistä ja aikakauslehdistä uforaportteja, jotka olisivat voineet toimia Richardin inspiraationlähteinä jos tarina olisi keksitty. Eräs uforaportti Brasiliasta vuodelta 1947 on hämmästyttävän samanlainen kuin Richardin tarina, jopa joitain yksityiskohtia myöten. Ongelmana on, ettei sitä koskaan tietojeni mukaan julkaistu Ruotsissa. Sen pystyi lukemaan amerikkalaisesta ufojulkaisusta *The A.P.R.O. Bulletin* toukokuussa 1961.[8] On kuitenkin äärimmäisen epätodennäköistä, että Richard olisi saanut tietää tästä tapauksesta. Hän ei osannut englantia, eikä ollut kiinnostunut ufoista.

Topografi José C. Higgins on 23. heinäkuuta 1947 töissä miestensä kanssa Paranán osavaltiossa Brasilian eteläosissa. Paikka sijaitsee Goio-Bangin siirtokunnan länsipuolella, koilliseen Pitangasta ja lounaaseen Camp de Mouraosta. Higgins miehineen on pellolla ja he kuulevat yhtäkkiä viheltävän äänen ilmassa. Katsoessaan ylös he näkevät ympyränmuotoisen kohteen, jossa on ulkonevat reunat. Kohde lähestyy heitä. Kaikki palkolliset pelästyvät ja juoksevat karkuun, mutta Higgins jää paikalle seuraamaan tapahtumia.

Alus kiertelee peltoa ja laskeutuu pehmeästi noin 50 metrin päähän Higginsistä. Se on noin 30 metriä leveä ja 5 metriä korkea. Hän näkee aluksessa ristiin meneviä putkia, muuten alus on harmaanvalkoinen väriltään. Ääni tulee putkista. Alus laskeutuu metallisten jalkojen varaan. Higgins kävelee kohti alusta ja hänen huomionsa kiinnittyy ikkunaan, joka vaikuttaa olevan paksua lasia. Hän näkee kaksi olentoa, jotka katselevat häntä uteliaina aluksen sisältä käsin.

Hän kuulee heikon äänen ja näkee luukun avautuvan aluksen alla. Aukosta tulee ulos kolme olentoa. Heillä on yllään läpinäkyvät puvut, jotka vaikuttaisivat olevan ilmalla täytetyt. Selässään heillä on metallilaatikot, jotka tuntuvat kuuluvan pukuun. Pukujen alla heillä on paidat, lyhyet housut ja sandaalit. Vaatteet eivät näytä olevan tavallisesta kankaasta valmistettuja vaan pikemminkin sileää, hohtavaa paperia. Heidän silmänsä ovat suuret ja pyöreät, heillä on silmäripset mutta ei kulmakarvoja. Päät ovat suuret, pyöreät ja lähes hiuksettomat. Heillä ei ole partoja. Jalat ovat vartaloon suhteutettuna epänormaalin pitkät ja olentojen pituus on arviolta 210 senttiä, noin 30 senttiä Higginsiä pitempiä.

Olennot vaikuttavan olevan miehiä ja Higgins yllättyy siitä, miten samanlaisilta he kaikki näyttävät, aivan kuin kyseessä olisi kolmoset tai ainakin veljekset. Yhdellä miehistä on putki, joka muistuttaa aluksen metallia. Mies osoittaa Higginsiä putkella koko keskustelun ajan. Higgins kuulee

olentojen puhuvan keskenään, mutta ei ymmärrä heidän pehmeän ja harmonisen kuuloista kieltään. He liikkuvat pituudestaan huolimatta epätavallisen kevyesti ja seisovat koko ajan kolmiossa Higginsin ympärillä. Mies, jolla on putki, osoittaa sillä Higginsiä ja neuvoo tätä kävelemään aluksen luukulle. Hän katsoo sisään luukun läpi, mutta näkee vain pienen huoneen, jossa on ovi.

Higgins selvittää olentojen kotiplaneetan elekielen avulla. Yksi olennoista piirtää maahan pisteen ja ympäröi sen seitsemällä ympyrällä. Hän osoittaa aurinkoa, sitten alusta ja sitten seitsemättä ympyrää – useaan kertaan (tämän voisi tulkita niin, että he tulevat Neptunus-planeetalta). Nyt Higgins äkkiä pelästyy kuollakseen. Hänelle tulee tunne, että olennot aikovat viedä hänet mukanaan pois maapallolta ja hän miettii, miten selviäisi tilanteesta. Olentoja on kolme ja he ovat Higginsiä isokokoisempia, joten fyysinen väkivalta on poissuljettu vaihtoehto. Hän pistää merkille, että olennot välttelevät auringonvalossa seisomista, joten hän siirtyy kohti varjoisempaa aluetta. Siellä hän ottaa lompakostaan esille valokuvan vaimostaan. Monin elein hän selittään olennoille, että aikoo hakea vaimonsa paikalle, jotta tämäkin pääsisi mukaan aluksen kyytiin.

Higgins poistuu paikalta niin rauhallisesti kuin mahdollista ja kävelee kohti metsää. Kukaan ei yritä estää häntä. Kun hän on päässyt niin pitkälle, etteivät olennot enää voi nähdä häntä, hän asettuu tarkkailemaan heitä. Higgins yllättyy huomatessaan olentojen leikkivän kuin lapset. He hyppivät ilmaan ja heittelevät suuria kiviä. Noin puolen tunnin kuluttua he etsiskelevät Higginsiä hetken aikaa, mutta palaavat sitten alukselleen ja lentävät tiehensä viheltävän äänen säestyksellä.

"En tiedä, olivatko olennot mies- vai naispuolisia", Higgins selittää myöhemmin lehdistölle. Epätavallisesta ulkonäöstään huolimatta he olivat Higginsin mielestä kauniita ja

tuntuivat säteilevän terveyttä. Higgins kommentoi viimein: "Oliko se vain unta? Tapahtuiko se todella? Joskus epäilen, ettei sellaista voi tapahtua. Jos työläiseni eivät olisi olleet mukanani havainnon alussa, voisin uskoa sen olleen vain merkillinen ja kiehtova uni."

Olen ollut kirjeenvaihdossa usean eteläamerikkalaisen ufotutkijan kanssa saadakseni tapauksesta lisätietoja. Kukaan ei kuitenkaan ilmeisesti ole tutkinut tapausta enempää. Kirjeessään 12. toukokuuta 1993 Irene Granchi, yksi Brasilian tunnetuimmista ufotutkijoista, siteeraa joitain vanhoja lehtiartikkeleita tapauksesta, mutta ne eivät tarjoa mitään lisätietoa. Brasilian Grupo de Estudos Ufologicos -seurasta Alberto Francisco do Carmo kirjoittaa, että tapahtumat olivat "sitä hyvien tapauksien tyyppiä, jotka katoavat massaan".[9] Hän on tapauksesta saamiensa tietojen perusteella laatinut tiivistelmän, joka on nyt luettavissa internetissä.[10]

Samankaltaisuudet Richard Höglundin tarinaan nähden ovat silmiinpistäviä: läpinäkyvät puvut, lähes karvattomat oliot, jotka tuntuvat hehkuvan terveyttä ja elinvoimaa, putki, elekieli, se miten he asettuvat todistajan ympärille, leikkisyys. Oliko Richard saattanut kuulla brasilialaisesta Higginsin tapauksesta tutultaan, joka oli kiinnostunut lentävistä lautasista? Se edellyttäisi, että kyseinen henkilö olisi lukenut tunnettuja ufojulkaisuja *A.P.R.O Bulletin* tai *Flying Saucer Review*. Harva ihminen Ruotsissa luki kumpaakaan julkaisua 1960-luvun puolivälissä.

Richard Höglundin tapaus voisi päättyä tähän. Tämä olisi vain yksi monista tarinoista, joissa henkilöt väittävät olleensa tekemisissä ufojen ja humanoidien kanssa. Näyttäisi kuitenkin siltä, että tapaaminen jäällä oli vain alkusysäys pitkälle sarjalle uusia tapaamisia. Olennot tulisivat pian palaamaan maapallolle lentävällä lautasellaan.

Viitteet

1. Olen aiemmin julkaissut Helge-tapauksen tiimoilta seuraavat artikkelit: "The Helge File – men in black in Sweden?" AFU newsletter, nr 20, okt–dec 1980, s. 1, 7–13. "Some further notes from the Helge file". AFU newsletter, nr. 27, jan–dec 1984, s. 9–10. "Helgefallet. Del 1." Sökaren, nr. 2, 1985, s. 32–33. "Helgefallet. Del 2." Sökaren, nr. 2, 1985, s. 26–27. "Helad av rymdmänniskor – närkontakt synas igen." UFO-aktuellt, nr. 2, 2007, s. 16–19.
2. "Tefatsfolk hjälper sjuk svensk arbetare..." Sökaren, nr. 3, 1966, s. 16.
3. Bjarne Håkanson: "UFO-gåtan". Larsons förlag, 1973, s. 83–84.
4. Lähteenä Anders Dagsten, SMHI, 13.8.1991.
5. Suurin osa tapahtumaan liittyvästä tiedosto on Ernst Linderin esitelmistä Ifologisessa seurassa 27.1. sekä 5.5.1966. Joitain lisäyksiä on tehty Gunvor Höglundin ja Gösta Johanssonin haastattelujen pohjalta.
6. Lähteenä ensimmäinen Richard Höglundin Gunvor-vaimon haastattelu 1.6.1984. Paikalla oli myös Gösta Johansson, jonka huvila Ösmossa Tukholman ulkopuolella toimi haastattelun nauhoituspaikkana.
7. Sain Gunvor Höglundin kirjallisella todistuksella luvan saada kopiot röntgenlausunnoista Uddevallan keskussairaalasta.
8. "1947 contact uncovered" The A.P.R.O. Bulletin, may 1961, s. 1, 4–5. Julkaistu myös: Flying Saurcer Review, vol. 7:6, nov–dec. 1961, s. 30–31.
9. Kirje Alberto Francisco do Carmolta, Brasilia 11.5.1993.
10. "The Parana state case", an extract from the article/story: space beings come to earth. By Joao Martins English version: Alberto Francisco do Carmo. www.ufoinfo.com/humanoid/humanoid1947.shtml

"Tunsin itseni profeetaksi"

Richard Höglund työskenteli panostusfirmassaan vielä joitain vuosia munuaiskivuista paranemisen jälkeenkin. Ajan mittaan hänellä alkoi kuitenkin ilmetä verenkiertohäiriöitä käsissä. Kyseinen vaiva on tavallinen tällä alalla ja ennen pitkää hän pääsi sairaseläkkeelle.

Ernst Linderin esitelmä Ifologisessa seurassa levitti tietoja Richardin kokemuksista. Richard oli toistuvasti yhteyksissä yhdistyksen eri jäseniin kevään 1966 aikana. Soittaessaan Ifologiseen seuraan ensimmäisen ufokontaktinsa jälkeen, hän oli ensin yhteydessä Johan Berggreniin, järjestön sihteeriin, joka ohjasi hänet Ernst Linderin pakeille. Toisella kertaa hänet ohjattiin Gösta Johanssonille, yhdistyksen kassanhoitajalle. Tästä tuli ajan myötä yksi Richardin harvoista uskotuista ystävistä ja näin myös yksi tutkimukseni pääasiallisista lähteistä.

Gösta Johansson, meedio Sture Johanssonin veli, menehtyi vuonna 1993. Hän työskenteli rakennusinsinöörinä Tukholmassa ja oli erittäin kiinnostunut ufoista. Hän oli monien vuosien ajan Ifologisen seuran jäsen, mutta hänen suhteensa aiheeseen oli kuitenkin kriittisen etäinen. Hän kertoo haas-

tattelussa 13. helmikuuta 1980 omasta ufokokemuksestaan marraskuulta 1965:

"Näin kerran lentävän lautasen vähän ennen hänen kokemustaan (Richard Höglundin kontakti 9. joulukuuta 1965 – HB). Se sukelsi alaspäin läpi matalalla olevien pilvien. Olin matkalla kotiin eräänä iltana ja pilvien takana loisti. Satoi vähän vettä, sää oli harmaa ja viileä. Se tuli kuin tähdenlento suoraan pilvien läpi, kuin juova. Sellainen ovaalinmuotoinen lättänä. Ajattelin, että nyt se osuu maahan, mutta se tekikin äkkikäännöksen ja kävi pienemmäksi ja pienemmäksi kunnes katosi kokonaan näkyvistäni. Se oli tosiaan kuu, mikä näkyi pilvien takaa, mutta tuota toista en osaa selittää."

Toinen ufoista kiinnostunut henkilö ja Ifologisen seuran jäsen oli Johan Häggström, Tukholman ulkopuolella Älvsjössä asunut varakas rakennusmestari. Hän muun muassa lahjoitti paljon rahaa Parthenon kirjapainolle Helsingborissa, joka 1950–70 -lukujen aikana julkaisi paljon ufokirjallisuutta, ennen kaikkea uususkonnollista lajia.[1] Gösta Johanssonin mukaan Richard Höglund tapasi monia aktiivisia ufotutkijoita kokouksessa Johan Häggströmin luona. Kokous ajoittui jonnekin Richardin ensimmäisen ufokontaktin jälkeiselle ajanjaksolle. Gösta Johanssonin ja Johan Häggströmin lisäksi myös Sten Lindgren osallistui kokoukseen. Sten Lindgren oli jo vuonna 1965 perustanut järjestön nimeltä Intergalactical Federation (Intergalaktiska federationen, IGF) ja hänestä tuli ennen pitkää yksi Ruotsin tunnetuimmista ufokontaktihenkilöistä.[2]

Kun Sten Lindgren alkoi kokouksen aikana puhua veljistämme avaruudesta, Richard totesi: "Anteeksi, mutta ennen kuin alamme puhua veljistä, täytyy meidän selvittää, näkevätkö he meidät veljinään. Minun tietojeni perusteella asia ei näin ole." Nakkikioskilla kokouksen jälkeen Richard selitti Göstalle, että "niin kauan kuin me pysyttelemme rauhallisina, sujuu kaikki toki hyvin, mutta muuten ne vaan tulevat ja

heittävät meidät roskiin ilman mitään tunteilua".

Richardin sanat saivat minut miettimään, onko todellakin mahdollista, että tämä kokous ajoittui hänen ensimmäisen ufokontaktinsa jälkeiselle ajalle. Hän puhuu aivan kuin tietäisi jo paljon avaruusolentojen ajattelutavasta. Varmaankin kyseessä olivat hänet omat spekulointinsa tai sitten kokous ajoittuikin vähän myöhemmäksi, Richardin toisen ufokontaktin jälkeiselle ajalle.

Richard keskusteli kokemastaan avoimesti useiden Ifologisen seuran jäsenten kanssa. Huomion kohteena oleminen alkoi kuitenkin selvästi olla hänelle liikaa. Hän otti yhteyttä Ernst Linderiin, kun ensimmäisestä kontaktista oli jo kulunut jonkin verran aikaa. Hän väitti silloin, että kertomus oli huijausta alusta loppuun ja vaikea lapsuus oli tehnyt hänestä patologisen valehtelijan.[3] Sture ja Turid Johanssonille hän kuitenkin tunnusti valehdelleensa Linderille ja muille ja sanoi väittäneensä itseään valehtelunhimoiseksi vain päästäkseen eroon huomiosta.[4]

Richardin ufokontaktit kuitenkin jatkuivat. Vieraat olennot muistuttivat häntä olemassaolostaan taas pian. Elokuun lopussa vuonna 1966 Richard työskentelee Färjelandassa, Uddevallan pohjoispuolella. Hän nukkuu levottomasti keskiviikon 24. elokuuta 1966 vastaisena yönä ja herää puoli kolmen aikoihin aamuyöstä. Hän nousee ylös ja laittaa itsensä kuntoon lähteäkseen kotiin. Hänelle tuleekin kuitenkin pakottava tarve palata järvelle, missä hän aiemmin tapasi olennot. Hän ei pysty vastustamaan tätä impulssia ja hänestä tuntuu melkein kuin joku toinen ajaisi autoa. Hän ajaa samaan paikkaan Grindhultsjöjärvelle kuin ensimmäisessä kontaktissaan, ja pysäköi autonsa rannalle. Mennessään veden äärelle hän näkee aluksen leijuvan järven yllä vähän matkan päässä rannasta. Aluksen vierellä seisoo mies ilmassa veden päällä aivan kun painottomana.

Richard ymmärtää, että mies haluaisi hänen tulevan aluk-

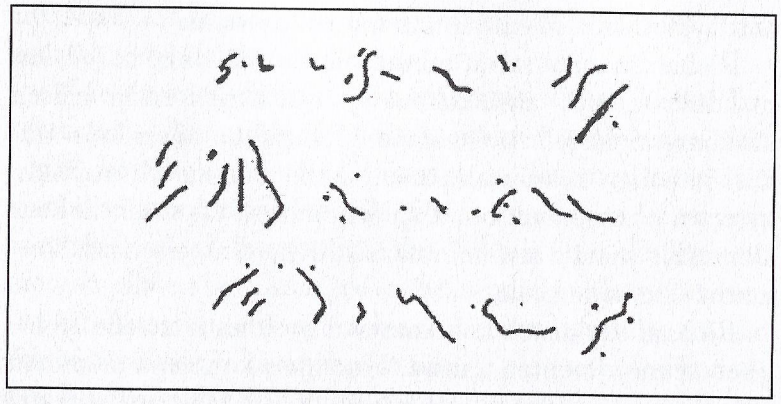

Merkit Richardin olennoilta saamassa levyssä

sen luokse. Pienen etsinnän jälkeen hän löytää vanhan rapistuneen ruuhen ja alkaa soutaa kohti alusta. Tuulee aika navakasti ja Richardin täytyy mennä kaislikon läpi, mutta hän tavoittaa kuitenkin aluksen pikku hiljaa. Alus on tällä kertaa hieman pienempi kooltaan. Aluksen sisällä Richard näkee vanhemman miehen, jonka hän tapasi aiemmin järvellä. Ilmassa seisovaa miestä hän ei sen sijaan ole aiemmin tavannut. Mies on voimakas, "oikea painijatyyppi", ja hänellä ei ole oikeastaan minkäänlaista niskaa. Mies aluksen ulkopuolella alkaa puhua Richardille ruotsiksi, mutta hänen äänensä ei käy yhteen huulten liikkeiden kanssa, vaan tulee pienellä viiveellä aluksen sisältä. Mies selittää, että Neuvostoliitto ja USA aikovat käynnistää sodan Kiinaa vastaan ja että he tarvitsevat Richardin apua rauhanprojektissa. Richard saa tehtävän, johon liittyen hänen tulee matkustaa Bahamalle. Lisäksi hän saa olennoilta metallilevyn, jossa on hieroglyfisia merkkejä. Häntä käsketään pitämään levy aina mukanaan. Richard kuitenkin torjuu ajatuksen ja selittää olevansa vain tavallinen työläinen, jolla on vaimo ja yritys hoidettavanaan, eikä hän sitä paitsi osaa englantiakaan. Miten hän muka

Richard Höglund Lizzi-koira sylissään vuonna 1974 otetussa kuvassa

pystyisi tekemään jotain rauhan hyväksi? Mies ilmassa pitää kuitenkin päänsä. He hyvästelevät ja Richard soutaa takaisin rantaan. Alus lentää pois ja Richard menee autolleen. Hän tuntee itsensä hämmentyneeksi kaiken edessä ja hautaa levyn metsään ennen kuin matkaa kotiinsa Uddevallaan. Hän ei kerro tapahtuneesta mitään vaimolleen.

Muutama päivä tapauksen jälkeen Richard soittaa Gösta

Johanssonille Tukholmaan ja kertoo tapahtuneesta ja saamastaan metallilevystä. "Tunsin itseni profeetaksi saadessani sen", hän selittää Göstalle. Epäröinnistään huolimatta Richard päättää tarttua haasteeseen ja matkustaa Bahamalle. Hän sanoo Göstalle: "Uhraan itseni nyt. Tunnen olevani sen heille velkaa, sillä he paransivat minut." [5]

Tieto siitä, että Neuvostoliitto ja USA suunnittelivat hyökkäystä Kiinaa vastaan, on kiinnostava.[6] Richard Nixonin esikuntapäällikkö H. R. Haldeman paljastaa kirjassaan *"The Ends of Power"*, että Neuvostoliitto tiedusteli toistuvasti USA:n halukkuutta osallistua Kiinan ydinvoimalaitosten tuhoamiseen täsmäiskulla. Neuvostoliittolaiset olivat ilmeisesti jo pitemmän aikaa olleet huolissaan, että Kiina saattaisi kehittää ydinaseen ja näin muodostua sotilaalliseksi uhkaksi Neuvostoliitolle. Neuvostoliittolaiset olivat todella lähellä lähteä hyökkäykseen yksin, mutta operaatio peruuntui viime hetkellä.[7]

Meni aikaa ennen kuin Richard uskaltautui kertomaan vaimolleen, että oli tavannut avaruusolentoja uudelleen ja nämä olivat pyytäneet häntä matkustamaan Bahamalle. Tieto ei ollut erityisen tervetullut. Gunvor Höglund kertoo.

Gösta: "Kun Bahama tuli puheeksi, miltä sinusta tuntui?"

Gunvor: "Hän alkoi puhua Bahamasta syksyllä 1966. Minä sanoin: 'Ei, en lähde ikinä kodistani, jonka me olemme tänne rakentaneet.' Hän sanoi: 'Niin, mutta minä lähden sinne.' Sanoin, että hän oli hullu – miten Lizzinkin kävisi? Emmehän me noin vain voineet koirastamme luopua. 'Niin, mutta minun täytyy lähteä sinne. Matkustan sitten yksin', näin hän sanoi. 'Minua on käsketty matkustaman, joten niin minä teen.' Ajattelin, että hyvä Jumala sentään, en minä uskalla päästää häntä sinne yksinään. Silloin minä pelästyin." [8]

Talvella 1966–67 pariskunta myi asumisoikeusasuntonsa ja suurimman osan omaisuudestaan Bahaman-matkansa rahoittamiseksi. Heidän oli pakko lopettaa Lizzi-koiransa, sillä

he eivät pystyneet arvioimaan matkan pituutta. "Vain minä ja Lizzi-koira olemme nähneet ne olennot. Se on melkein kuin murha, mutta se täytyy tehdä", Richard pahoitteli Gösta Johanssonille.[9]

Maaliskuun 5. päivä vuonna 1967 he lähtevät matkaan kohti Little Exumaa*, yhtä Bahamasaarista. Richard Höglundin tiedoissa, joita asiaa tutkiessani säilytettiin Ösmön kirkkoherranvirastossa, luki seuraavasti: "Poissa 670301 alkaen. Matkustaa ulkomaille vuodeksi."

Tässä kohtaa herää kysymys, miksi vuodeksi? Oliko aikamääre satunnainen, vai oliko pariskunnalla joitain muita suunnitelmia? Mielenkiintoinen tarinaa täydentävä yksityiskohta on, että pari oli muutamaa vuotta aiemmin ostanut kaksi tonttia Little Exuma -saarelta. Toinen niistä oli Richardin nimissä ja toinen Gunvorin. Lyhennyskustannukset olivat pienet, vain 60–70 kruunua kuussa. "Aioimme tehdä sillä tavalla rahaa, se oli silloin niin suosittua", Gunvor selitti haastattelussa.[10] Sture Johanssonin mukaan pari oli aikonut asettua Bahamalle asumaan ja käynnistää jonkinlaista liiketoimintaa.[11] Tontit sijoittuivat Little Exuman vasempaan osaan, kauas niemen kärkeen.

Moni ruotsalainen teki samoin 1960-luvun alussa. Päivälehdissä esiintyi paljon ilmoituksia, joissa haluttiin ostaa tontteja Bahamalta ja monet ostivat näitä suhteellisen halpoja tontteja ja lyhensivät lainojaan pienillä summilla. Ymmärtääkseni pariskunta osti tontit ennen Richardin ufokontakteja, mistä luonnollisesti seuraa teoria, jonka mukaan Richard olisi keksinyt ufotarinat motivoidakseen vaimoaan ottamaan riskin ja muuttamaan Bahamalle. Richardin tarinan myöhempi kehitys saa tämän teorian kuitenkin vaikuttamaan kaukaa haetulta.

* Little Exuma on eräs Bahama-saarten pienistä saarista, noin 200 km Nassausta kaakkoon.

Viitteet

1. Håkan Blomqvist: "UFO – i myt och verklighet", NTB/Parthenon, Nyköping 1993, s. 36–44, (Ett korståg för en ny tidsålder.).
2. Edellä mainittu lähde, s. 86–101, (Sten Lindgren och rymdbröderna).
3. Puhelinkeskustelu Ernst Linderin kanssa 29.8.1984.
4. Puhelinkeskustelu Turid Johanssonin kanssa 31.8.1984.
5. Gösta Johanssonin haastattelu, 18.11.1985.
6. Puhelinkeskustelu Gösta Johanssonin kanssa 5.3.1981.
7. H. R. Haldeman: "The Ends of Power", W. H. Allen & Co., London 1978, s. 112–121.
8. Gunvor Höglundin haastattelu 1.6.1984.
9. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
10. Gunvor Höglundin haastattelu 1.1.1984.
11. Sture ja Turid Johanssonin haastattelu 27.10.1973.

Meno-paluu Bahamalle

Richard ja Gunvor myyvät melkein kaiken omaisuutensa pystyäkseen matkustamaan Bahamalle. Ilmeisesti he olivat ajatelleet viipyvänsä siellä pitemmän aikaa. He lentävät Lontoon kautta Nassauhun ja sieltä edelleen Little Exumaan, missä heidän ostamansa tontit sijaitsevat. Saapuessaan perille Little Exumaan he huomaavat kaiken olevan erittäin kallista. Tontitkin tuottavat pettymyksen.

Richardin tuli saamansa ohjeistuksen mukaan tavata olennot Little Exumassa niemellä. Gunvor Höglund kertoo: "Matkustimme Little Exumaan, mutta siellä ei tapahtunut mitään. Hän kirjoitti hiekkaan: 'Olen ollut täällä!' Sitten hän kirjoitti nimensä suurin kirjaimin." Richard odottaa niemellä koko päivän, mutta ei näe jälkeäkään olennoista tai lentävistä lautasista.

Rahat alkavat käydä vähiin ja pariskunta yrittää elää niin säästeliäästi kuin mahdollista. He muuttavat halvimpaan tarjolla olevaan asuntoon ja tyytyvät ruoan suhteen vähään. He kyselevät myös töitä, mutta niitä ei ole tarjolla länsimaalaisille. Heidän pitäisi tehdä töitä ulkomaalaiselle, hallituksen hyväksymälle yhtiölle.

Gunvor Höglund matkusti Bahamalle Richardin kanssa

Joidenkin viikkojen kuluttua kotiin palaaminen on parin ainoa vaihtoehto. He saavat onnekseen matkustaa takaisin Nassauhun ilmaiseksi pienellä yksityiskoneella, joka on tuonut muutaman matkustajan Little Exumaan ja on nyt matkalla takaisin. Richard ja Gunvor tarjoutuvat maksamaan matkasta, mutta lentäjä on ystävällinen ja antaa heidän matkustaa kanssaan ilmaiseksi. Nassausta matka jatkuu kotiin Ruotsiin. Nassaussa kyytiin nousee ryhmä katolisia pappeja, jotka ovat pukeutuneet pitkiin pappiskaapuihin. Tapahtuma muuttuu myöhemmin merkitykselliseksi. Richard kirjoittaa Ernst Linderille Ifologiseen seuraan kirjeen, jossa kertoo, ettei Bahamalla tapahtunut mitään, että hinnat olivat korkeat ja että he aikovat asua väliaikaisesti Richardin veljen luona Tukholmassa.

Uddevallaan palaaminen on mahdoton ajatus. Tuntuisi kiusalliselta kohdata naapurit ja ystävät. Parilla on ainoastaan kuudesta seitsemään tuhatta kruunua jäljellä elämiseen. Richardin veljellä, Elis Höglundilla, on asunto Wallingatanilla Etelä-Tukholmassa. Asunto on väliaikaisesti tyhjillään odottamassa vuokralaisia. Pari muuttaa huoneistoon ja Richard aloittaa heti työnhaun. Hän soittaa tukholmalaiseen firmaan nimeltä Granit & Betong ja saa selville heidän tarvitsevan panostajaa. Hänet palkataan välittömästi ja työt alkavat jo seuraavana päivänä.

Gunvor Höglund soittaa Gösta Johanssonille ja pyytää

Sture ja Turid Johansson. Kuva: AFU:n kuva-arkisto

tätä käymään asunnolle. Hän toivoo, että joku Ifologisen seuran ihmisistä pystyisi auttamaan heitä asunnon löytämisessä. Gösta tapaa Richardin ja Gunvorin ensimmäistä kertaa Tukholman asunnossa ja tapaaminen on alku pitkälle ystävyydelle. Richard kertoo hänelle kokemuksistaan ja Bahaman matkasta. Hän toteaa Göstalle luovuttaneena: "Nimeni varmasti arvottiin jossain." [1]

Richard ja Gunvor asuvat huoneistossa vain muutaman viikon. Sen jälkeen Richard ostaa uudelta työtoveriltaan asuntovaunun. Pariskunta muuttaa asuntovaunuun, joka on pysäköity työpaikan luokse Trångsundiin, Tukholman eteläpuolelle. Gunvorin mielestä asuntovaunussa oleilu on päiväsaikaan vaikeaa työläisten liikkuessa ympärillä, joten hän hankkii itselleen töitä eräältä kioskilta. Asuntovaunussa

eläessään Gunvor aistii ensimmäistä kertaa omituisen ja pistävän hajun, joka tulee myöhemmin esiin muissa yhteyksissä ja jonka hän päättelee liittyvän johonkin salaiseen projektiin, joka Richardilla on meneillään kontaktiensa kanssa.

Gunvor: "Sitten asuimme asuntovaunussa. Se haju oli siellä asuntovaunussa. Siellä tunsin hajun ensimmäistä kertaa."

Gösta: "Myös minun tyttäreni tunsi sen. Hän nousi kerran autosta tervehtiäkseen ja Richard kätteli häntä siellä asuntovaunun luona. Tyttö reagoi siihen, se oli hänen mielestään inhottava haju."

Gunvor: "Niin, ei se mikään hyvä tuoksu ollut. Sanoin: 'Mikä täällä oikein haisee? Puussa on varmaan jotain vikaa?' Se haju pysyi asuntovaunussa niin kauan kuin asuimme siellä. Se ei todellakaan ollut mikään hajuveden tuoksu. Ennemminkin jotain puun hajua tai jotain siihen suuntaan."[2]

Richard ja Gunvor tarvitsivat asunnon ja tiedustelivat asiasta Gösta Johanssonilta. Kävi ilmi, että Göstan veli Sture oli muuttanut Turid-vaimonsa kanssa pois asunnostaan, joka sijaitsi Tukholman eteläpuolella Ösmossä. He asuvat väliaikaisesti kesämökillään odottamassa uuden Farstassa sijaitsevan asuntonsa vapautumista. Gösta soittaa Richardille ja ilmoittaa muuton olevan mahdollinen ja 27. kesäkuuta 1967 Richard ja Gunvor muuttavatkin osoitteeseen Mejerivägen 8 B Ösmossä. Tällä tavoin myös Sture ja Turid Johansson tutustuvat Richardiin paremmin ja saavat kuulla hänen kokemuksistaan. Ufoista kiinnostunut rakennusmestari Johan Häggström ostaa asuntovaunun Richardilta.

Sture ja Turid Johansson olivat erittäin kiinnostuneita avaruusaluksista 1960-luvulla ja kävivät läpi monta ufokokemusta ennen kuin tapasivat Richardin. Vähän sen jälkeen kun Sture ja Turid oli kuunnellut esitelmän Ifologisessa seurassa vuonna 1964, Turid puhui puhelimessa ystävättärensä kanssa kun yhtäkkiä miehen ääni ilmestyi linjalle ja sanoi,

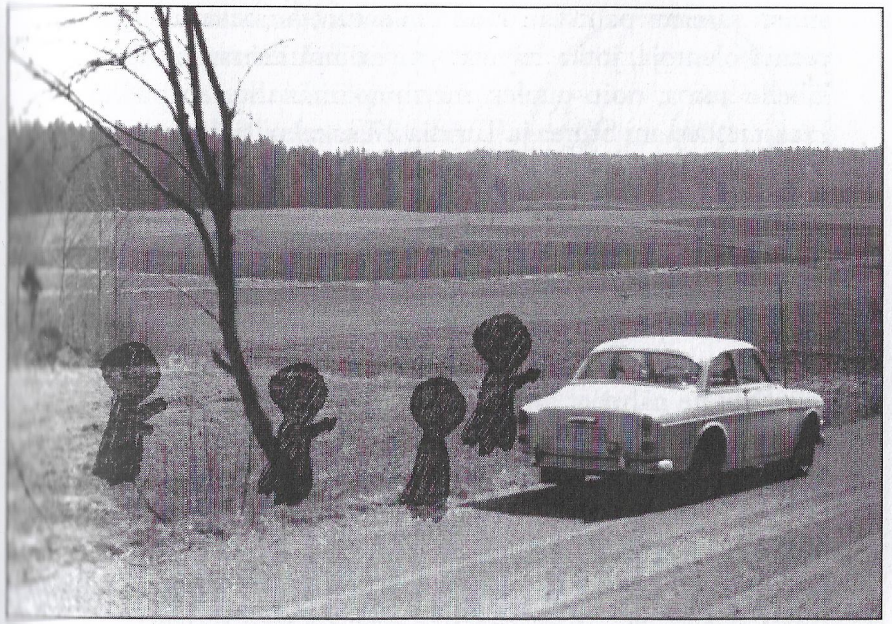

Vaggarön matkalla Sture ja Turid Johansson kohtasivat ilmassa leijuvia olentoja. Kuva ja piirros: Håkan Blomqvist

että Sturen ja Turidin tulee muuttaa paikkaan nimeltä Väggärö. Se sijaitsee Södertörnissä, etelään Tukholmasta. Tämän seurauksena pariskunta alkaa ajaa silloin tällöin Väggäröön pysähtyäkseen sinne mietiskelemään. Joskus he tuntevat sinisenviolettien aaltojen tai säteiden kulkevan auton läpi. Eräänä talvi-iltana vuonna 1964 he näkevät voimakkaan sinivalkoisen loisteen takanaan tiellä seisoessaan. He hyppäävät ojaan eri puolille tietä ja näkevät valoilmiön ampaisevan takaisin taivaalle kuin raketti.

Mitään erityistä ei tapahdu ennen lokakuun 29. päivää vuonna 1965. Turid saa päivällä "mentaalisen" viestin, jonka mukaan heidän pitää matkata Väggäröhön kymmenen aikoihin illalla. Ääni toteaa myös, että heidän tulee olla varuillaan koska "maapallolla on meneillään valtataistelu". Saapuessaan

siihen samaan paikkaan kuin ennenkin, he näkevät joukon pieniä olentoja, jotka leijuvat ympäriinsä ilmassa ja tulevat lähelle autoa, noin puolen metrin päähän Sturen puolella. Haastatellessani Sturea ja Turidia 27. lokakuuta 1973 he kertoivat seuraavaa:

Sture: "Kun saavuimme paikalle, jossa meillä oli tapana istuskella ja jonne meitä oli käsketty menemään, niin jotain oli kai mennyt pieleen ajoituksen kanssa. Meidän oli ollut tarkoitus saapua puoli yhdentoista aikoihin, mutta olimme siellä jo puoli kymmeneltä ja ne olennot olivat siellä jo silloin. Emme nähneet niitä ennen kun pysäköimme auton. Ei ollut täysin pimeää, hämärää ennemminkin. Ne olivat siellä jo silloin, siellä niityllä ja tulivat todella lähelle. Kuinka monta niitä oli, sitä en rehellisesti sanoen tiedä. Luulemme, että niitä oli viisi tai korkeintaan kuusi. Ne olivat pituudeltaan jotain väliltä 1,25–1,50 metriä ja päät olivat jättimäisiä ja silmät loistivat. Ne näyttivät siltä, miltä luulisin fosforin hehkun näyttävän. Pupilleja en nähnyt. Ne eivät kävelleet vaan liukuivat suorassa linjassa eteenpäin. Ne eivät liikkuneet pehmeästi."

Turid: "Meillä oli transistoriradio ja se oli toiminnassa koko ajan kun olennot olivat siellä. Auton olimme sammuttaneet ja valot, mutta radio oli irrallaan siellä takapenkillä."

Sture: "Toivoin kuollakseni, että joku auto tulisi. Mutta ei yhtään tullut. Olennot katosivat pellolle ja sitten tuntui ihan siltä kuin lentävä lautanen olisi laskeutunut auton päälle. Koko auto tärisi ja radio ulvoi ja pomppi takapenkillä ja me kyyristyimme kojelaudan alle. Luulimme, että ne hajottaisivat auton. Emme nähneet minkään aluksen starttaavan. Palasimme tapahtumapaikalle seuraavana päivänä etsimään jälkiä, muttei mitään löytynyt."

Turid: "Se oli kummallista, aiemmin kun matkasimme sinne ja ne säteilyt tulivat, niin ei meille koskaan tullut tunnetta, että se olisi jotain pahaa vaan me istuimme siellä ja

meillä oli hauskaa ja mukavaa ja me mietiskelimme. Mutta sen olentojen kohtaamisen jälkeen siellä käyminen on tuntunut pelottavalta. Emme uskalla pysähtyä pimeällä, emmekä varsinkaan poistua autosta."

Håkan: "Kuinka pitkään tapahtuma kesti?"

Sture: "Ehkä vain viisi minuuttia, mutta minusta se tuntui todella pitkältä ajalta."

Håkan: "Näitkö, että olennoilla olisi ollut korvia tai sormia?"

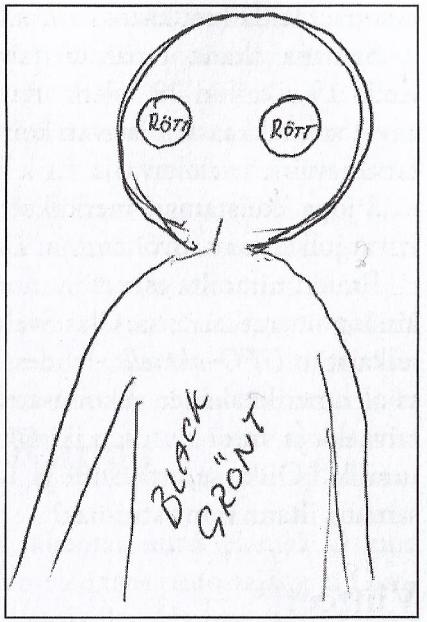

Sturen piirros tumman vihreistä ja punasilmäisistä olennoista, jotka hän ja Turid kohtasivat Väggärössä.

Sture: "Ajattele, että istuisit itse siellä hämärässä ja katsoisit ikkunasta. Miettisitkö sinä, että millaiset korvat niillä on tai montako sormea ja niin edelleen tai kiinnittäisitkö siihen huomiotasi – ollessasi kauhuissasi. Ei sellaiseen vain kiinnitä huomiota silloin. Sitä varten pitäisi pitää pää kylmänä ja siihen minä en pystynyt. Mutta käsivarret niillä oli, siitä olen varma."

Håkan: "Kommunikoivatko ne keskenään?"

Sture: "Eivät minun nähdäkseni. Ne eivät liikkuneet ryhmänä vaan kaikki yksitellen."

Järkytyksen jälkeen Sture ja Turid odottivat hetken ennen kuin käynnistivät auton ja ajoivat pois. He eivät uskaltaneet ajaa suoraan kotiinsa. Tästä huolimatta molemmat ovat sitä mieltä, että aikaa oli kulunut aivan liikaa. He saapuvat kotiinsa vasta neljän aikoihin aamulla. Niin kauan he eivät olleet

ulkona. Heidän mukaansa aikaa katosi johonkin.

Samana iltana tapahtui taivaankannella enemmänkin. Kello 19 aikoihin 29. lokakuuta 1965 tuhannet ihmiset näkevät voimakkaasti loistavan kohteen ylittävän Ruotsin. Eräs tarkkaavainen valokuvaaja, Erik Ehnmark Södertäljessä, kerkiää jopa ikuistaman merkillisen näyn kamerallaan. Nämä kuvat julkaistaan myöhemmin *Dagens Nyheter* -lehdessä.

Ilmiön tiimoilta esitettiin monia teorioita, ja arvoitus saikin lopulta ratkaisunsa. Clas Svahn kertoi artikkelissaan, joka julkaistiin *UFO-aktuellt* -lehdessä vuonna 2004, että kyseessä oli amerikkalainen vakoilusatelliitti 1965-79A, joka putosi taivaalta ja antoi alun sen ikimuistoisen lokakuuillan tapahtumille.[3] Oliko se, että Sture ja Turid tapasivat nämä olennot samana iltana vain sattumaa?

Viitteet

1. Gösta Johanssonin kertomaa Gunvor Höglundin haastattelun aikana 1.6.1984.
2. Edellä mainittu lähde.
3. Clas Svahn: "Lysande buss över Sverige." UFO-Aktuellt, nr. 3, 2004, s. 4–7.

Isä Rapas

Richard ja Gunvor alkavat rakentaa uutta elämää Ösmon asunnossaan. Richard työskentelee taas panostajana ja Gunvor saa vähitellen työtä Telelaitokselta. He ovat paljon tekemisissä Sture ja Turid Johanssonin kanssa ja Richard auttelee heitä erinäisten töiden kanssa mökillä. Sture ja Turid yöpyvät joskus Richardin ja Gunvorin huoneistossa kun mökillä on kylmää.

Eräänä lauantaiaamupäivänä syyskuussa 1967 Richard on erityisen iloinen Sturen ja Turidin saapuessa vierailulle. Gunvor on töissä. Richard aikoo matkustaa Göteborgiin tavatakseen tytärtään Elsyä, joka syntyi hänen aiemmassa avioliitossaan. Hän paljastaa matkan toisenkin syyn: "Minun pitää matkustaa sinne ja hakea levy, jonka hautasin metsään. Minun pitää häipyä ennen kuin Gullan palaa, muuten en saa lähteä".[1] Sture on ideaa vastaan ja sanoo, ettei Richard voi lähteä matkaan raihnaisella Amazonillaan. Hän tarjoutuu kyyditsemään Richardia, mutta tämä torjuu ajatuksen ja lähtee kohti Göteborgia.

Tavattuaan tyttärensä Göteborgissa Richard matkaa Grindhultsjöjärvelle Uddevallan ulkopuolelle ja kaivaa esiin

metsään piilottamansa levyn. Matka jatkuu tämän jälkeen Ösmon kohti kotia. Hän pysähtyy matkalla huoltoasemalle tankkaamaan ja silloin eräs vanha mies tulee hänen luokseen tiedustelemaan, onko Richard matkalla Tukholman seudulle. Richard tuntee itsensä hieman väsyneeksi ja ajattelee, että olisi ehkä mukavaa saada juttuseuraa, joten hän tarjoutuu ottamaan miehen kyytiinsä. Mies on pukeutunut hieman erikoisesti: mustaan viittaan, mustaan suoralieriseen lerppahattuun ja solkikenkiin. Lisäksi hänellä on puolipitkät hiukset ja lyhyt parta.

Kun he ovat matkanneet jonkin aikaa, mies kysyy: "Etkö sinä tunnista minua?" Richard vastaa kieltävästi ja mies selittää olevansa yksi niistä katolisista papeista, jotka Richard ja Gunvor näkivät lentokoneessa Nassaussa. Hän esittäytyy nyt ja sanoo nimekseen Isä Rapas. He keskustelevat hetken ja Rapas selittää Richardin olevan suuri hutilus, koska ei ottanut levyä mukaansa Bahamalle. Hän toteaa myös, että Richardin tulee palata Bahamalle ja ottaa tällä kertaa levy mukaansa.

Matkalla Tukholmaan he pistäytyvät eräässä motellissa kahvilla. He istuutuvat erääseen pöytään ja Rapas ottaa hatun päästään asettaen sen sitten pöydälle. Hän ei halua tilata mitään, mutta Richard juo kupin kahvia. Richard alkaa miettiä, olisiko hän seonnut ja voisiko pappi olla vain hänen kuvitelmaansa. Tämän vuoksi hän tönäisee hatun pöydältä erään nuoren miehen ohittaessa heidät. Nuori mies luulee tönäisseensä hattua vahingossa ja pyytää Rapasilta anteeksi.

Tauon jälkeen he jatkavat matkaa ja muutaman kymmenen kilometrin jälkeen Rapas kysyy, voisiko hän ajaa hetken, sillä Richard vaikuttaa väsyneeltä. Richard pohtii, onko niin vanhan miehen viisasta ajaa autoa. "Miten vanha sinä luulet minun olevan?" Rapas kysyy. "Suunnilleen 60–70 vuotta", Richard arvioi. Oikeasti mies näyttää paljon vanhemmalta, mutta Richard haluaa olla kiltti, joten hän ei sano Rapasin

näyttävän kauhean vanhalta. Rapasin vastaus on: "Jos kymmenkertaistat sen, tulet lähemmäksi totuutta." Hän olisi siis 600–700 vuotta vanha. He vaihtavat kuskia ja Richardin järkytykseksi Rapas ajaa todella kovaa, 120 kilometriä tunnissa vaikka auto on vanha. Richard yrittää saada häntä hidastamaan selittämällä, että poliiseilla on kontrollipisteitä siellä täällä. Pikku hiljaa Richard nukahtaa ja kun hän herää, auto on pysäköity Södertäljen ulkopuolelle, suhteellisen lähelle Hall-vankilaa. Rapas on poissa ja kaikki, mitä on jäljellä, on pussi hedelmiä.

Jossain vaiheessa syksyllä 1967, sen jälkeen kun Richard ja Gunvor muuttivat asuntoonsa Ösmossä, Gösta Johansson tulee heidän luokseen juttelemaan. Juuri ennen poistumistaan Gösta kysyy Richardilta, saiko hän olennoilta jonkun levyn.

Gösta: "Siihen levyyn liittyi jotain kummallista, sillä olin melkein vakuuttunut siitä, että se todella oli olemassa. Heitin kysymyksen ilmoille kerran ollessani kahden hänen kanssaan: 'Saitko sinä niiltä jonkun levyn?' Oli ihan kuin olisin paljastanut vakoojan. Richard meni ihan valkoiseksi, kasvot valahtivat lähes harmaiksi, hän tärisi, pystyi hädin tuskin puhumaan. En sanonut mitään muuta vaan lähdin pois. Mutta seuraavan kerran kun tapasimme, hän myönsi saaneensa sen. 'Tunsin itseni aivan kuin profeetaksi kun sain sen', hän sanoi."

Håkan: "Näitkö levyä koskaan?"

Gösta: "En, mutta hän piirsi siitä kuvan ja sen kuvan sain Sturelta. Siinä oli sellaisia Adamski-tyyppisiä merkkejä. Mutta hän ei kestänyt sitä levyä, ja sai siitä ihottumaa. Ilmeisesti siitä välittyi myös lämpöä. Hänen oli pakko kääriä se asbestiin, mutta enimmäkseen hän säilytti sitä maahan haudattuna."[2]

Gösta sai idean kysymykselleen levystä Sten Lindgreniltä, joka oli kertonut hänelle toisesta muukalaisia kohdanneesta henkilöstä nimeltä Lill-Arne. Tämä oli saanut olennoilta

eräänlaisen levyn. Tieto on ristiriidassa Göstan lausunnon kanssa siitä, että hän olisi saanut tietää levystä jo Richardin toisen avaruusolentokokemuksen jälkeen. Todennäköisesti Gösta Johansson on sotkenut tapahtumien ajankohdat. Gösta kertoi minulle tästä tapahtumasta useaan otteeseen, sillä Richardin reaktio oli ollut niin vahva.

Sten Lindgrenin ja Tryggve Glantzin piiri tapasi silloin tällöin rakennusmestari Johan Häggströmin kotona Älvsjössä. Häggström oli ufoista kiinnostunut idealisti, joka saatiin vakuutettua Richard Höglundin kokemuksista ja suostuteltiin rahoittamaan pariskunnan uusi matka Bahamalle. Tryggve Glantzin tehtäväksi tuli toimia eräänlaisena välikätenä Richardin Bahaman-matkan ajan ja muun muassa lähettää heille rahaa. Richard ja Gunvor matkustivat Bahamalle toisen kerran 4. joulukuuta 1967. Tällä kertaa Richardilla oli olennoilta saatu levy mukanaan.

Kuten jo aiemmin mainitsin, sekä Sten Lindgren että Daniel Glantz olivat aktiivisesti mukana 1960-luvun ufopiireissä ja kertoilivat myös omista ufokokemuksistaan. Daniel Glantz menehtyi kesäkuussa 2006. Hän oli vuodesta 1989, jolloin hän esiintyi tv-ohjelmassa *"Svepet"*, yksi Ruotsin tunnetuimmista ufokontaktihenkilöistä. Daniel tunnettiin aiemmin nimellä Tryggve Glantz, mutta hän vaihtoi etunimensä 1970-luvun alussa.

Daniel kiinnostui ufoista vuonna 1963 nähtyään kupolinmuotoisen aluksen lähietäisyydeltä sieniretkellä Uppsalan ulkopuolella. Perhe muutti Oxelösundiin ja heti perään Nyköpingiin, missä Daniel otti silloisen vaimonsa Karinin (salanimi) kanssa yhteyttä Edith Nicolaiseniin, joka toimi Parthenon-kirjapainossa Helsingborgissa. Daniel ja Karin yrittivät parhaansa mukaan auttaa kustantamoa muun muassa markkinoinnissa levittääkseen avaruusolentojen filosofiaa.

Danieli Glantzin ensimmäinen kontakti avaruusolentoihin ajoittui syyskuulle 1964. Tapahtumapaikkana oli Nävsjö

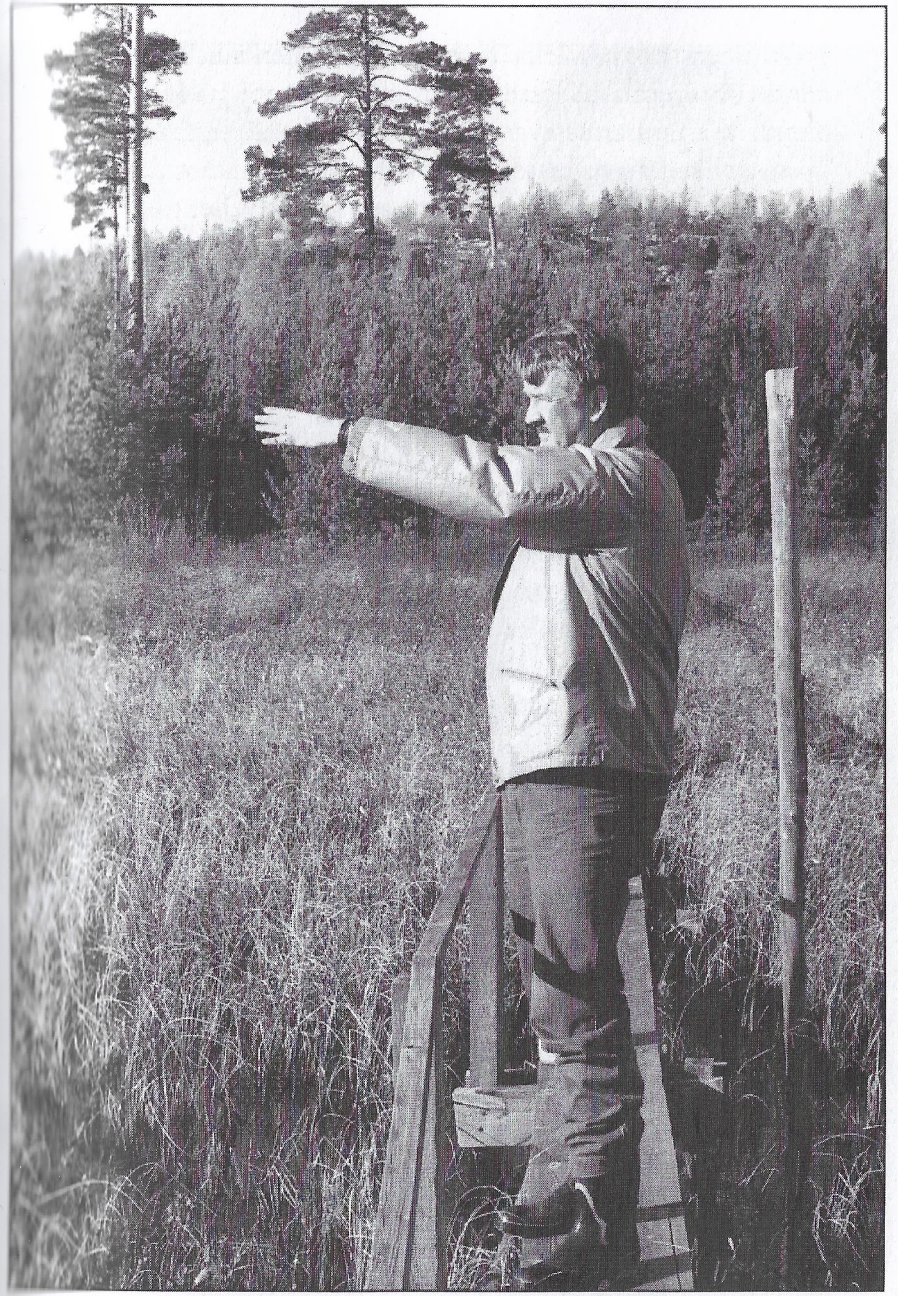

Daniel Glantz Nävsjöllä, missä hän kohtasi avaruusolentoja ensimmäisen kerran. Kuva: Håkan Blomqvist

Nyköpingin ulkopuolella. Kupolinmuotoinen alus leijui matalalla järven yllä. Aluksesta tuli esiin ramppi ja sitä pitkin olento vaaleanharmaassa puvussa kulki kohti lankkusillalla seisovaa Danielia. Olento tuntui kulkevan hieman veden yläpuolella. Visiirillinen kypärä peitti sen kasvot. Olento pysähtyi noin neljän metrin päähän Danielista ja visiiri nousi niin, että Daniel pystyi näkemään parin erittäin kauniita silmiä. Olento nosti kättään ja palasi alukseen, joka sitten lähti taas liikkeelle valtavalla nopeudella. Daniel tapasi saman olennon myöhemmin useaan kertaan Nävsjöllä.

Nävsjö on paikka, joka on myöhemmin yhdistetty muihinkin ufotapahtumiin. Ehkä kiinnostavin niistä sattui 5. heinäkuuta 1980. Tapausta tutki valtakunnallisen UFO-Sverigen kenttätutkija Barbro Magnusson.[3]

Heinäkuun viidennen päivän iltana vuonna 1980 neljä perhettä on Nävsjöllä telttailemassa ja kalastamassa. Vähän ennen puoltayötä Sören Unnskog seisoo tyttärensä Ann-Kristinin ja Peder Erikssonin kanssa pitkällä puulaiturilla ja kalastaa mato-ongella. Ripeksii vähän vettä, mutta sää ei ole niin pilvinen, etteikö pilvien välistä näkyisi joitain tähtiäkin.

Yhtäkkiä ryhmä näkee punavalkoisen loistavan pallon lähestyvän lounaan suunnasta. Se etenee hitaasti liukuen ja muuttaa samalla väriään ensin valkoisesta kultaan ja sitten edelleen punaiseen.

Pallo pysähtelee välillä ja vaihtaa väriä, nousee suoraan ylöspäin ja palaa sitten taas salamannopeasti alas alkuperäiselle korkeudelle. Väri vaihtuu aina sen muuttaessa nopeutta tai kurssia. Ryhmä miettii, voisiko kyseessä olla lentokone, helikopteri tai kuumailmapallo, mutta tajuaa pian, että sen täytyy olla jotain muuta. He eivät kuule ääntäkään.

Kohde lähenee ryhmää ja liikkuu ylös ja alas nopein liikkein Nävsjön yläpuolella. Se loistaa kirkkaasti kuin auton ajovalot, mutta ei mihinkään tiettyyn suuntaan. Valo ei

Sören Unnskog (vas.) ja Peder Eriksson

myöskään heijastu vedestä tai valaise lähiympäristöään, mikä on kaikista todella merkillistä. Kohde on nyt täydenkuun kokoinen ja kasvattaa kokoaan niin, että ryhmä tajuaa olevansa täysin vailla suojaa seisoessaan laiturilla.

Sören Unnskog kertoo:

”Se vain kasvoi ja kasvoi lähestyessään. Huusin, tai oikeastaan kai se oli kirkumista, muille että nyt pitää juosta rantaan ja piiloutua. Muistan miten Ann-Kristin huusi koukkunsa tarttuneen pohjaan, joten huusin hänelle, että hänen pitää

jättää kalastusvehkeet ja juosta. Pederin koukku oli myös kiinni pohjassa, mutta hän tempaisi siiman irti ja juoksi myös pitkin sitä pitkää puulaituria rantaan ja kohti telttojamme." Maalta ryhmä näkee kohteen pysyvän 70–100 metrin korkeudella veden yläpuolella ja noin 300 metrin etäisyydellä. Se pysyy noin minuutin ajan täysin liikkumattomana. Kaikki huutavat muille perheille teltoissa, että näiden pitää tulla ulos, mutta nämä luulevat heidän vain innostuneen jostain suuresta kalasta, eivätkä välitä huudoista.

Ryhmä haltioituu täydestä hiljaisuudesta. He eivät kuule edes kauempana leiritulen äärellä istuvan retkeilijäryhmän ääniä. Vedenpintaa värisyttänyt tuuli on laantunut kokonaan. Äkkiä kohde alkaa liikkua poispäin suurella nopeudella, tällä kertaa ilman värinmuutoksia. Se kulkee suoraan ylöspäin kohti taivasta ja on pian kooltaan kuin yksi tähdistä ennen kuin katoaa näkymättömiin. Sen jälkeen vettä alkaa taas ripeksiä, tuuli palaa ja veden pinta alkaa taas laineilla. Kaikki äänet palaavat ja puut alkavat taas kahista tavalliseen tapaansa. Ryhmä seisoo rannalla ihmeissään.

Sören Unnskogin mukaan aluksen halkaisija oli kahdeksasta kymmeneen metriä. Valot eivät koskaan välkkyneet vaan loistivat tasaisesti, vaikkakin muuttaen väriään. Ylös, alas ja sivulle suuntautuvat liikkeet olivat kaikki nopeita ja nykiviä. "Tapahtuma menee täysin yli käsityskykyni", Sören Unnskog kommentoi.

Peder Eriksson hermostui tapahtuman aikana eniten siitä, ettei kuullut mitään ääniä. Se oli hänen mielestään hyvin pelottavaa. Hän pohdiskeli tapahtumaa jälkeenpäin paljon, mikä ihme saattoi saada koko luonnon hiljenemään niin aavemaisesti.

Nävsjö oli tapahtumapaikkana myös paljon keskustelua herättäneelle Sten Lindgrenin ja Daniel Glantzin ufokontaktille. Tapahtumat on esitelty esimerkiksi Sten Lindgrenin

kirjassa *"Dialog med Kosmisk kultur"* [4] ja omassa kirjassani *"UFO – i myt och verklighet"*.[5] Haastattelin sekä Sten Lindgreniä että Daniel Glantzia Nävsjön tapahtumista sekä heidän muista ufokokemuksistaan useaan otteeseen 1980-luvulla. Lisäksi olen haastatellut niitä kolmea muuta henkilöä, jotka olivat mukana tapahtumahetkellä. Koska olen edellisen kirjani valmistumisen jälkeen saanut käsiini uutta aineistoa, voi olla kiinnostavaa käydä tapahtumien kulku läpi myös tässä teoksessa.

Syksyllä 1965 Sten Lindgren ja ystävänsä Christer Janson saavat Daniel Glantzilta kutsun avaruusolentojen tapaamiseen. Eräänä lauantai-iltana marraskuussa 1965 Sten, Christer ja kolmas henkilö, Bertil (salanimi), matkaavat Danielin ja tämän Ingrid-vaimon asunnolle Nyköpingiin. He juovat teetä ja Daniel ohjeistaa osallistujia, ettei näillä saa olla mitään metalliesineitä kuten kolikoita tai kelloja mukanaan. Ryhmä aloittaa matkan Danielin Volkswagenilla ja matkattuaan muutaman kymmenen kilometriä etelään Nyköpingistä ja saapuessaan soratielle, Daniel väläyttää auton ajovaloja. Pari kilometriä ennen Nävsjölle saapumista Stenistä ja Christeristä alkaa tuntua siltä kuin heikoista sähkövirroista muodostuva hiusverkko tutkisi heidän aivojaan.

Sten Lindgrenin mukaan tämän jälkeen tapahtui seuraavaa: Daniel pysäköi auton Nävsjön äärelle ja ryhmä astuu ulos. Sten näkee noin 50 metrin päässä voimakkaan, vihreänkeltaisena loistavan valon, joka hitaasti himmenee paljastaen kellonmuotoisen lentävän lautasen ääriviivat. Kaksi muuta alusta leijuu joitain satoja metrejä järven pinnan yläpuolella. Haalareihin pukeutunut mies astuu ulos aluksen vasemmalta puolelta. Hän on normaalivartaloinen, pitkähiuksinen ja kantaa puvussaan leveää vyötä. Daniel antaa kolme merkkiä taskulampullaan ja mies ottaa vyöstään jotain, jolla hän antaa vastausmerkit. Valokeila pysähtelee ilmaan eri etäisyyksille.

Mies lähestyy ryhmää ja Daniel, Bertil sekä Ingrid tapaa-

vat hänet puolimatkassa. Sten ja Christer jäävät kivenheiton päähän. Sten kuulee ryhmän keskustelevan noin viiden minuutin ajan. Bertilillä on mukanaan ruskea A4-kokoinen kirjekuori, jonka hän antaa vierailijalle. Tämän jälkeen kolmikko palaa ja he kaikki istuvat taas autoon ja lähtevät matkaan.

Ryhmän matkattua muutaman kilometrin verran Daniel pysähtyy taas ja kaikki astuvat ulos autosta. On tähtikirkasta ja Sten näkee uuden lentävän lautasen liikkuvan liukuen juuri metsänreunan yläpuolella vain muutaman sadan metrin päässä. Kun Sten ja Christer katsovat ylös kohti tähtitaivasta, heistä tuntuu kuin tähdet olisivat paljon tavallista lähempänä, kuin taivasta olisi zoomattu ja he näkisivät paljon enemmän tähtiä kuin tavallisesti. Heidän tajuntansa tuntuu laajenevan. Sitten ryhmä matkaa takaisin Nyköpingiin, missä he eroavat ja Sten, Christer ja Bertil matkustavat takaisin Tukholmaan.

Christer Janson antoi eräässä puhelinhaastattelussa tapahtumista hieman erilaisen kuvan: "...se oli eräänlainen valo, joka ei ollut lainkaan luonnollinen vaan tehty jonkinlaisella lampulla, valonheittimellä, jonkun ajoneuvon valoilla tai vastaavalla. Mutta minun mielestäni se olisi saattanut yhtä hyvin olla laiva tai auto tai mitä tahansa muuta. Minä en ollut varma, oliko se ufo... Minä en todellakaan nähnyt mitään selväpiirteistä Adamski-tyyppistä alusta, mutta Sten väittää nähneensä jotain sellaista." [6] Christer Janson ei myöskään nähnyt valokeilassa mitään miestä.

Haastattelin Christer Jansonia vuonna 1985. Jokseenkin yllättäen Christer on nykyään tapahtumien kulusta täysin eri mieltä ja tukee Stenin väittämiä. Sten Lindgrenin kirjassa *"Manual för kosmisk kontakt"* on luku "Nävsjökontakten 1965 Christers version". Siinä Christer kirjoittaa: "Valokeilasta tuli heitä kolmea (Daniel, tämän vaimo ja ystävämme) kohti miehen siluetti. He pysähtyivät ja meidän mielestämme he keskustelivat. Miehen siluetti näkyi ainoastaan laskeutuneen alukseen ionisoivaa kenttää vasten." [7] Kun puhelinkeskustelun aikana 31. heinäkuuta 2008 kysyin Christeriltä näistä kahdesta eri versiosta, ei hän pystynyt antamaan minulle mitään järkevää selitystä, vaan sanoi vain sen kaiken tapahtuneen niin kauan sitten, että siitä voi olla monenlaisia muistikuvia. Christer painottaa, ettei yritä huijata ketään tai keksiä päästään valheellisia väittämiä.

Toinen todistaja Bertil (salanimi) on hyvä ystäväni ja olen keskustellut hänen kanssaan moneen otteeseen Nävsjön tapahtumista. Hän näki metsässä valon, mutta ei osaa sanoa, tuliko se jostain aluksesta. Hänellä on myös mielikuva, että kaksi henkilöä olisi liikkunut valon edessä metsässä. Bertilillä oli mukanaan kirjekuori Tukholmasta, mutta hän on epävarma sen sisällöstä. Koska hänellä oli lähes aina mukanaan kynä ja paperia, jolle hän piirteli hahmoja ja kuvioita, eräänlaisia tunnelmakalligrafioita, saattoi kyseessä olla jotain sellaista. Bertilin versiossa he kulkevat kohti valoa, mutta sitten hänen muistikuvissaan on aukko, mikä turhauttaa häntä kovasti. Hän ei muista, että he olisivat tavanneet jonkun henkilön. Hän muistaa vain sen, että kuori oli jälkeenpäin poissa. Bertil spekuloi, että saattoi pudottaa sen matkalla. "Kirjekuori on tässä yhteydessä ainoa asia, mikä kiusaa minua, sillä kukaan ei ainakaan ole lyönyt minua päähän, vaan minulle tuli muistikatkos. En vain yksinkertaisesti muista." Bertil muistaa myös, että he lähtivät matkaan, ja pysäköivät auton uudelleen. Mutta hän ei muista nähneensä mitään matalalla lentävää alusta, eikä myöskään Stenistä ja Christeristä poiketen kokenut tähtien olevan tavallista lähempänä.[8]

Kolmas todistaja on Ingrid, Danielin ensimmäinen vaimo. Ennen kuin haastattelin häntä, mainitsin Danielille, että tarkoituksenani oli ottaa yhteyttä Ingridiin ja kysellä, miten hän koki tapahtumat. Daniel oli sitä mieltä, ettei yhteydenottaminen hänen entiseen vaimoonsa olisi hyvä idea, sillä tämä oli kuolemassa luusyöpään. Tästä synkästä uutisesta huolimatta olin Ingridiin yhteydessä ja sain selville hänen olevan täysin

terve ja luonnollisesti hyvin järkyttynyt Danielin sanomisista. Nävsjön tapahtumista vuonna 1965 hänellä oli seuraavaa sanottavaa:[9]

Håkan: "Tämä tapahtuma, mihin otitte osaa vuonna 1965, näitkö sinä silloin mitään alusta?"

Ingrid: "Ei, en todellakaan. Olen niin yllättynyt siitä, että kaikki nämä ihmiset näkivät siellä jotain."

Håkan: "Eli et nähnyt minkään miehen nousevan ulos aluksesta?"

Ingrid: "Ei, en varmasti. Olin mukana koko ajan ja voin sanoa varmuudella, ettei mistään tullut ulos mitään miestä."

Håkan: "Vai ei, tämäpä merkillistä!"

Ingrid: "Niin, minustakin se on merkillistä."

Håkan: "Mutta tehän seisoitte yhdessä ryhmänä?"

Ingrid: "Joo, mutta ei siellä mitään miestä ollut. Minun täytyy olla rehellinen. En ollut mitenkään sekaisin. Tiedän, että olimme kokoontuneet, mutta olen hyvin yllättynyt, että he kertovat nähneensä jonkun miehen... Tietääkseni Daniel ei ole koskaan sanonut minulle nähneensä mitään miestä."

Håkan: "Mutta eikö Daniel kertonut sinulle omista kokemuksistaan?"

Ingrid: "Daniel, ei hän ole tavannut ketään."

Håkan: "Mitä tämän kaiken takana sitten on?"

Ingrid: "Luulen, että kaiken takana on joitain psykologisia tekijöitä... En tiedä, onko kyse siitä, että hän haluaa tehdä itsensä kiinnostavammaksi. Ehkä hän siksi sai sellaisen imagon, minkä halusi pysyvän elossa. Nyt olen karkean rehellinen sanoessani näin, sillä mielestäni on valhetta sanoa, että sinne laskeutui joku henkilö."

Håkan: "Luuletko hänen huijaavan tietoisesti?"

Ingrid: "Ei, kyseessä saattaa olla vain epätietoinen toiveajattelu."

Håkan: "Mutta entä se valo, jonka näit siellä ulkona vuonna 1965?"

Ingrid: "Niin, minä mietin, että oliko se... niin, jos sinä sanot meidän nähneen jotain siellä metsässä, niin mietin, olisiko se ollut joku joka kulki siellä taskulampun kanssa tai vastaavaa, koska meillä ei ollut siellä mitään kontaktia kehenkään. Se valo oli taskulampun valokeilan suuruusluokkaa. Kyseessähän on järvi, jossa on aina kalastettu, mutta tämä on minun käsitykseni asioista."

Monien eri lähteiden varmentama tieto on, jonka myös Ingrid mainitsee haastattelussa, että hän ja Daniel elivät vuosikausia "sunnuntai-hippielämää", johon kuuluivat huumeet kuten hasis ja LSD. En ole kuitenkaan pystynyt selvittämään, käyttivätkö he huumeita jo vuonna 1965.

Daniel varmistaa monissa haastatteluissa suurimman osan Sten Lindgrenin kertoman version Nävsjön tapahtumista. Hän kuitenkin mainitsee myös suuresta joukosta uskomattomia kontakteja avaruusolentojen kanssa ja siitä, miten hän toimi yhteistyössä useiden tiedustelupalvelujen kanssa eri puolilta maailmaa. Vierailin Nävsjöllä 11. lokakuuta 1986 yhdessä Danielin kanssa. Silloin sain tietoa myös siitä, miten Daniel oli saanut olennoilta taloudellista apua matkustaakseen Yhdysvaltoihin ja Bahamalle vuonna 1971. Danielin mukaan olennot antoivat hänelle viisi ensimmäistä vedonlyöntinumeroa seuraavaa Åby hevoslaukkaa varten. Kuudennen piti olla varma, mutta sen hän veikkasi väärin. Hän voitti kuitenkin 50 000 kruunua ja saattoi matkata Yhdysvaltoihin. Kun varmensin tietoa Ingridiltä, hän järkyttyi kovasti ja selitti, että heidän täytyi lainata matkaa varten rahaa useilta ystäviltä ja että hänen piti maksella velkoja takaisin monen vuoden ajan. Voi sanoa, että kyseessä olivat aika huvittavat muukalaiset, jos ne tosiaan matkustivat tänne avaruudesta auttaakseen ruotsalaista miestä Åby laukan vedonlyönnissä.

Mitä Nävsjöllä sitten todella tapahtui marraskuussa 1965? Kuten huomataan, todistajainlausunnot menevät pahasti ristiin. Kun Sten Lindgren kertaa tapahtumia radiossa, tele-

visiossa tai lukuisissa esitelmissä, on hän aina todella varma tapahtumien kulusta. Puhelinkeskustelumme aikana vuonna 1985 Sten oli kuitenkin sitä mieltä, että koko kontakti oli 50 prosentin todennäköisyydellä vain Danielin jonkun pienoismallin tai valaisevan ufolyhdyn avulla järjestämä huijaus.[10]

Christer Jansson antaa vuoden 1986 haastattelussa kiinnostavan näkökulman järven tapahtumiin: "Se, mikä minusta oli epätavallista ja suurin todiste, oli se aistien muuttuminen. Se oli todella merkillistä, sillä sitä ei mikään maanpäällinen voima voinut saada aikaan – jos he eivät sitten huumanneet meitä jollain teehen sujauttamallaan aineella ennen kuin lähdimme matkaan... Niin hyvin kuin muistan, me tunsimme olomme, ainakin minä, täysin erilaiseksi. Se oli hyvin miellyttävä tunne, ei mitään negatiivista." [11]

Voisiko tosiaan olla niin, että Daniel yksinkertaisesti terästi Stenin, Christerin ja Bertilin teet hasiksella tai jollain muulla aineella ennen järvelle lähtemistä? Kun ajattelee Stenin ja Christerin tunnetta "heikkojen sähkövirtojen muodostamasta hiusverkosta", Bertilin muistikatkosta metsässä, heidän kokemuksiaan lähenevistä tähdistä sekä sitä, miten paljon eri todistajien kuvaukset eroavat toisistaan, pidän tätä yhtenä mahdollisena selityksenä.

1960-luvun lopussa ja 1970-luvun alussa Daniel ja Ingrid kaveerasivat Nyköpingissä Matts-Gösta Jonssonin sekä Klas ja Birgitta Holmbergin kanssa. He keskustelivat ufoista, parapsykologiasta, mystiikasta ynnä muusta. He kokeilivat myös huumeita kuten hasista ja meskaliinia. Matts-Gösta Jonsson kertoi puhelinkeskustelussa 15. elokuuta 2008, että he ostivat meskaliinikaktuksia Östgötan puutarhahallista. Myös Birgitta Holmberg vahvistaa tämän. Heistä kumpikaan ei uskonut silloin eikä vielä tänäkään päivänä kaikkiin Danielin kertomuksiin tämän tapaamisista avaruusolentojen kanssa. Heidän mielestään kyseessä olivat sisäiset unet tai fantasiat. He eivät koskaan nähneet mitään todisteita siitä, että Danielin

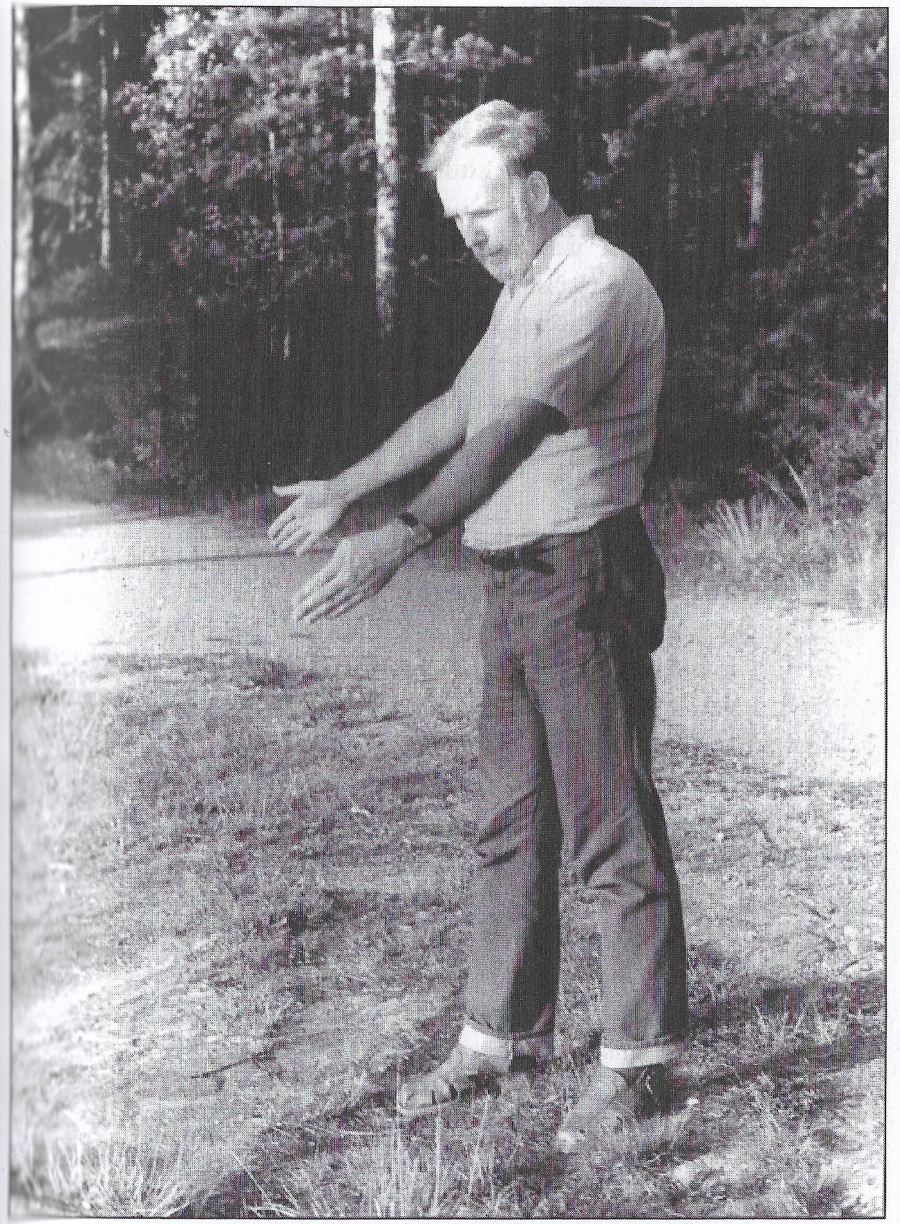

Sten Lindgren esittelee Näsvsjö-kontaktin tapahtumapaikkaa
Kuva: Håkan Blomqvist

kokemukset olisivat olleet aitoja. Daniel ei myöskään koskaan kertonut kaveriporukalle siitä, mitä Nävsjölla tapahtui vuonna 1965, vaikka ryhmä kävi siellä joitain kertoja. Birgitan mukaan Daniel ei olisi koskaan voinut olla kertomatta väitetyn Nävsjö-kontaktin suuruisesta tapahtumasta ystävilleen.

Daniel avautui järven tapahtumista ja kohtaamisistaan avaruusolentojen kanssa vasta 23. maaliskuuta 1989 tv-ohjelmassa *"Svepet"* yhdessä Sten Lindgrenin kanssa. Danielin ympärille kerääntyi ryhmä ihmisiä, jotka olivat kiinnostuneita esimerkiksi Raamatun tutkimisesta. Daniel itse oli syvästi uskovainen kristitty. Kesän 1990 aikana hän kastoi monia ryhmän jäseniä Nävsjöllä, missä heidät puettiin valkoisiin paitoihin. Yksi ensimmäisistä kastetuista oli Monica Ahnkvist. Hän oli tutustunut Danieliin eräässä New Age -konferenssissa Tukholmassa ja liittyi muutamaksi vuodeksi Danielia ympäröivään ryhmään. Hän kuitenkin irrottautui ryhmästä myöhemmin ja selitti haastattelussa Danielin käyttäneen huumeita vielä 1990-luvulla. Monican mukaan Daniel matkusti hyvän ystävänsä kanssa Tanskaan, missä he ostivat huumeita, jotka leivottiin sokerikakkujen sisälle.[12]

Daniel kertoi ufohavainnoistaan ja tapaamisistaan avaruusolentojen kanssa moneen eri kertaan televisiossa, radiossa, esitelmissä ja lehtihaastatteluissa. Hän osallistui myös Sten Lindgrenin kanssa IGAP-konferenssiin Fredericassa, Tanskassa 16.–17. lokakuuta vuonna 1993. Daniel esitelmöi siellä elämästään ja kontakteistaan. IGAP on vuonna 1959 perustettu Adamski-liikkeen Tanskan haara.

Vuonna 1992 Daniel muutti uuden vaimonsa Gunin kanssa Bergvikiin Söderhamnin ulkopuolelle. Österåkerin kriminaalihuollon toimen kautta hän avasi "Glantzin Perhehoidon" auttaakseen rikollisia ja huumeiden väärinkäyttäjiä palaamaan osaksi yhteiskuntaa. Daniel oli mystikko, joka sekoitti kristillistä uskoaan ja avaruusolentojen sanomaa. Hän

piti Jeesusta avaruusveljiemme päällikkönä. Hänen lukemattomat kertomuksensa ja väitteensä heijastivat mitä suurimmalla todennäköisyydellä enemmän hänen sisäistä todellisuuttaan kuin ulkopuolisia tapahtumia.

Viitteet

1. Sture ja Turid Johanssonin haastattelu 27.10.1973.
2. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
3. Carl-Anton Mattson: "Det rödvita klotet kom sakta närmare. Gåtfull händelse över skoggsjö". UFO-Sverige aktuellt, nr. 4, 1981, s. 12–13.
4. Sten Lindgren: "Dialog med kosmisk kultur", Regnbågsförlaget, Horndal 1997.
5. Håkan Blomqvist: "UFO – i myt och verklighet", Nyköpings Tvärvetenskapliga Bokförening/Parthenon, Nyköping 1993. Ks. kappale "Sten Lindgren och rymdbörderna", s. 87–101.
6. Christer Jansonin puhelinhaastattelu 11.8.1985.
7. Sten Lindgren: "Manual för kosmisk kontakt", Eget förlag 2005, s. 88–89. Christerin version voi lukea myös Arbetsgruppen för utomjordisk kontakt -ryhmän kotisivuilta http://home.swipnet.se/utomjordiskkontakt/navsjonchrister.htm
8. Bertilin haastattelu 14.7.1986.
9. Karinin puhelinhaastattelu 29.10.1986.
10. Puhelinkeskustelu Sten Lindgrenin kanssa 17.6.1985.
11. Edellä mainittu lähde 5.
12. Monica Ahnkvistin puhelinhaastattelu 16.6.1998.

Maanalainen ufotukikohta

Richard ja Gunvor lentävät Bahamalle Nassauhun 4. joulukuuta vuonna 1967 ja asettuvat asumaan Columbus-hotelliin. Ratkaisu ei selvästi ole onnistunut, sillä hotellissa on rottia ja se toimii myös bordellina. Hotellista tulee kuitenkin heidän tukikohtansa tämän matkan ajaksi. Richard on saanut mystiseltä Isä Rapakselta ohjeet avaruusolentojen tapaamiseksi. Uudenvuodenaattona 1967 hänen tulee mennä Nassaun satamaan ja tavata siellä erään veneen luona vanha värillinen mies nimeltä Joe.

Richard seuraa ohjeita ja menee uudenvuodenaattona satamaan, missä hän löytää Joen erään pienen veneen luota. Mukana on myös nuorempi nainen nimeltä Li. Richard saa käskyn käydä makaamaan kannelle ja sitten vene lähtee matkaan huimalla vauhdilla. He saapuvat lopulta atollille ja Richard näkee kallioseinän veneen lähellä sekä veden virtaavan ja pyörivän. Äkkiä Li poistuu veneestä ja kävelee veden päällä. Hän selittää Richardille, että myös tämä pystyy siihen jos vain uskoo tarpeeksi. Heidän lähestyessään rantaa kallioseinä ikään kuin avautuu ja he menevät sisään aukosta ja saapuvat suureen maanalaiseen saliin vuoren sisällä.

Sisällä vuoressa, joka näyttää toimivan avaruusolentojen tukikohtana, Richard näkee olentoja eri planeetoilta. Osa olennoista on suuria kuin jättiläiset, osa muistuttaa enemmän kääpiöitä ja joukossa on jopa kaksineuvoisia. Osa olennoista näyttää kuitenkin suurin piirtein ihmisiltä ja voi näin ollen liikkua yhteiskunnassamme herättämättä huomiota. Tukikohdassa Richard tapaa taas Isä Rapaksen, joka näyttää hänelle paikkoja. Tukikohdassa on muun muassa kokoelma aseita aina ihmiskunnan alkuajoista tähän päivään.

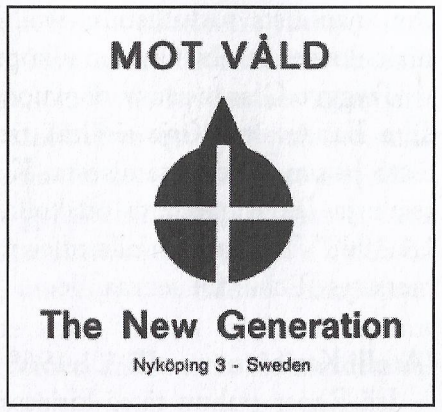

Richardin Bahamalla saama tunnusmerkki

Täällä tukikohdassa Richard saa lisätietoja tehtävästään. Hänen tulee toimia maapallon rauhan hyväksi ja auttaa estämään ydinsota. Tämä tulee tehdä luomalla rauhanjärjestö nimeltä *The New Generation* ja hän saa mukaansa järjestön tunnusmerkin. Se koostuu valkoisesta rististä vihreässä ympyrässä ja niiden päällä olevasta punaisesta kolmiosta. Richard saa tukikohdassa myös nähdä kolmiulotteisen elokuvan tavalla, joka saa hänet tuntemaan olevansa itse mukana filmin tapahtumissa. Se käsittelee maapallon historiaa. Hän saa muun muassa nähdä Jeesuksen ristiinnaulitsemisen. Elokuva vaikuttaa häneen niin voimakkaasti, että hän pyörtyy useaan otteeseen ja Isä Rapas joutuu herättelemään hänet.[1]

Gunvorin mukaan Richard on tämän ensimmäisen tukikohtavierailunsa jälkeen hyvin hermostunut. Richard ei kerro tarkkoja yksityiskohtia vierailustaan edes vaimolleen. Hän on myös todennut antaneensa tietoisesti väärää tietoa tukikoh-

dan sijainnista turvallisuussyistä. Ei ole näin ollen varmaa, sijaitsiko se todella Nassaun ulkopuolella vai jossain muualla.

Tryggve Glantz saa uudenvuoden jälkeen kirjeen Richardilta Bahamalta. Kirje sisältää tietoa uudesta rauhanjärjestöstä ja sen muodostamisesta. Kirjeen mukana tulee myös asiakirja Isä Rapakselta otsikolla "Atolli Karibian merellä 1.1.1968". Tällä asiakirjalla tulee myöhemmin olemaan suuri merkitys Richardin seuraajille:

"Atolli Karibian merellä 1.1.1968

Isä Rapas puhuu tässä kirjeessä ystävänsä kynän kautta. Olemme saapuneet tänne Joen navigointitaitojen ansiosta. Tänne on kokoontunut 46 yliveljeäni, jotka kaikki kannattivat ohjelmaani, lukuun ottamatta niitä 50 vuotta, jotka halusin jokaista tuhatta jäsentä kohden. Sen sijaan sain 20 vuotta jokaista viittäsataa jäsentä kohden, mutta muistakaa että tämä luku on vain symbolinen, eikä sitä saa ottaa liian vakavasti, vaan sen tulee toimia kannustimena suuremmille toimille. Tästä ohjelmasta tulee nuoruuden ohjelma ja teidän tulee itse toteuttaa se kaikkien positiivisten voimien avustuksella. Kyseessä on kansainvälinen ohjelma, älkää koskaan unohtako sitä. Se on viimeisten 612 maanvuoden aikana ainoa ohjelma, joka on saanut näin monen korkean veljeni siunauksen.

Teillä on Mestarin siunaus ja Korkeimman suoja. Hän tulee aina seuraamaan teitä rakkaudentäyteisten neuvojensa kera.

Selitän teille nyt, miksi tämä ohjelma täytyy toteuttaa. Muistakaa, että olette Kaikkivaltiaan kuvina kuolemattomia. Ymmärrättekö oikeastaan mitä olette tehneet tälle maailmalle, joka oli tarkoitettu paratiisiksenne? Te ette voi oikeuttaa tekojanne millään. Te olette murhanneet, kiduttaneet veljiänne ja sisarianne, myrkyttäneet maan, jonka tulisi kantaa hedelmää, myrkyttäneet veden ja ilman, te olette häpäisseet ja halventaneet veljiänne ja sisarianne, joiden ihonväri poikkeaa

omastanne, varastaneet veljienne ja sisarienne rikkauksia ja ottaneet heidät orjiksenne. Kun nämä rikkaudet eivät enää ole tuottaneet teille voittoa, olette ne hyljänneet antamatta mitään takaisin. Tämä on vain murto-osa siitä pahasta, mitä olette tehneet. Teidän asepajanne antavat teille suuret tulot, teillä on jopa väärennettyjä pyhiä kirjoituksia näiden aseiden oikeutuksesta. Sitten te lyötte rintaanne ja menette kirkkoon ja pappinne siunaa teidät, mutta nyt te tulette maksamaan kaikesta. Me halveksimme teitä. Tämän vuoksi uskomme nuorisoon, he ovat ainoita joiden kädet eivät ole muiden veren tahrimat.

Tarpeeksi tästä asiasta, mutta nyt siihen, mitä nuorison tulee tehdä. Teidän tulee organisoida se alusta alkaen. Antakaa tämä johtajienne tehtäväksi, rehtorillanne on suuri kosminen lahjakkuus ja perusteellinen pyhien kirjoitusten tuntemus. (Rehtori on Tryggve Glantz, joka toimi aikoinaan opettajana – HB). Olemme ehdottomasti sitä mieltä, että he sopivat tähän tehtävään parhaiten. Kuvaan täytyy tietenkin tulla mukaan monia uusia johtajia sitten kun seurakuntanne kasvaa. Jakautukaa eri sektoreihin; tieteellinen, humanitaarinen ja tekninen, mutta kaikkien täytyy tehdä yhteistyötä keskenään ja olla perillä toistensa tekemisistä ja edesottamuksista, ja kaikkien tulee alistua kosmiselle peruslaille, joka kuuluu: Älkää kinastelko, vaan olkaa veljiä ja sisaria. Jos vastaan tulee riitoja, ottakaa käyttöönne huumori, joka on kuin hiottu jalokivi ja voi paikata paljon. Teidän täytyy pyrkiä tekemään se, mikä on hyvää ja oikein teidän mielikuvituksenne ja järkenne avulla. Jos sattumalta epäonnistuisitte jossain, älkää pelästykö ja vaipuko paniikkiin vaan aloittakaa alusta ja oppikaa virheistänne. Menkää ulos kaduille ja toreille ja tehkää ohjelmanne tunnetuksi ilmoitusten avulla. Teidän iskulauseenne on: Vapaus väkivallasta ja nälästä, me olemme kaikki veljiä ja sisaria. Teidän tulee myös itse keksiä uusia iskulauseita, tehän tunnette paremmin omat olosuhteenne ja voitte muokata

niitä mieleisiksenne. Teidän tulee aina pitää tunnusmerkkinne mukananne, myös kantaessanne banderolleja. Jos muut seurakunnat haluavat liittyä jäseniksenne, älkää ajako heitä pois, vaan ottakaa huomioon heidän voimavaransa. Heillähän on tapaamistekniikan rutiini, josta voi olla teille hyötyä, mutta muistakaa että heidän täytyy asettua teidän kosmisten lakienne alaisiksi. Ennen kuin seurakuntanne on kasvanut suureksi ja mahtavaksi, välttäkää viranomaistenne haastamista, sen aika koittaa pian muutenkin. He tulevat pelkäämään tämän ohjelman voimaa. Teidän saarnanne sanoman tulee olla ilon sanoma – ei kuoleman. Teidän laulujenne tulee olla iloisia, ei hautajaispsalmeja. Niissä tulee olla rytmiä, taputuksia ja tanssittavia melodioita. Tukekaa kaikkia hyviä voimia, joilla on kanssanne jotain yhteistä. Tukekaa Martin Luther Kingiä, joka on kansansa ainoa oikea johtaja.

En aio enää puhua pitkään, sillä näen ystäväni olevan väsynyt, hän on lyyhistynyt jo kahdesti.

Haluan palata johonkin, mitä emme saa unohtaa; ystäväni tässä, joka ei kuulu teihin eikä meihin, mutta joka on minulle hyvin rakas, on saavuttanut päämääränsä monien vaikeiden vuosien jälkeen ja teitä, jotka olette häntä tukeneet, ei tulla unohtamaan. Teidät tullaan palkitsemaan satakertaisesti, mutta jos vahingoitatte häntä tai hänen uhrautuvaa vaimoaan, tullaan se teille seitsenkertaisesti kostamaan. Tämä mies, jonka henki on uskomaton, on nähnyt enemmän kuin yksikään toinen ihmissilmä on nähnyt, kuullut enemmän kuin yksikään toinen ihmiskorva on kuullut. Te tarvitsette häntä niin kuin mekin. Muistakaa kuitenkin yksi asia: häntä ei saa koskaan pakottaa mihinkään, hän on freelancer. Tämä ilmasto tulee pidentämään hänen elinvuotensa. Hänen ja hänen vaimonsa tulee saada turvapaikka täältä ja taloudellinen turva. Hän on ainut, joka saa kantaa kultaisella kranssilla ympäröityä tunnusmerkkiä. Hänen vaimonsa, joka on luopunut kaikesta tämän miehen puolesta, tulee puolestaan saamaan

kultaisen merkin kaulaketjussa ja tämä merkki tulee olemaan yhtä suuri kuin maanne suurin hopealantti. Hän ei kuitenkaan tule sitä saamaan ennen kuin tuhannes jäsen rekisteröityy. Tämä mies, jonka siemen on siunatussa maassa, ei saa käyttää puheenvuoroja kokouksissanne. Älkääkö unohtako hänen vaimoaan, kun mies on jättänyt maallisen kuorensa.

Palaan asiaan kun ystäväni on levännyt. Siihen voi kulua aikaa. Voitte mieluusti kirjoittaa hänelle, mutta älkää vaatiko häneltä mitään.

Ottakaa toisianne kädestä ja rukoilkaa puhtain sydämin ja kiittäkää Korkeinta siunauksesta ja neuvoista tämän ohjelman toteuttamisessa.

Isä Rapas, Richard Höglundin välityksellä

PS. Isä Rapas pyytää sinulta Ingrid anteeksi sitä tuskaa, minkä olet läpikäynyt. (Ingrid on Tryggve Glantzin vaimo – HB). Oli tarkoituksena, että olisitte molemmat saaneet tehtävän samalla kertaa. Isä Rapas kysyy, onko mahdollista että saisitte ohjelman suunnilleen valmiiksi 7.2.1968 mennessä.

Riche"

Tämän asiakirjan mukana ilmeisesti lähetettiin 65 lyhyttä teesiä, joita väitettiin Isä Rapaksen kirjoittamiksi:

Isä Rapaksen säännöt ja lausumat

1. Univormut ovat väkivallan ja murhan tunnusmerkkejä.
2. Sinä et saa koskaan käyttää hyväksesi toista ihmistä omaa hyötyä tavoitellaksesi.
3. Älä ota itseäsi liian vakavasti, katso peiliin ja naura itsellesi.
4. Tee aina ensin perustukset valmiiksi ennen kattotuolin nostamista.
5. Yritä seurata mestarisi ohjeita ja jos voit, paranna niitä.
6. Ajattele, että maailmasi luotiin paratiisiksi ja pidä huoli, että siitä tulee jälleen Eden.

7. Todista olevasi veli ja sisar kaikille roduille.
8. Jos tunnusmerkkisi riuhtaistaan sinulta pois, tatuoi se otsaasi.
9. Olemme kaikkia veljiä ja sisaria.
10. Älä koskaan paina päätäsi kunnioituksen merkiksi kellekään ennen kuin hän on osoittautunut sen arvoiseksi.
11. Tutkaile kriittisesti pappeja ja piispoja. Jos he eivät toteuta Kaikkivaltiaan, Pojan ja Kolmiyhteyden sanaa, aja heidät pois temppelistään.
12. Raivostu tarvittaessa, mutta vältä vihaamista.
13. Yritä aina saada viisaat puolellesi, ajattele oikean tiedon olevan valo.
14. Älä koskaan laiminlyö rikasta miestä, hänen rahoistaan voi vielä olla korvaamatonta hyötyä.
15. Jos olet auttanut langennutta poloista viimeisellä kolikollasi ja pukenut hänet vaatteisiisi, antanut hänelle viimeisestä ruoastasi ja hän sitten nousee ja yrittää lyödä sinut maahan, heitä hänet järveen, sillä hän ei ole minkään muun arvoinen.
16. Älä koskaan väittele tyhmyyttä vastaan, tuhlaat vain aikaasi, etkä voi sillä mitään saavuttaa.
17. Jos luonanne sattuu olemaan maanulkopuolisia olentoja, minkä arvelen olevan aika harvinaista, älkää antako heidän karata taivaaseen vaan tuokaa heidät takaisin maanpinnalle ja vaatikaa heiltä enemmän työtä.
18. Mikään elämä ei ole syntynyt sattumalta.
19. Ajattele, että olet kuolematon.
20. Planeettasi on aurinkokuntasi huvipuisto, ei kuitenkaan moraalisesti.
21. Jos joukossanne on joku, joka oveluudella ja lahjuksin yrittää teitä vahingoittaa, vangitkaa hänet.
22. Ajattele, että muilla planeetoilla on elämää ja kuolemattomia olentoja ja että hekin ovat teidän veljiänne ja sisarianne.
23. Olemme kaikki Kaikkivaltiaan alamaisia.
24. Olkoon saarnauksenne sanomana ilo.

25. Mietiskelkää tunti auringonlaskun aikaan ja menkää itseenne.
26. Pidä aina tunnusmerkkiä mukanasi ja opettele ymmärtämään sen merkitys.
27. Yksi maailmaan toivottuna syntynyt lapsi on parempi kuin joukko ahdistukseen syntyneitä.
28. Ihminen on arvoituksellinen olento, eräänä päivänä hän rakastaa sinua ja seuraavana haluaa sinut surmata.
29. Älä koskaan seiso pääsisäänkäynnillä, missä saat otsasi veriseksi, on aina olemassa takaovi, josta voit livahtaa sisälle.
30. Jos sinut pakotetaan sotapalvelukseen, pane kivääripiippuihin kukkia ja tee itsesi mahdottomaksi.
31. Yritä aina kieltäytyä asepalveluksesta.
32. Teurastamot tulee uudelleen järjestellä alusta alkaen, kaikki urakkatyö tulee lopettaa ja kaikkien siellä työskentelevien tulee olla tarpeeksi kypsiä ymmärtääkseen, että tarpeeton kärsimys on suuri synti.
33. Opettele rakastamaan naistasi oikein. Ajattele häntä herkkänä soittimena. Jos osut oikeisiin nuotteihin, saat hänestä elämänkumppanin, joka ei sinua koskaan jätä. Hän tulee vaikka kuolemaan vuoksesi.
34. Pukeudu kukkiin, jos niitä ei ole saatavilla, käytä korviketta.
35. Pidä vartalosi kunnossa leikkien, tanssin ja urheilun avulla.
36. Vältä huumeita ja myrkkyjä. Elämän tulee itsessään stimuloida riittävästi.
37. Naura ja tanssi läpi elämän vaikka se näyttäisi miten hankalalta.
38. Pidä itsesi puhtaana ja huoliteltuna.
39. Pese sukupuolielimesi huolella aina ennen rakastelua.
40. Voit hyvin syömisestä ja juomisesta. Ahmimisesta tulet sairaaksi.
41. Älä anna muodinluojien tärvellä itseäsi.
42. Hallitse himojasi, jos niitä ei voi tyydyttää. Älä koskaan pakota veljeäsi tai siskoasi mihinkään lahjoin tai uhkauksin.

43. Sinä nuori ihminen ympäri maailmaa, sinun tehtäväsi on todistaa olevasi kasvanut edessäsi olevaan tehtävään. Ajattele, ettei aikaa ole liikaa.
44. Ilkikuriset katseet ovat huonoja johtotähtiä.
45. Jos luoksesi kulkee imartelun polku, käännä sille selkäsi.
46. Kauniit kasvot voivat osoittautua käärmeenpesäksi.
47. Toimettomuus synnyttää apatiaa ja välinpitämättömyyttä.
48. Älä tuomitse sotilasta hänen rikoksiensa vuoksi, hakkaa juuri poikki siellä missä se on.
49. Tiedemiehet pystyvät poistamaan suolan merivedestä ja tekemään autiomaista hedelmällisiä, pidä huoli, että he tosiaan tekevät niin.
50. Sinun intialaisen veljesi ei tule nuoleskella omia jätöksiään nälänhätänsä vuoksi sinun ahmiessasi.
51. Muista, että Mestarisi ja Korkein aina katsovat sinuun rakkaudella, vaikka olisit mielestäsi epäonnistunut, jos vain olet yrittänyt parhaasi puhtain sydämin.
52. Se joka etsii likaa, tulee sitä aina löytämään.
53. Välinpitämättömyys toisten kärsimyksestä on suuri synti.
54. Tunteellisuus on huono tekosyy.
55. Älä yritä ristiinnaulita Mestariasi uudelleen, hän on ikuisesti ylösnoussut ja Elämän vesi.
56. Älä koskaan häpeä seurakuntasi puolesta kerjäämistä.
57. Kauniista sanoista ei voi rakentaa taloa.
58. Ihmistä on vaikeaa ymmärtää. Hän potkaisee koiraansa, joka olisi valmis vaikka kuolemaan isäntänsä puolesta, mutta suutelee valheellista rakastajatartaan.
59. Ajattele elämäsi olevan armonaika ja koulu jotain korkeampaa varten.
60. Jos sinut pakotetaan kompromissiin, yritä aina saada siitä suurin hyöty.
61. Monet poliittiset puolueet tähtäsivät aluksi ihmisten auttamiseen, mutta asekauppiaat ovat vetäneet heidät lokaan.

62. Et rikastu rakentelemalla pilvilinnoja.
63. Älä koskaan korota ihmistä taivaisiin, hän voi pudota ja murtaa niskansa.
64. Himo ei ole aitoa rakkautta, se on lähes aina egoistista viettiä.
65. On parempi tinkiä kauneudestaan kuin kulkea likaisin ajatuksin.

Rauhanjärjestön rakentaminen tämän kirjeen ja näiden teesien varaan voi tuntua epätavallisen naivilta tai absurdilta. Itsestäänselvyyksien ja suoranaisten eettisten ristiriitojen sekoitus on ilmiselvä. Kirje pitää sisällään myös enemmän tai vähemmän suoria uhkauksia ryhmän jäseniä kohtaan.

Tryggve Glantz kutsuu koolle kokouksen Nyköpingiin loppiaisena 1968. Siihen osallistuvat Tryggven ja hänen Ingrid-vaimon lisäksi Sture ja Turid Johansson, Johan Häggström Marianne-vaimoineen, Bjarne Håkansson tyttöystävineen sekä Bernard Jordan Marianne-vaimoineen. Bjarne Håkansson ja Bernard Jordan olivat Sten Lindgrenin hyviä ystäviä ja sidoksissa hänen järjestöönsä Intergalactical Federation (IGF). Kokouksen lopputuloksena on lukuisia kysymyksiä ja keskusteluja ja ryhmä reagoi kirjeen sisältämiin epäsuoriin uhkauksiin.

Sture Johansson: ”Sen jälkeen ei ollut mitään jatkoa vaan me poistuimme. Menimme kotiin ja keskustelimme siitä. Mietimme sitä ja tulimme siihen tulokseen, että se oli yhtä verhottua uhkausta. Mielestämme siinä ei ollut mitään hyvää. Kirjoitimme kirjeen Ingridille ja Tryggvelle mielipiteistämme ja sitten he soittivat meille ja kysyivät, voisivatko tulla käymään ja näin he sitten tekivätkin heti loppiaisen jälkeen – seuraavalla viikolla. Me keskustelimme kotona ja tulimme aika järkevään lopputulokseen. Me yrittäisimme saada Richardin kotiin, sillä hekin alkoivat nähdä, että siinä kaikessa oli jotain outoa. Se oli suorastaan sairasta. Se oli yhtä

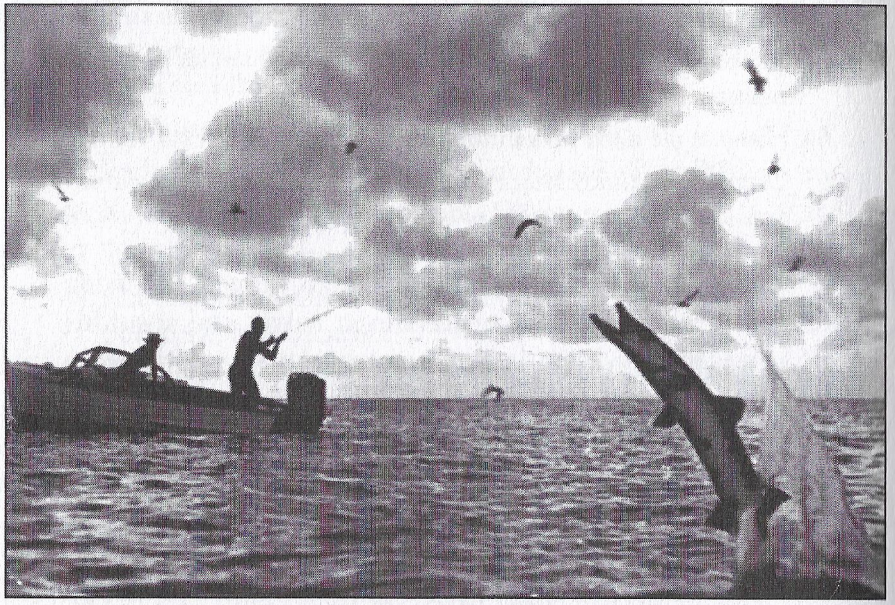

Richard Höglundin Gösta Johanssonille joulukuussa 1968 lähettämä postikortti

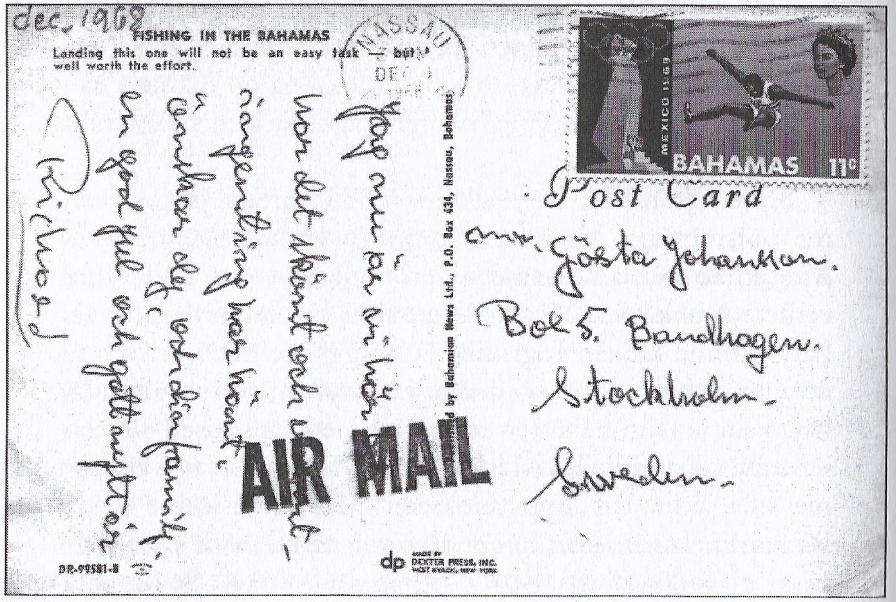

uhkausta."[2]

Ryhmä kokoontuu uudelleen heti tämän jälkeen ja Johan Häggström selittää, ettei halua maksaa pariskunnan ylläpitoa Bahamalla jos ei edes saa tietää, mitä siellä oikeastaan on meneillään. Ryhmä päättää kirjoittaa Richardille kirjeen ja pyytää häntä palaamaan kotiin selittämään asioita. Tryggve Glantz kirjoittaa kirjeen, mutta lisää mukaan salaisen lapun, jossa kertoo että korppikotkat yrittävät syödä Richardin elävältä ja että tämän tulee pitää silmällä monia ryhmäläisiä. Selvästikin hän haluaa ryhmän johtajana asettua Richardin puolelle.

Richard ja Gunvor palaavat takaisin Ruotsiin. He kirjoittavat Sturelle ja Turidille ja pyytävät näitä hakemaan heidät Arlandan lentokentältä. Tryggve sanoo tulevansa hakemaan heitä Sturen ja Turidin sijasta. Kun pariskunta saapuu lentokentälle, paikalla ei kuitenkaan ole ketään ja Richardin ja Gunvorin on pakko suunnata Ösmon kotiinsa omin voimin. Richard menettää luottamuksensa ryhmään, eristäytyy ja tulee siihen tulokseen, ettei voi luottaa keneenkään. Myös useiden ryhmän jäsenten välille syntyy eripuraisuutta.

Tryggve Glantz vaikuttaa kaikesta huolimatta vievän järjestöä eteenpäin enemmän tai vähemmän yksikseen. Hän painattaa sen tunnusmerkin etiketteihin ja hankkii postilokeron: The New Generation, Nyköping 3, Nyköping. Järjestö esitellään isossa artikkelissa *Folket*-lehdessä 1. kesäkuuta 1968 otsikolla "He uskovat ehdottomaan väkivallattomuuteen." Johdanto kuuluu:

"Uusi rauhanliike – The New Generation perustettiin Ruotsissa. Kansakoulunopettaja Tryggve Glantz Nyköpingistä toi liikkeen maahamme. Yhdistys on tähän asti toiminut 'salassa', mutta sillä on jo noin 600 jäsentä. Järjestöä kuvataan 'maailmanlaajuiseksi rauhajärjestöksi Martin Luther Kingin hengessä'. Järjestön alullepanija on länsi-intialainen

De tror på absolutism i icke-våld

En ny fredsrörelse — The New Generation etableras i Sverige. Det är folkskolläraren Tryggve Glantz i Nyköping som introducerat rörelsen i landet. Föreningen har hittills arbetat i "smyg" men har redan knutit omkring 600 medlemmar. Rörelsen benämns vara en "världsomfattande fredsrörelse i Martin Luther Kings anda". Den som ligger bakom startandet är den västindiske fredskämpen Ra paz. Fredsprogrammet innehåller ett absolut ICKE VÅLDS-samhälle. Till hösten räknar man med att "trilda fram" och skall då arrangera ett informationsmöte i Stockholm där bl a Harry Belafonte, Ralph Abernathy och Coretta King kan tänkas ställa upp.

— Vi måste stoppa den hemska utvecklingen, säger Tryggve Glantz. Men inte som ungdomarna i Stockholm under studentbråken. Våld hör inte hemma i demonstrationer ...

SISTA SIDAN

Folkskolläraren Tryggve Glantz, Nyköping.

Tryggve Glantz Folket-lehdessä 1. kesäkuuta 1968

rauhantaistelija Ra paz. Ohjelma pitää sisällään näkemyksen ehdottoman väkivallattomuuden yhteiskunnasta. Syksyllä järjestö aikoo astua esiin Tukholmassa järjestettävässä tiedotustilaisuudessa, johon muun muassa Harry Belafonte, Ralph Abernathy ja Coretta King saattavat osallistua."

Tryggve Glantz esittelee pitkässä artikkelissa perustaja Ra pazin entiseksi teollisuuskuninkaaksi, jolla on käytössään suunnattomat taloudelliset voimavarat. Hän huomasi maailmanympärimatkallaan olot monissa maissa niin sietämättömiksi, että päätti käyttää rahansa hyväntekeväisyyteen. Tuloksena syntyi rauhanjärjestö, joka tunnetaan eri maissa eri nimillä, mutta joka toimii kaikkialla Ra pazin periaatteiden mukaan. Ruotsissa toimitaan muun muassa mielenosoitusten ja muun yllytyksen kautta. Syksyksi 1968 suunnitellaan suurta tiedotustilaisuutta, johon osallistuu myös maailmantähtiä. Tryggve Glantz väittää olleensa yhteydessä Martin Luther

Kingin järjestöön ja että Ralph Abernathy, Martin Luther Kingin läheinen työtoveri, tulee osallistumaan tiedotustilaisuuteen. Haastattelija esittää joukon kriittisiä kysymyksiä ja ihmettelee, eikö kaikki kuulosta turhankin idealistiselta, varsinkin kun olemassa on muitakin rauhanjärjestöjä. Tryggve Glantz selittää: "On totta, että on olemassa paljon muitakin järjestöjä, joilla on samanlainen ohjelma – mutta mielestäni niiden taholta ei tapahdu mitään mainittavaa. Me haluamme toimintaa ja tekoja ja uskon, että vain 'Uusi sukupolvi' voi tämän saavuttaa." Artikkelin kirjoittaja ei käy mistään ilmi. Ehkä Tryggve kirjoitti sen yksinkertaisesti itse.

Kaikki tämä valui kuitenkin hiekkaan. Järjestöllä ei todennäköisesti ollut koskaan kuuttasataa jäsentä. Tryggven ympärille muodostunut ryhmä jakaantui riitoihin ja Richard Höglund eristäytyi ympäröivästä maailmasta. Tehtävä, jonka hän väitti saaneensa avaruusolennoilta – rauhanjärjestön luominen – epäonnistui.

Sture ja Turid Johansson suhtautuivat koko tarinaan Isä Rapaksesta varauksella. Turid uskoi Richardin yksinkertaisesti valehdelleen tässä asiassa ja Sture ajatteli Richardin keksineen itse kaiken *The New Generation* -järjestöä koskevan. Hänen kokemuksensa perusteella Rapassäännöt kuulostivat silti, että Richard olisi voinut kirjoittaa ne itse.[3]

Kaikkien ryhmään liittyvien sotkujen jälkeen Richard eristäytyi tästä maailmasta yhä enemmän ja enemmän. Gösta Johansson, joka ei ollut mukana järjestöä rakentamassa, oli oikeastaan ainut ihminen, johon hän enää luotti.

Viitteet

1. Sture ja Turid Johanssonin haastattelu 27.10.1973.
2. Edellä mainittu lähde.
3. Puhelinkeskustelu Sture ja Turid Johanssonin kanssa 29.8.1982.

Vakoilija, muttei mikään tavallinen sellainen

Richard ja Gunvor palasivat kotiin Bahamalta alkuvuodesta 1968. Ryhmä, jonka oli ollut tarkoitus muodostaa *The New Generation* -järjestö, hajosi. Richard on saanut avaruuskontakteiltaan ohjeeksi olla puhumatta tekemisistään liikoja. Gösta Johanssonille hän sanoo kotiinpaluun jälkeen: "Lopeta tuo ufoinnostuksesi. Ne eivät pidä siitä, että joku penkoo niiden asioita."[1] Koska Richard oli Göstan hyvä ystävä ja piti tästä huolta, selitti hän toisessa tilanteessa sanomisiaan näin: "Mieluiten sinun ei pitäisi puhua kanssani. Olisi parempi jos et uskoisi tarinaan."[2]

Myös Sture ja Turid Johansson saavat käskyn olla puhumatta hänen kontakteistaan. "Minä pidän teistä niin kovin, enkä halua että joudutte vaikeuksiin vuokseni", Richard selittää. Hän paljastaa Sturelle ja Turidille myös kertoneensa Ernst Linderille ja muille koko tarinansa olleen huijausta päästäkseen eroon kaikesta huomiosta. Hän väitti vaikean lapsuutensa tehneen hänestä patologisen valehtelijan.[3]

Tästä alkaa ajanjakso, jolloin Richard alkaa yllättäen olla

poissa kotoaan pidempiä ja lyhyempiä kausia. Parin kuukauden ajan keväällä 1968 Richard matkustaa joka toinen viikko jonnekin Norrlandiin avaruusolentojen asioilla. Kaikki kuitenkin pidetään tarkasti salassa, jopa läheiseltä ystävältä Göstalta. "Piru sinut periköön jos yrität vakoilulla selvittää minne menen", Richard sanoo Göstalle.[4] Ajan mittaan Gösta tapaa Richardin useaan kertaan ruskettuneena vuodenajasta riippumatta. Hän on tuolloin käynyt avaruusolentojen puolesta eräänlaisilla kuriirimatkoilla ulkomailla. "Hän oli tavallaan vakoilija, muttei mikään tavallinen sellainen", Gösta Johansson selitti haastatellessani häntä vuonna 1980.

Edellyttäen, että nämä matkat todella tapahtuivat, herättää rahoituksen alkuperä kysymyksiä. Richard väittää saaneensa silloin tällöin matkustaa lentävällä lautasella olentojen kanssa. He poimivat hänet kyytiinsä Richardin kodin läheisyydessä sijaitsevilta syrjäisiltä paikoilta, jonne hän saattoi pysäköidä autonsa. Tiedot näistä matkoista ovat varsin suppeita ja ymmärrettävistä syistä johtuen niistä ei ole olemassa mitään todisteita. Alukset, joiden kyydissä hän matkusti, olivat pieniä ja läpinäkyviä. Richard ei voinut seisoa suorana ollessaan niiden kyydissä ja hänen mukaansa ne olivat tarkoitettu ainoastaan lyhyemmille matkoille. Niissä ei ollut minkäänlaista ruoanlaittomahdollisuutta. "Matkustaessaan aluksen kyydissä hänen tuli käydä makaamaan pitkälleen lattialle side silmillään. Matka taittui uskomattoman nopeasti", Richardin vaimo Gunvor selittää.[5] Richard sairastui ensimmäisen matkansa jälkeen. Siitä huolimatta hän matkusteli tämän jälkeen säännöllisesti olentojen kanssa.

En ole saanut varmuutta siihen, milloin Richard matkusti ensimmäistä kertaa lentävän lautasen kyydissä. Syksyllä 1968 olentojen tukikohta siirrettiin paikkaan, joka sijaitsi muutamia kymmeniä kilometrejä länteen Mexico Citystä, sillä joku oli paljastanut Bahaman tukikohdan sijainnin. Kyseessä oli tummaihoinen mies nimeltä Loftin. Hän oli Nasan fyysik-

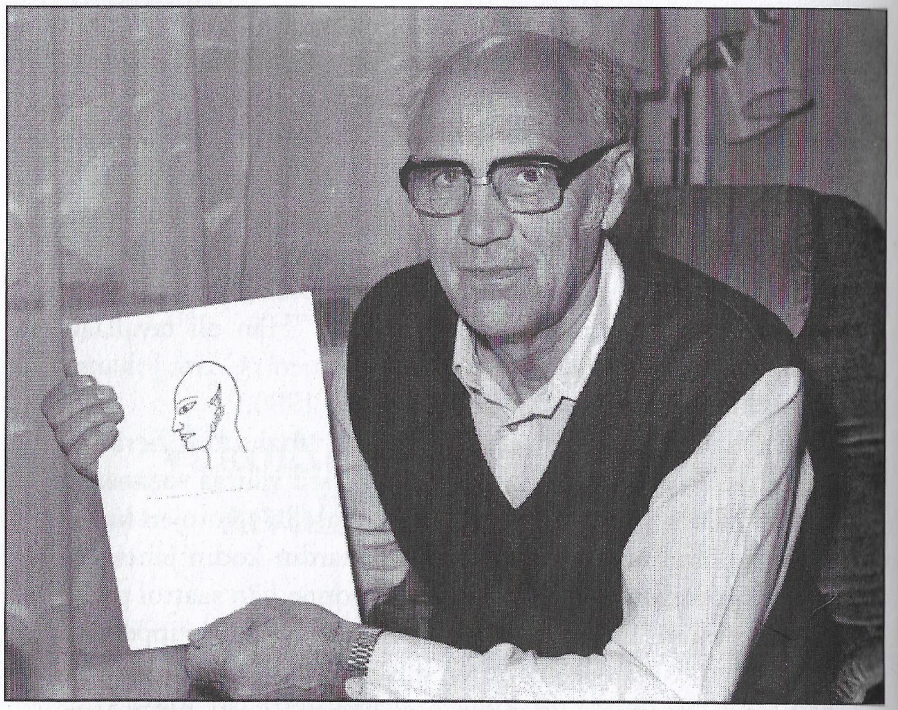

Gösta Johansson esittelee Richardin kuvauksen perusteella piirtämäänsä kuvaa olennoista jäällä. Kuva: Håkan Blomqvist

ko ja CIA-agentti. Loftin löydettiin paljastuksensa jälkeen Little Exuma -saarelta luodinreikä päässään.

Håkan: "Tapasitko Loftinin?"

Gunvor: "Kyllä, hän oli musta ja mielestäni hänellä oli pohjoismainen nimi, Loftin Johnson. Loftin oli hänen etunimensä. Hän oli suunnilleen 27–28 -vuotias."

Håkan: "Otettiinko häneenkin yhteyttä?"

Gunvor: "Siitä en tiedä mitään, mutta siellä hän oli. On mahdollista, että hänet murhattiin."

Gösta: "Richardin mukaan Loftin murhattiin, koska hän oli CIA-agentti." [6]

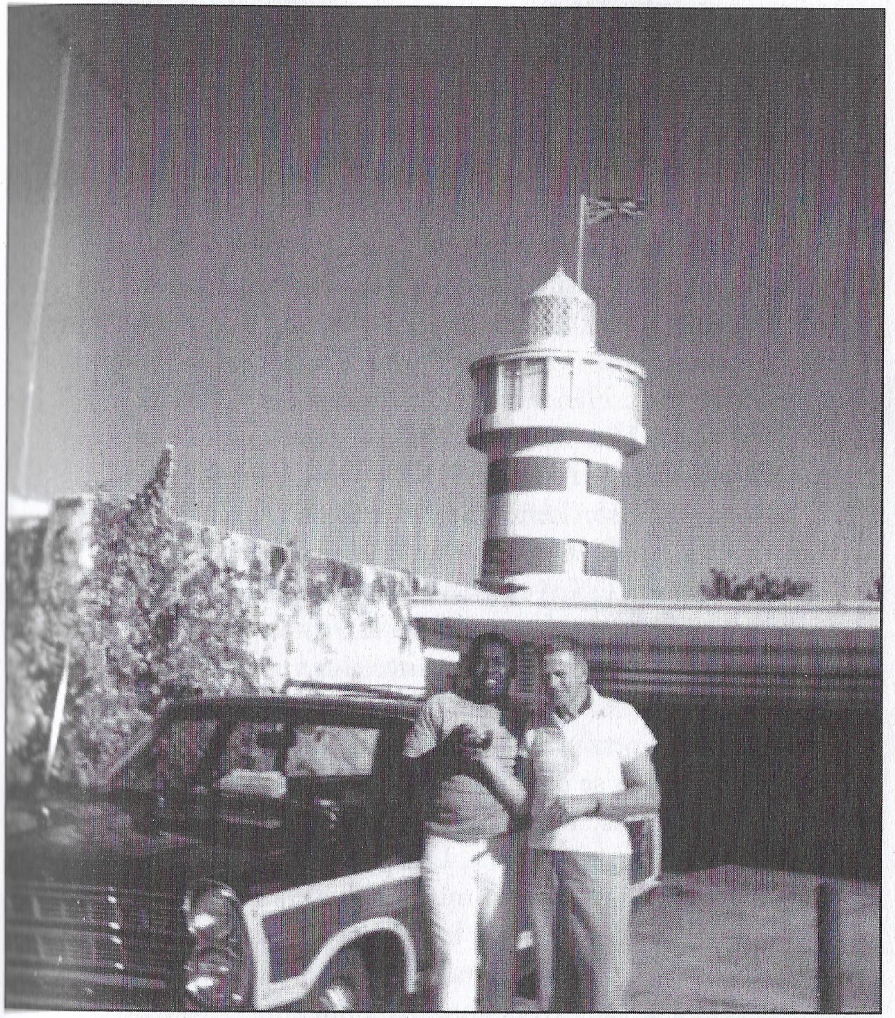

Gunvor on kirjoittanut kuvan kääntöpuolelle: "Richard ja Loftin autotallin edustalla. Yksi Cheslerin autoista. Se, mitä Loftin enimmäkseen ajaa."
Kuva: AFU:n kuva-arkisto

Sture ja Turid Johansson kuvailevat tarinaa Loftinista seuraavasti:

Sture: "Hänhän on ollut Meksikossa nyt viime vuodet."

Turid: "Hän oli siellä Meksikossa tapaamassa niitä viimeksi silloin kun oli olympialaiset." (Mexico Cityn Olympialaiset 12.–27. lokakuuta 1968 – HB).

Sture: "Hän ei kuitenkaan saanut mennä katsomaan olympialaisia ollessaan siellä ja se oli hänen mielestään harmillista. He muuttivat Loftinin kuoleman yhteydessä. Hän oli paljastanut, missä päin Bahamaa tukikohta oli. Sitten he äkkiä muuttivat. Hänen täytyi kuolla, arvelisin, kesällä 1968. Vain siksi, että hän ilmoitti CIA:lle. Richard sanoi, että siellä oli äkkiä joukko CIA-agentteja." [7]

Gösta Johansson kertoo, että sai kerran nähdä kuvan Loftinista ollessaan Richardin luona käymässä. Gösta Johansson antaa Loftinista lisäksi seuraavat tiedot:

Gösta: "Siellä oli samalla kurssilla musta mies nimeltä Loftin ja sitten yksi neuvostoliittolainen. Hänestä ja Loftinista on olemassa kuva. He olivat varmasti aika hyviä ystäviä. Loftin oli ottanut kamerallaan kuvan yhdestä lentävästä lautasesta, mutta se oli vain oranssi läiskä. Ottaessaan kuvaa hän näki metallisen aluksen ihan selvästi, mutta kuvassa se näkyi vain oranssina pilvenä. Loftin paljastui CIA-agentiksi ja hänet löydettiin myöhemmin Little Exuma -saarelta pyöreä reikä päässään. Loftinin katoamisen yhteydessä Bahama alkoi täyttyä CIA-agenteista, joten he muuttivat jonnekin Etelä-Amerikkaan, Meksikoon tai jonnekin."

Håkan: "Tiesikö CIA tästä ryhmästä?"

Gösta: "Hän oli selvästikin paljastanut yhtä ja toista, siksi hänet ammuttiin, hänet teloitettiin. He eivät voineet paljastaa Loftinin olleen agentti. Heillä ei ollut telepaattisia kykyjä, mahdollisesti vain jokin laite apunaan." [8]

Otin keväällä 2007 uudelleen yhteyttä Richardin tyttäreen Siv Höglundiin. Hän kertoi tuolloin säästäneensä joitain valokuvia Richardista, muun muassa kuvan Richardista ja Loftinista Bahamalla. Saman valokuvan, jonka Gösta Johansson sai kerran nähdä vieraillessaan Richardin luona. Sain lainata Sivillä olleet kuvat teettääkseni niistä kopioita.

Olen turhaan yrittänyt jäljittää jotain Loftinia, joka olisi surmattu Bahamalla vuonna 1968. Jäljittäminen vaatisi yhteydenottoa Bahaman poliisiviranomaisiin.

Viitteet

1. Puhelinkeskustelu Gösta Johanssonin kanssa 6.11.1984.
2. Edellä mainittu lähde, 11.7.1984.
3. Puhelinkeskustelu Turid Johanssonin kanssa 31.8.1984.
4. Puhelinkeskustelu Gösta Johanssonin kanssa 2.3.1985.
5. Puhelinkeskustelu Gunvor Höglundin kanssa 28.9.1985.
6. Gunvor Höglundin haastattelu 1.6.1984.
7. Sture ja Turid Johanssonin haastattelu 27.10.1973.
8. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.

Kolmas matka Bahamalle

Syksyllä 1968 Richard ja Gunvor näkevät *Dagens Nyheter* -lehdessä ilmoituksen, jossa etsitään ruotsalaista henkilökuntaa projektiin Bahamalle Nassauhun. He ottavat yhteyttä projektista vastaavaan Hans Brattiin ja saavat töitä aiemman Bahama-kokemuksensa vuoksi. Yritys maksaa matkat ja 6. joulukuuta 1968 Richard ja Gunvor lentävät jälleen Bahamalle. Gunvorin on tarkoitus työskennellä kotiapulaisena ja Richardin tarjoilijana Mr Louis (Lou) Cheslerille, joka puolestaan on palkannut Hans Brattin hoitamaan projektia.

Hans Bratt (1924–1996) oli taidokas hotelli- ja ravintola-alan osaaja Tukholmassa ja liikkui kuninkaallisten, näyttelijöiden ja julkkisten piireissä. Omaelämäkerrassaan *"Mötas och skiljas"* hän kertoo suuresta Bahaman projektista, johon hän kiinnittyi 1960-luvun lopussa.[1] Hän tapaa eräällä lounaalla kaksi hankkeen edustajaa. Hankkeen tarkoituksena on rakentaa suuri lomakeskus Bahamalle Great Harbour Keyhin. Hans Bratt lentää Bahamalle tavatakseen yrityksen johtajan, Lou Cheslerin, joka on silmäätekevä hotellialalla ja suuresti kiinnostunut elokuvateollisuudesta.

Chesler paljastuu kaksi metriä pitkäksi ja valtavan lihavaksi sekä äärimmäisen arvovaltaiseksi. "Hän oli lisäksi uskomattoman rikas. Myöhempänä ajankohtana näin itse hänen menettävän 100 000 dollaria rulettipöydässä ilman, että hänen ilmeensäkään värähti", Bratt kirjoittaa kirjassaan.[2] Hans Bratt ei kuitenkaan tiennyt Lou Cheslerin kuuluvan mafiaan ja olevan tunnetun mafiapomon Meyer Lanskyn työtoveri ja keulakuva. Lansky oli karkotettu Kuubasta Castron astuessa valtaan ja asettunut sitten asumaan Bahamalle.

Chesler ylipuhuu Hans Brattin ottamaan työn vastaan ja hänet nimetään General resort manageriksi luksuskohteelle, jonka Chesler suunnittelee rakennuttavansa Great Harbour Keyhin, kuuden kilometrin maakaistaleelle Nassaun ulkopuolella. Bratt ymmärtää pian, minkä kanssa on joutunut tekemisiin. Hän kirjoittaa: "Olin melko vakuuttunut, ettei niitä valtavia sijoituksia rahoitettu ihan rehellisesti hankituilla rahoilla. Se ei kuitenkaan ollut minun asiani. Joskus liika uteliaisuus voi lisäksi olla vaarallista, eikä minulla ollut halua vaarantaa terveyttäni tuollaisen asian vuoksi."[3,4]

Päivä Nassauhun saapumisen jälkeen Hans Bratt ottaa Richardin ja Gunvorin mukaansa saarikierrokselle yrityksen lentokoneella. He saavat myös olla mukana illan juhlassa, niin kutsutussa junkanoossa, missä he näkevät filmitähti Cary Grantin istuvan yhdessä pöydistä.

Lou Cheslerin valtava asunto sijaitsee Nassaun ulkopuolella ja Richard ja Gunvor saavat asua sen toisessa kerroksessa keittiön yläpuolella. Heidän asuintilansa muodostuu kahdesta pienestä huoneesta ja keittokomerosta. Gunvor saa vastuulleen ruoanvalmistuksen ja siivouksen sekä paitojen prässääminen ja silittämisen. Richard työskentelee tarjoilijana, mutta työ ei sovi hänelle kovinkaan hyvin. Hän saa sitä vastoin ajaa Nassaussa mustalla Cadillacilla. Gösta Johanssonin kuvaus tästä autosta vie ajatukset niihin mustiin Cadillaceihin, joita niin kutsuttujen Mustapukuisten miesten (Men in Black = MIB) väitetään käyttäneen:

Richard Bahamalla, todennäköisesti Naussaussa

”He asuivat huvilassa ja hän ajoi vanhaa mustaa Cadillacia; vanhaa mallia, mutta aivan uusi. Sillä oli helppoa ajaa, mutta se oli vähän kummallinen, sillä oli mahdotonta kolaroida. Se väisti itse. Sillä oli maaginen silmä, niin hän sitä kutsui. Sillä oli todella helppo ajaa, kunhan sitä alkoi ymmärtää.” [5] Tässä kohtaa tuntuu mahdottomalta olla yhdistämättä kuvausta niihin mustiin Cadillaceihin, joita esiintyy Mustapukuisten miesten kertomuksissa. Termillä tarkoitetaan siis mustaan pukeutuneita uhkaavia henkilöitä, jotka vierailevat ufotodistajien ja kontaktihenkilöiden luona ja yrittävät uhkailemalla saada nämä vaikenemaan kokemuksistaan. Näissä kertomuksissa mainitaan usein heidän ajavan mustia autoja, jotka ovat vanhanmallisia, mutta vaikuttavat aivan uusilta.

Kuluu aikaa ennen kuin Richard kuulee olennoista uudelleen ja hänen kärsivällisyytensä alkaa loppua. Eräänä päivänä hän raivostuu niin, että sanoo ”paskat minä tästä kaikesta” ja paiskaa olentojen antaman levyn lattialle. Samana iltana hänen luonaan vieraillaan ja hän saa nuhteet käytöksestään. Olennot vierailevat talolla tämän jälkeen useita kertoja, mutta Gunvor ei saa olla tapaamisten aikana paikalla.

Hän saa sen sijaan tavata yhden Richardin avaruuskontakteista eräässä toisessa tilanteessa. Haastattelussa, jonka Gösta Johansson ja minä teimme Gunvorin kanssa 1. kesäkuuta 1984, hän kertoo tapaamisesta seuraavaa:

”Richard meni toisinaan ulos iltaisin tavatakseen heitä, mutta minä en saanut tulla mukaan. Mutta yhtenä iltana hän sanoi 'voit tulla mukaan' ja niin minä sitten lähdin. Paikka oli Nassaussa.' Tuosta me mennään sisään', hän sanoi. Minä vastasin: 'Ei, en minä halua minnekään diskoon.' Kapeat, pitkät portaat johtivat toiseen kerrokseen. Me istuuduimme yhteen pöydistä ja tilasimme oluet.

Richard tunsi väristyksiä, jotka johtuivat siellä istuvasta henkilöstä. Sitten hän vain istui ja katseli ympärilleen. Ilmeisesti hän tunsi jotain ja yhtäkkiä nousi ylös ja sanoi 'tuolla hän istuu'. Richard nousi ylös ja minä jäin istumaan pöytään.

Siellä oli ahdasta ja Richard istuutui juttelemaan miehen kanssa. Richard ei tietenkään tuntenut ketään ja minun nähdäkseni se oli joku ihan vieras ihminen. Sitten he molemmat palasivat minun pöytääni. Ja sitten minä katsoin sitä miestä ja hän katsoi minua. Hänellä oli rusehtava puku päällään. Miehen iho oli vähän ruskea, kuin vähän ahavoitunut. Eikä hän ollut kovin pitkä. 'Voi luoja, sinun pukusi on liian suuri', minä ajattelin. Vaatteet näyttivät liian suurilta hänen päällään. Hän tervehti minua, nyökkäsi vähän, mutta ei kätellyt.”

Håkan: ”Miltä hänen kasvonsa näyttivät?”

Gunvor: ”Ihan samalta kun meidänkin, mutta hän oli vähän tummempi, ahavoitunut, mielestäni vähän etelämaalaisen näköinen. Mutta ei kovin pitkä ja aika hoikka. Hän oli

tekemisissä niiden alusten laitteiden kanssa."

Haastatellessani Gunvoria tämän kotona Angeredissa 8. heinäkuuta 1991 hän kertoi tapaamisesta näin:

Håkan: "Etkö ole koskaan miettinyt, että avaruusmies Bahamalla saattoi olla joku tavallinen ihminen, joka vain näytteli avaruusmiestä?"

Gunvor: "Joo, voihan se niinkin olla, sitähän en minä tiedä. Mutta miksi Richard olisi käyttäytynyt niin? Hän sanoi: 'Nyt me menemme ulos, sillä minulla on tunne, että jotain tapahtuu.' Ja hän käveli, sitten pysähtyi, koska siellä oli sellaisia diskoja, baareja ja ravintoloita tiheässä. Kun olimme kulkeneet katua jo hyvän matkaa, hän vain syöksyi sisään. 'Täällä se on', hän sanoi. Muistan, että ylös johti aika jyrkät portaat. Hän meni sisään ja katseli ympärilleen. Siellä oli yksi pöytä vapaana. Siellä tanssittiin ja musiikki pauhasi täysillä. Luullakseni hänkin istuutui ja katseli ympärilleen. Äkkiä hän vain nousi ja lähti ja sitten hän alkoi rupatella jonkun kanssa. Hän istui siellä pitkään juttelemassa... Ja sitten he tulivat samaan pöytään, missä minä istuin. Richard esitteli minut vaimonaan. Ja hän tervehti minua, mutten muista kättelikö hän. Hän vain katsoi minua ja nyökkäsi. Mutta hänen katseensa oli niin intensiivinen, että minua polviani heikotti. Hän poltti tupakan ja tumppasi sen pöytään. Sitten hän palasi taas omiin oloihinsa ja me lähdimme pois. Silloin minä ajattelin, että jotain minun täytyy saada tästä mukaani, joten otin sen tupakantumpin."

Gunvor kävi tapaamista läpi moneen kertaan:

"Se mies, jonka näin siellä Bahamalla, hän oli aivan kuin me. Hän oli iholtaan hyvin tumma, ennemminkin ruskettunut tai ahavoitunut. Kiinnitin huomiota lyhyisiin kynsiin. Hänellä oli minuun hypnoottinen voima. Sillä kertaa oli todella kummaa, sillä Richard ei oikein osannut englantia eikä mitään muutakaan kieltä. Minun piti hoitaa puhuminen jos

meidän piti päästä kyselemällä perille. Mutta Richard käytti sormimerkkejä ja mies ymmärsi silti. Minä olen sitä mieltä, että minulla on niin vahva tahto, että vaatii paljon ennen kuin joka nujertaa minut. Mutta silloin minä olin aivan nujerrettu. Hänellä oli hypnoottinen voima." [6]

Tapahtuman jälkeen Richard selittää, että heidän tapaamansa mies oli jumissa eräässä hotellihuoneessa, sillä avaruusolentojen tietoliikenteeseen oli tullut jotain vikaa. Hän odotti, että he tulisivat takaisin noutamaan hänet, mutta rahat alkoivat loppua eikä hänellä ollut varaa hotellissa asumiseen. Siksi Richard antoi hänelle vähän rahaa hotellihuonetta varten. Olento oli näyttänyt Richardille kuvan perheestään. Hänellä oli vaimo ja lapsi ja he asuivat talossa hänen kotiplaneetallaan. Heidän talonsa olivat pyöreitä. Richardia kiitettiin myöhemmin miehen auttamisesta.

Richard tapaa avaruusolentoja säännöllisesti Bahamalla. Joskus he vierailevat huvilalla, missä Richard ja Gunvor asuvat. He kuitenkin varmistavat aina, ettei Gunvor ole kotosalla:

"Näin vilahduksen muutamasta heidän tullessaan talolta kerran. Ei ehkä ollut tarkoitus, että näkisin. Ne olivat sillä kertaa olleet sisällä talossa juttelemassa... Ne näyttivät ihan samalta kuin mekin. Yksi oli jopa vähän harmaahapsinen, vähän vaaleampi. Ne menivät autolleen ja ajoivat tiehensä. Mutta hänellähän oli se hypnoottinen voima, josta puhuin. Sitä katsetta en unohda." [7]

Haastattelujen ja puhelinkeskustelujen aikana Gunvor sanoi usein, että on kaikenlaista, mitä hän ei uskalla paljastaa. Sain käsityksen, että hän piti paljon asioita sisällään ja pelkäsi sanovansa liikaa. On myös selvää, että hänen on täytynyt silloin tällöin kokea enemmän kuin mitä haastatteluista käy ilmi. Yhden puhelinkeskustelun aikana hän väittää tavanneensa arvoituksellisen Isä Rapaksen Bahamalla. Hän kertoi

myös, että olennot eivät Bahamalla kutsuneet heitä heidän omilla nimillään vaan käyttivät koodinimiä.

Richard ei ollut ainoa kontaktihenkilö, joka oli tekemisissä avaruusolentojen kanssa. Hän tapaa Nassaulla useita muita henkilöitä eri puolilta maailmaa, jotka kaikki käyvät samaa "kurssia". Siellä on ranskalainen, amerikkalainen, venäläinen ja japanilainen. He ovat kaikki onnistuneet luomaan järjestöjä, jotka maksavat heidän matkansa. Richard ei ole järjestön luomisessa onnistunut ja siitä avaruusmiehet kritisoivat häntä rankasti. Eräänä iltana hän istuu juttelemassa venäläisen kanssa ja tämä toteaa, että Richard vaikuttaa saaneen avaruusolennoista enemmän tietoa, vaikka onkin työskennellyt heille vasta lyhyen aikaa. "Jos heiltä kysyy jotain, ei saa mitään vastausta, mutta seuraavassa tapaamisessa voi vastauksen saada. Siinä vaiheessa he ovat kerinneet konsultoida ylempiarvoisiaan", Richard selitti kerran Gösta Johanssonille. Mielenkiintoinen yksityiskohta on, että olennoilla oli kyky muuttaa itsensä näkymättömiksi. Richard oli kerran istunut juttelemassa kahden avaruusolennon kanssa penkillä Bahamalla. Ryhmä ihmisiä ohitti heidät ja äkkiä Richard huomasikin puhuvansa tyhjälle ilmalle. Richard tunsi suurta häpeää tilanteessa.[8]

Richardin ja Gunvorin työskentely Lou Cheslerille loppuu yllättäen. Muutaman viikon jälkeen heidät yksinkertaisesti irtisanotaan, sillä poliitikot ovat päättäneet, että työlupia annetaan vain värillisille. Hans Bratt kuvailee tapahtumia kirjassaan. Eräänä päivänä kovanaamainen musta nainen siirtolaisvirastosta tulee Brattin luokse ja selittää: "Dear Mr Bratt... Teillä on tismalleen neljäkymmentäkahdeksan tuntia aikaa lähettää valkoiset työntekijänne pois saarelta!"[9] Richardilla ja Gunvorilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin palata taas Ruotsiin.

Richard kirjoitti viimeisen Bahaman vierailunsa aikana kuusi kirjettä ja yhden kortin Gösta Johanssonille. Tämän

materiaalin Gösta myöhemmin lahjoitti minulle. Kirjeet käsittelevät hyvin pitkälti käytännön kysymyksiä kuten rahaa ja veroilmoituksia, mutta sisältävät myös joitain lyhyitä viittauksia Richardin kontakteihin. Tammikuun 2. päivänä 1969 päivätyssä kirjeessä hän kirjoittaa: "Olen ollut tekemisissä kosmisen lähetystön kanssa, en voi kertoa enempää kuin sen, mitä sinun täytyy saada tietää."

Kirje 11. tammikuuta 1969 kuuluu kokonaisuudessaan:

"Hei Gösta,

Ajattelet ehkä kirjeiden tulevan epäsäännöllisesti, mutta älä välitä siitä. Vaimollani ja minulla on täällä kaikki hyvin: ruokaa, rahaa, tupakkaa, viinaa ilmaiseksi, mutta meiltä myös vaaditaan paljon. Minulla ei tosiaan ole ollut aikaa mainostaa keksintöjäsi, mutta täällä Bahamalla ei ole mehiläisiä. Toivon voivani jonain päivänä kertoa sinulle, miksi olemme täällä, mutta nyt se ei onnistu. Meillä on täällä oma auto, suuri musta Cadillac, mutta ymmärrät varmasti, että olemme tietynlaisen tarkkailun alaisina. En tiedä kuinka kauan viivymme täällä, mutta tietääkseni sinun tai perheesi ei pidä välittää kosmisesta työstä. Toivottavasti voit lähettää veroilmoituslomakkeet kun niiden aika koittaa. Täällä on hyvin lämmintä ja kosteaa. Lähetämme rahaa kun on tarvetta, älä ole huolissasi meistä.

Richard, Gullan."

Viimeisessä kirjeessä 16. tammikuuta 1969 Richard kirjoittaa:

"Sinulla ja perheelläsi on kaikki hyvin jos vain lopetatte kosmisten asioiden pohtimisen. Voin paljastaa sinulle, ettei Tryggve Glantz ole koskaan ollut täällä, jos hän on lähettänyt kortteja tai kirjeitä niin ne ovat menneet jonkun välikäden kautta. En voi enkä saa paljastaa mitä täällä teemme, mutta voin kertoa sen verran, että käymme erästä koulua, ja silloin

varmasti ymmärrät, että mukana on maapallon ulkopuolisia opettajia. Jos teet niin kuin tähänkin asti ja pidät huolen omistasi, niin sinun ei tarvitse olla peloissasi tai huolissasi mistään. Minulla ei ole mitään käsitystä siitä, kauanko viivymme täällä. Heitä, jotka ovat meitä vahingoittaneet, tullaan rankaisemaan, mutta sinä voit tuntea olosi rauhalliseksi, samoin Krister. (Christer Jansson, Sten Lindgrenin ystävä – HB). Luulisin, että sekä Ernst Linder että Krister tullaan palkitsemaan jollain tavoin. Nyt minulla ei enää ole aikaa kirjoittaa enempää, toivottavasti vastaat pian.

Richard
Gullan lähettää paljon terveisiä."

Richard ja Gunvor ottivat ennen kolmatta Bahaman matkaansa yhteyttä Gösta Johanssoniin ja pyysivät tätä kastelemaan kukkansa. Hänen tuli myös maksaa vuokra ja muut laskut. Siksi he kävivät yhdessä Handelsbankenissa Tukholman Hötorgetilla ja hankkivat pankkikirjan, jota Gösta saattoi hallita Richardin laskuun. Tilille laitettiin viisi kruunua ja heidän oli tarkoitus lähettää Bahamalta Göstalle rahaa laskujen maksamista varten.

Gösta suhtautui järjestelyyn epäilevästi, mutta tilille ilmestyi tuhat kruunua jo Richardin ja Gunvorin lähtöä seuraavana päivänä. Sen jälkeen sinne ilmestyi säännöllisesti kaksi tai viisi sataa kruunua. Rahojen lähettäjästä ei ole varmuutta.

Håkan: "Kuka tilille pani rahaa?"

Gösta: "Panojen tekijän nimeä ei koskaan näkynyt. Mutta olin hyvin tarkka laskuja maksaessani. Pyysin aina erillisen kuitin ja kirjasin kaiken ylös. He olivat takaisin tullessaan hyvin huolestuneita. Kirjoittelin silloin tällöin, mutten ikinä mitään rahasta. He kuitenkin kirjoittivat useasti ja kyselivät, oliko Bahamalta tullut rahaa, mutta ei sitä ollut tullut... Takaisin tullessaan he sanoivat, että nyt me varmasti olemme sinulle velkaa suuren summan, kun emme koskaan voineet

rahaa lähettää. Molemmat luulivat, että minä olin pannut rahat tilille. Richard sanoi alkavansa ymmärtää kuinka siinä oli käynyt ja että se oli reilusti tehty." [10]

Gunvorin mukaan kyseessä oli pankin virhe. Joku muu oli laittanut rahaa tilille vahingossa. He saivat asiasta kirjeen pankilta ja Richard joutui maksamaan rahat takaisin. On vaikeaa ratkaista, kuka tässä asiassa on oikeassa. Yhdessä Bahaman kirjeessä Richard tosin toteaa laittaneensa tilille viisisataa kruunua.

Pari tapaa Göstan uudelleen palattuaan kotiin Bahamalta. Gunvor on innoissaan päästessään kertomaan Göstalle, että on itsekin saanut tavata olennot. Hän sanoo Göstalle: "Nyt minun täytyy kertoa, olen nähnyt heidät, ja se oli mielestäni niin juhlavaa. Meinasin aivan hengästyä." Myöhemmin Richard sanoo Göstalle: "Gullan luulee nähneensä Jumalan enkeleitä, mutta minä en siihen usko." [11] Selvästikin Bahamalla tapahtui sellaista, mistä Gunvor ei ole halunnut kanssani puhua. Turid Johanssonin mukaan Gunvor oli vajonnut yhden kerran polvilleen, koska oli luullut heidän olevan Jumalan enkeleitä.[12]

Viitteet

1. Hans Bratt: "Mötas och skiljas", Sellin & Partner Förlag AB, Stocholm 1990.
2. Edellä mainittu lähde, s. 134.
3. Edellä mainittu lähde, s. 141.
4. Mafian roolista Bahaman hotelli- ja kasinotoiminnassa 1960-luvulla on kirjoitettu runsaasti. Useita mielenkiintoisia artikkeleita Lou Cheslerin toiminnasta Nassaussa on luettavissa verkko-osoitteessa: www.jabezcorner.com/Grand_Bahama/sep1.htm
   Ks. erityisesti luvut "Shadow of evil in island in the sun" sekä "Bahamas hoodlum sea".
5. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
6. Gunvor Höglundin haastattelu 1.6.1984.

7. Edellä mainittu lähde.
8. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
9. Bratt 1990, s. 147.
10. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
11. Edellä mainittu lähde.
12. Sture ja Turid Johanssonin haastattelu 27.10.1973.

Avaruusolentojen kuriiri

Richard ja Gunvor matkustivat Bahamalle kolmannen ja viimeisen kerran joulukuussa 1968 ja palasivat sieltä seuraavana vuonna. Jatkossa Richard matkustelee useaan otteeseen eri paikkoihin tehtäviään varten, mutta nyt myös olennot vierailevat säännöllisesti hänen kotonaan Ösmossä. He ilmestyvät Gunvorin lähdettyä töihin. Richard on sairaseläkkeellä, sillä hänellä on käsissään verenkiertohäiriöitä. Kyseessä on aika tavallinen vaiva panostajien keskuudessa.

Gunvor kertoo vierailuista:

”He kävivät usein kotonamme Ösmossä minun ollessani poissa ja jos en aamulla huomannut heidän olevan tulossa, niin huomasin sen illalla kotiin tultuani. Vaikka hän olikin siihen kyllästynyt, ei hän ollut sitä aina. Joskus kaikki meni hyvin… Minähän en koskaan puuttunut mihinkään. Yksi ajan kanssa oppimani asia asuessamme siellä Ösmossä oli, että jos jotain oli meneillään, niin huomasin sen hänestä, sillä kyllähän puolisot oppivat tuntemaan toisensa. Silloin hänestä tuli huolestunut, hän saattoi nousta ylös aikaisin aamulla ja pukeutua ja ajaa partansa ja valmistautua. Muutoin hän enimmäkseen nukkui aamuisin. Hän oli tyypillinen ilta-

ihminen ja minä aivan päinvastainen. Hän saattoi olla hereillä minun noustessani, täysissä pukeissa ja silloin minä tiesin, että hän odotti vieraita. Mutten koskaan vaatinut, että saisin jäädä kotiin vaan menin töihin. He tulivat heti kun olin lähtenyt. Huomasin myös kotiin palatessani, että siellä oli ollut vieraita. Ja että ne vieraat olivat erilaisia. Nehän ne siis olivat. Muun muassa yksi oli vaalea, jolla oli pitkät hiukset. Mutta ne näyttivät ihan samalta kuin mekin. Nämä kyseiset vierailijat siis, eivät ne siellä Grindhultsjöjärvellä. Ne olivat jotain ihan muuta."[1]

Haastatellessani Gunvoria 8. heinäkuuta 1991 hän kertoi näistä vierailuista hieman enemmän:

Håkan: "Näitkö niitä monta kertaa Ösmossä kun ne tulivat käymään?"

Gunvor: "Ei, katsoin Richardia silloin kun niiden piti tulla. Silloin hän näytti huolestuneelta. Hän tunsi sen. Siinä oli kyse telepatiasta. Joten viimeisinä aikoina, kun olin ymmärtänyt mistä siinä oli kyse, niin minä tarkastelin häntä, koska silloin hän huolestui. Hänestä tuli ikään kuin vähän poissaoleva. Kysyin häneltä: 'Onko nyt jotain meneillään, ovatko ne nyt tulossa?' Hän sanoi: 'Joo, nyt tunnen, että jotain on tapahtumassa'. Silloin hän oli myös kärsimätön ja halusi minun lähtevän töihin."

Håkan: "Et nähnyt niitä koskaan kun ne tulivat kotiinne?"

Gunvor: "En. Yhden kerran hän sanoi, että ne istuivat ulkona vanhassa autossa. Älä luulekaan, että ne olisivat tulleet komeilla autoilla. Ne tulivat vanhoilla, kehnoilla autoilla, jotka näyttivät ihan tavallisilta. Heti kun olin lähtenyt, ne tulivat soittamaan ovikelloa."

Håkan: "Niitä tuli kerralla useampi?"

Gunvor: "Niin, joskus niitä oli kolme tai neljä. Yksi nuoremmanpuoleinen mies oli mukana lähes joka kerta. Ja sitten oli yksi vanhempi. Se vanhempi oli heidän johtajansa."

Håkan: "Olivatko he pukeutuneet normaalisti?"

Gunvor: "Kyllä, niin kuin me. Niinhän niiden täytyi, jotta ne eivät herättäisi huomiota. Ne kävivät usein siellä Ösmossä. Richard ei ehkä puhunut kaikista kerroista. Mutta kyllä ne siellä olivat usein, varmasti."

Sen lisäksi, että olennot vierailevat Richardin luona Ösmossä, hän myös yhden lähteen mukaan matkustelee hoitamaan eri tehtäviä niin ulkomailla kuin Ruotsissa. Sen jälkeen kun Bahaman tukikohta paljastettiin CIA:lle, Richard matkustaa Meksikoon, missä avaruusolennoilla on tukikohta noin kolmenkymmenen kilometrin päässä Mexico Citystä.[2] Myöhemmin tukikohta siirretään Etelä-Amerikkaan, maahan jossa inkat asuvat, mikä voi tarkoittaa, että tukikohta olisi sijainnut jossain päin Andeja. Richard ei koskaan paljastanut tarkempia yksityiskohtia. Hän saattoi kuitenkin välillä olla kuukausiakin poissa.

Gösta Johansson kertoo 1960-luvun lopussa lääkäri Karl Erik Swensonille (1910–) Richardista. Karl Erik Swensonin vastaanotto sijaitsee Norr Mälarstrandilla Tukholmassa. Hän kiinnostuu tapauksesta ja tilaa itselleen röntgenlausunnot Uddevallasta. Richard alkaa Gösta Johanssonin neuvosta konsultoida Karl Erik Swensonia lääkärinään. Haastattelin Karl Erik Swensonia tämän asunnossa Tukholmassa 7. tammikuuta 1985. Haastatteluun osallistui myös ufoista kiinnostunut kemisti Arne Groth, joka työskenteli silloiselle Puolustusvoimien tutkimuslaitokselle (FOA):

Håkan: "Etsikö hän sinut käsiinsä potilaan ominaisuudessa?"

Karl Erik: "Kyllä, sitten hän sivumennen kertoi, että oli käynyt Väli-Amerikassa useita kertoja, tapaamistemme välillä... Olen aina ihmetellyt, miten panostaja saattoi siihen aikaan matkustella Väli-Amerikkaan toistuvasti, puhtaasti taloudellisesta näkökulmasta. Tiedän, että tietyt ihmiset lä-

Karl Erik Swenson. Kuva: Håkan Blomqvist

hettivät hänelle rahaa. Se kaikki oli kovin salaperäistä.

Håkan: "Kuinka monta kertaa hän yhteensä konsultoi sinua?"

Karl Erik: "Neljään tai viiteen otteeseen."

Håkan: "Milloin viimeisen kerran?"

Karl Erik: "Joskus 1971 tai 1972."

Håkan: "Kertoiko hän jatkuvasti kokemuksistaan?"

Karl Erik: "Ei, hän oli varsin vaitonainen. Ajattelin hänen olevan peloissaan. Hän kertoi vain yleisellä tasolla olleensa siellä Väli-Amerikassa. Mielestäni se oli hyvin merkillistä."

Håkan: "Uskoitko häntä?"

Karl Erik: "Kyllä, hän vaikutti yleisesti ottaen uskottavalta ja luotettavalta."

Arne: "Kertoiko hän paikallisesta ympäristöstä yksityiskohtaiseen ja uskottavaan tapaan?"

Karl Erik: "Siitä emme juuri puhuneet. Hän oleili tukikohtien sisällä, siellä he säilyttivät emoaluksiaan, jotka näyttivät suunnilleen ilmalaivoilta... Hän matkusti sellaisten kyydissä ja oli niiden sisällä siellä heidän tukikohdassaan."

Håkan: "Kävikö hän vain yhdessä paikassa Väli-Amerikassa?"

Karl Erik: "Uskoakseni hän yleensä kävi vain yhdessä ja samassa paikassa. En usko, että hän edes tarkkaan tiesi, missä oli. Nehän ajoivat hänet sinne. Ne ajoivat hänet sinne hangaariin ja tuskin se sijaitsi minkään isomman kaupungin läheisyydessä."

Håkan: "Miltä hän vaikutti psykologisesti katsoen ihmisenä?"

Karl Erik: "Hän vaikutti mitä tavallisimmalta ihmiseltä."

Håkan: "Ei millään tavoin epävakaalta?"

Karl Erik: "Ei, ei minun mielestäni. Mutta kyllähän se kaikki tuntuu valtavan selittämättömältä, että joku matkaa Väli-Amerikkaan, eikä edes osaa mitään kieliä ja saa kokea kaiken sen."

Myös Richardin vaimo Gunvor mainitsee miehensä olleen matkoilla silloin tällöin: "Asuessamme Ösmossä hän häipyi ja pysyi poissa toisinaan muutamia päiviä. Hän oli poissa muutamia päiviä tuolla tavoin, enkä minä kysynyt, missä hän oli ollut. Hän matkusti joksikin aikaa jonnekin Falunin tienoille ja siitä ylöspäin."[3]

Richard paljastaa Gösta Johanssonille saavansa avaruusolennoilta papereita, joissa on pelkistä numeroista koostuvaa eräänlaista tietokonekieltä, jota hänen pitää kääntää. Hänen pitää kuitenkin työskennellä nopeasti, sillä luvut haalistuvat päivä päivältä. Jonkin viikon kuluttua ne katoavat tyystin. Sture Johanssonin mukaan Richardin käskettiin toimittamaan salakirjoitusta sisältäviä kuoria eri henkilöille, esimerkiksi eräälle lentokentälle. "Hän oli kuriiri", Sture Johansson

muotoilee.[4]

Kuvaus tuo mieleen klassisen vakoilutoiminnan. Gösta, Sture ja Turid Johansson ovat yhtä mieltä siitä, että Richardin puhelimessa oli jotain merkillistä. Vaikutti siltä, että sitä kuunneltiin. Erityisesti 1970-luvun lopussa kuului napautuksia ja outoja yhdistämisääniä joka kerta kun joku soitti Richardille. Silloin hän halusi aina lopettaa puhelun. "Kun hänelle soitti, ei mennyt aikaakaan kun puhelin alkoi naputella ja silloin hän muuttui tosi hermostuneeksi ja lopetti puhelun", Gösta Johansson muistelee.[5] Kerran Gösta soitti Richardille kesämökiltään Ösmosta. Sama naputusääni esiintyi ja Göstan lopetettua puhelun sitä jatkui hetken aikaa. Heti sen jälkeen puhelin soi ja hän kuuli äänen sanovan lyhyesti: "Se on väärin." Sama ääni oli kuulunut useiden vuosien ajan Göstan soittaessa töistään. Jonkin aikaa hänen ja Richardin tuttavuuden alkuaikoina sitä tapahtui lähes joka päivä, riippumatta siitä minne Gösta yritti soittaa; sama ääni tuli linjalle ja sanoi: "Se on väärin." Gösta yritti kysellä, kenelle oli soittanut, mutta ääni vain sanoi joka kerta: "Se on väärin." Vasta myöhemmin Gösta Johansson alkoi epäillä, että näihin vääriin numeroihin liittyi jotain omituista, sen jälkeen kun sama ääni ilmestyi puheluun kesämökiltä Richardille soittamisen yhteydessä. "Olen vakuuttunut siitä, että hänen puheluitaan kuunneltiin koko ajan", Gösta mainitsee.[6]

Sture ja Turid Johansson kertovat myös oudosta puhelusta, josta myöhemmin kehittyi todellinen kauhukertomus. Sture ja Turid asuivat 1970-luvun alussa Knut-poikansa kanssa Ringvägenillä Tukholmassa. Eräänä iltapäivänä puhelin soi puoli viiden aikoihin perheen syödessä päivällistä keittiön pöydän ääressä. Turid vastaa ja espanjalaisittain tai meksikolaisittain murtava ääni esittelee itsensä Var de Cartinoksi ja sanoo, että "Sture on saanut kirjeen". Taustaäänien perusteella kuulostaa suunnilleen siltä kuin puhelu soitettaisiin veneestä. "Minkä kirjeen?" Turid kysyy. "Sture on saanut kirjeen Richardilta", mies vastaa. Turid on alusta asti vinkannut Sturea ja Knutia tulemaan lähemmäs puhelinta, jotta hekin kuulisivat keskustelun. Hän yrittää venyttää puhelua sanomalla, ettei kirjeitä tarvita kun kerran on puhelin. "Richardin täytyy kirjoittaa kirjeitä", mies selittää murretulla ruotsilla ja lopettaa puhelun.

Heti jälkeenpäin Sture soittaa Richardille ja kertoo, että Turid vastasi outoon puheluun, jossa joku kyseli Richardin kirjoittamasta kirjeestä. He keskustelevat puhelusta jonkin aikaa ja Richard soittaa uudestaan vähän myöhemmin Turidille. Richard haluaa tietää soittajan nimen. Turid teeskentelee muistamatonta ja pyytää Richardia luettelemaan yhteyshenkilöidensä nimiä, jotta hän voi sitten kertoa täsmääkö joku niistä. Turid on utelias tietämään Richardin yhteyshenkilöiden nimet. Richard luettelee kuusi eri nimeä, kuten Zäta ja Var de Cartino. Turid vahvistaa Var de Cartinon soittajan nimeksi. "Jos hän tulee luoksenne", Richard sanoo, "niin kertokaa terveiset, että hänellä ei ole siellä mitään tekemistä vaan hänen tulee tulla suoraan Richard Höglundin luokse."

Turid kysyy, miltä Var de Cartino näyttää, miten hänet pystyy tunnistamaan. Richardin mukaan hän muistuttaa Clark Gablea ja hänellä on päällään kamelinkarvaulsteri ja ruskeat mokkanahkaiset hanskat. Hän ei ole ollut maapallolla kahteen vuoteen, sillä avaruusolennot saavat olla täällä vain kahden vuoden ajan ennen kuin heidän täytyy matkustaa kotiin. Kysymykseen siitä, miltä planeetalta mies tulee, Richard vastaa sen sijaitsevan meidän aurinkokuntamme reunalla.

Kuluu joitain päiviä ja eräänä maanantai-iltana Sturen ja Turidin mentyä nukkumaan Turid kuulee asunnosta outoja ääniä. "Kello oli paljon, lähempänä kahtatoista, kun kuulin ulko-ovemme avautuvan ja jonkun tulevan sisään ja kävelevän painavin kengin", Turid kertoo. "Se kuului niin selvästi ja ajattelin, että olemme unohtaneet lukita oven. Nousin kiireellä ja menin lukitsemaan oven, mutta se oli lukossa ja

sisällä ei ollut ketään... Menin takaisin nukkumaan ja sitten kuulin taas askelia asunnon sisältä. Silloin pelästyin niin, että herätin Sturen. Sanoin, että nyt luulen Richardin kaverin olevan täällä ja että nyt Sturenkin pitää nousta. En jaksa mennä yksin. Sitten sanoin kovaan ääneen: 'Jos se olet sinä Var de Cartino, niin sinun pitää häipyä täältä. Sinulla ei ole tänne mitään asiaa.'"

Askeleiden ääni katoaa ja Sture ja Turid voivat käydä takaisin nukkumaan. Noin kahden viikon päästä Richard soittaa heille ja Turid kysyy, onko Var de Cartino vieraillut hänen luonaan. Richard vastaa: "Juu, hän oli täällä käymässä kolmen päivän ajan ja hän oli käynyt myös teidän luonanne yhtenä iltana ja oli sitä mieltä, että teillä oli mukavaa ja viihtyisää." Sitten Richard kuvailee Sturen ja Turidin asunnon, vaikkei ole siellä koskaan itse käynyt. Kuvaus pitää paikkansa ja tapaus jättää Sturen ja Turidin mietteliäiksi.[7]

Marraskuun ensimmäisenä päivänä vuonna 1973 soitin itse Richard Höglundille ja yritin suostutella häntä haastatteluun. Satuin myös nauhoittamaan keskustelun. Lyhyen keskustelumme sisältö oli seuraava:

Håkan: "Olen kuullut, että olette kokeneet yhtä ja toista kiinnostavaa."

Richard: "Niin, mutta pidän ne kokemukset omana tietonani. Minulla ei ole niihin mitään oikeutta. On liian aikaista. Olin ilmeisesti liian suurisuinen. Ensimmäisen kerran tavatessaan maapallon ulkopuolista elämää sitä järkyttyy niin, ettei voi olla hiljaa, kun siihen ei ole voinut valmistautua. Ei ollut tarkoitus, että tieto leviäisi. Olen saanut moitteita siitä. Sitä luulee, että siinä on jotain metafyysistä, etteivät ne olisi konkreettisia asioita, mutta kyllä ne sitä ovat."

Håkan: "Eli se mitä hän sanoo esitelmässään pitää paikkansa?"

Richard: "Juu, mutta on selvää, että monet näistä Ifologi-

seen seuraan kuuluvista henkilöistä ovat fanaatikkoja, jotka yrittävät saada yhteyttä kaikin mahdollisin keinoin. En valitettavasti voi kertoa mitään. Se on mielestäni harmillista, mutta minulla ei ole oikeutta siihen. On liian aikaista. Se tapahtuu toki automaattisesti joskus tulevaisuudessa. Luulisin, että ihmiset järkyttyisivät siitä."

Håkan: "Ehkä aiotte itse kirjoittaa kirjan aiheesta?"

Richard: "Kirjoitan yhtä parhaillaan. Mutta se julkaistaan vasta kaksikymmentä vuotta sen jälkeen kun olen ylittänyt rajan. Tulen säilyttämään sitä tallelokerossa. Minulla on suuret telepaattiset voimat ja ymmärrän, että olette hyvin rehellinen ihminen. Minussa on se ongelma, että olen hyvin telepaattinen. Monesti tiedän, mitä joku aikoo kysyä jo ennen kuin tämä on avannut suutaan. Näen ihmisten naamioiden taakse, vaikka se näyttäisi ulospäin kuinka hienolta ja vaikka sanomiset olisi kuinka hyvin muotoiltu, niin näen jos se on valhetta. Se voi usein olla hyvin ärsyttävää ja järkyttävää."

Tämä oli ainoa kerta kun sain yhteyden Richardiin. Kirjoitin hänelle pari kirjettä ja toivoin hänen vastaavan niihin, mutta näin ei käynyt. Tänä päivänä kadun, etten ollut itsepäisempi, mutta nuorena 21-vuotiaana ufotutkijana olin hyvin epävarma siitä, miten minun pitäisi toimia ja arvelin, että tapaukseen saattaisi olla vaarallista sotkeutua.

Joitain vuosia myöhemmin, 8. elokuuta 1976, ufotutkija Åke Franzén soittaa Richardille. Richard kertoo tuolloin lyhyesti, että hänelle on käynyt huonosti ja että hän on eristäytynyt maailmasta avaruusyhteyksiensä vuoksi. "Kymmenen tai viisitoista vuotta sitten minulla oli ystäviä. Tämä mihin olen sotkeutunut, ei ole mikään hyvä juttu. Varoitan sinua kaivelemasta asiaa."

Turid Johansson saa Richardilta suunnilleen samansisältöisen viestin soittaessaan tälle 5. elokuuta 1976, siis noin vuosi ennen Richardin kuolemaa. Puhelu katkeaa neljään tai

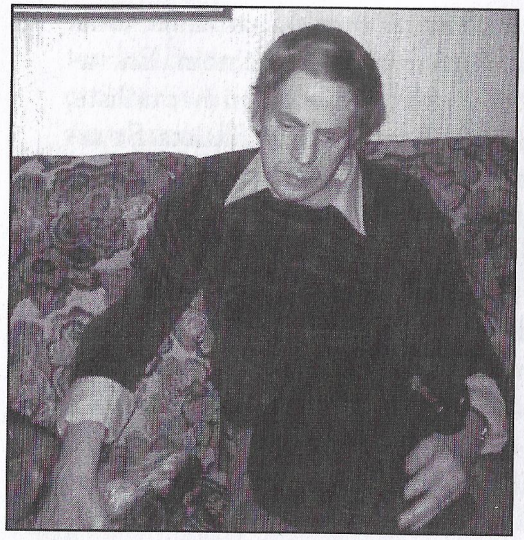

Richard Höglund

viiteen otteeseen. Puhelu katkeaa joka kerta kun Turid alkaa puhua jostain muusta kuin arkipäiväisistä asioista. Voi tietenkin olla, että Richard lopetti puhelun itse. Hän vaikuttaa joka tapauksessa lannistuneelta, eikä halua Turidin puhelinnumeroa. "Missään ei ole järkeä", Richard sanoo. Hän vaikuttaa täysin eristäytyneeltä.

Viimeisten vuosiensa aikana Richard kertoo tekemisistään yhä vähemmän Gunvor-vaimolleen. Viimeisten vuosien aikana Ösmossä hänen terveytensä on huono ja hän saa kerran sydänkohtauksen autossa. Hän on vakuuttunut siitä, että olisi kuollut jo aiemmin ilman avaruusolentojen apua. 1970-luvun alussa Richard joutuu pieneen leikkaukseen. Gunvor kertoo:

"Hänellä oli aiemmin todella kovat päänsäryt ja hän otti siihen lääkettä. Hän luuli, että se oli "dynamiittikallo", panostajien ammattitauti. Yhtenä päivänä kun olin menossa töihin, hän sanoi, että joku on tulossa käymään ja että jotain tulee tapahtumaan. Hän ei aina kertonut jos he olivat tulossa vierailulle, mutta tällä kertaa hän mainitsi siitä, jotten palaisi kotiin liian aikaisin. Sen päivän jälkeen hän ei enää kärsinyt päänsäryistä. Ne tekivät hänelle jotain. Ne sanoivat, ettei Richard olisi voinut elää sen kanssa. Se oli jotain kasvaimen tapaista. Se poistettiin. Tarkastelin hänen päätään, mutten nähnyt muuta kuin vähän punoitusta. Hän oli vähän kalpea ja voipunut jälkeenpäin ja hänen piti ottaa rauhallisesti muutaman päivän ajan. Tämä tapahtui juuri ennen juhannusta jonain vuonna. Sitten me matkustimme Nynäshamniin ostoksille. Sitten hän tapasi yhden niistä ja sai tältä jotain, jota hänen piti ottaa ja hän kysyi kuinka Richard voi. Richard sanoi, että ne olivat vieneet häneltä jotain ja että hänen täytyy tehdä se, mitä on tekemässä." [8]

Kahden viimeisen vuoden ajan Richardin yhteyshenkilöt ovat kiinnostuneita saaristosta. He haluavat hänen matkustelevan tekemään karttoja ja luonnoksia Muskö-tukikohdasta* ja Bergan sotilaslaitoksista. Erään Muskö-tukikohdassa toimivan tuttunsa kautta Richard saa kutsun katselemaan laitoksia. Hän sanoo Gunvorille: "Nyt ehkä voin tehdä jotain suurta niiden hyväksi. Nyt voin nuuskia jotain tietooni siellä." Gunvor on kuitenkin suunnitelmaa vastaan, eikä halua Richardin sotkeutuvan mihinkään sellaiseen.[9] On tietenkin aiheellista miettiä, mitä varten avaruusolennot olisivat olleet kiinnostuneita sotilasalueeseen liittyvistä kartoista ja luonnoksista.

Richard Höglund menehtyi sydänkohtaukseen 23. lokakuuta vuonna 1977. Vain kuukautta aiemmin hän oli osallistunut rippikoulunsa vuosikokoukseen kotiseudullaan Svanskogissa, Värmlantissa. Hän kuoli ambulanssissa matkalla Serafimer-sairaalaan: "Viimeiseksi Richard laittoi päähän lakkinsa ja käveli ambulanssille. Hän käveli itse sinne ja vilkutti minulle. Heidän ajettuaan noin kymmenen minuuttia hän kuoli", Gunvor kertoo.[10] Juuri ennen Richardin kuolemaa ja sen jälkeen Gunvor tuntee taas saman pistävän tuoksun, jonka on tuntenut monta kertaa aiemmin ja yhdistänyt

Muskö on saari Haningen kunnassa, noin 65 km Tuhholmasta etelään. Saari on yhdistetty mantereeseen merenalaisella tunnelilla. Saarella sijaitsee tiettävästi Ruotsin suurin maanalainen laivastotukikohta, joka on osittain louhittu kallioon.

mielessään Richardin avaruusolennoilta saamaan levyyn. Richard haudattiin Ösmon hautausmaalle.

Joitain vuosia Richardin kuoleman jälkeen Gunvor muuttaa Göteborgin lähistölle Angerediin. "Eräänä päivänä saat tietää kaiken", Richard vakuutti Gunvorille ennen kuolemaansa. Toteutuiko lupaus? En saanut täyttä varmuutta huolimatta siitä, että puhuin Gunvorin kanssa useaan otteeseen puhelimessa, vaihdoin kirjeitä sekä haastattelin häntä pitkään hänen Angeredin kodissaan vuonna 1991. Gunvor Höglund menehtyi syöpään 28. lokakuuta 1995. Hänet haudattiin puolisonsa viereen Ösmon hautausmaalle.

Viittet

1. Gunvor Höglundin haastattelu 1.6.1984.
2. Puhelinkeskustelu Turid Johanssonin kanssa 12.11.1980.
3. Gunvor Höglundin haastattelu 1.6.1984.
4. Puhelinkeskustelu Sture Johanssonin kanssa 29.8.1982.
5. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
6. Edellä mainittu lähde.
7. Sture ja Turid Johanssonin haastattelu 27.10.1973.
8. Gunvor Höglundin haastattelu 1.6.1984.
9. Edellä mainittu lähde.
10. Edellä mainittu lähde.

Avaruuslevy, taikuri ja mafia

Richard sai avaruusolennoilta metallisen levyn toisen tapaamisen yhteydessä. Häntä käskettiin pitämään tätä levyä aina mukanaan. Kyseinen levy oli kooltaan noin 7x4,5 senttiä ja noin yhden senttimetrin paksuinen. Se ei ollut tasapaksu, materiaali muistutti alumiinia ja levyn kääntöpuoli oli rosoinen. Gösta Johanssonin mukaan Richard ei kestänyt levyä. Hän sai siitä ihottumaa ja kääri sen siksi asbestiin. Ainoa ihminen, joka Richardin lisäksi näki levyn ja piti sitä kädessään, oli hänen vaimonsa Gunvor. Haastattelussa 1. kesäkuuta 1984 Gunvor kertoi levystä seuraavasti:

Gunvor: "Hän näytti levyä minulle sitten kerran ja laittoi sen minun käteeni. Hän kysyi, tunsinko jotain. Vähän lämpöä, mutten mitään muuta. Joku muu sai Bahamalla pitää sitä käsissään, joku joka oli sotkeutunut tähän kaikkeen, joku joka asui siellä, tavallinen ihminen. Hän sai palovammoja koko käteensä. Hän joi aivan tolkuttomasti. Hänellä oli ollut tekemistä niiden kanssa, mutta ei hän kestänyt sitä ja alkoi päästää mielikuvituksensa valloilleen. Hän kuitenkin tiesi, mistä siinä oli kyse."

Håkan: "Oliko levy jonkinlainen kommunikointiväline?"

Gunvor: "Kyllä ja väriltään kellertävänruskea."

Håkan: "Sinä olet yksi harvoista, jotka saivat koskettaa sitä?"

Gunvor: "Juu, minä pidin sitä kädessäni. Mutta tunsin vain vähän lämpöä, siinä kaikki. Näin myös merkit. Hän merkitsi ne kuviot ylös. Minulla on se paperi jossain. En ole koskaan sanonut mitään, enkä koskaan mihinkään sekaantunut. Richard sanoi: 'Sitä sinun ei pidä tehdä, sinä olet tämän kaiken ulkopuolella.' Kyllä ne kuitenkin tiesivät kuka minä olin ja olin jotenkin siinä kiinni, jollain tapaa suojeluksessa. Minun ei kuitenkaan sopinut tutkia mitään, enkä sitä koskaan tehnytkään, eikä se minua kiinnostanutkaan."

Merkit koostuvat kolmesta rivistä pieniä käyriä viivoja ja pisteitä. Ne muistuttavat vähän pikakirjoitusta, mutta olen keskustellut niistä asiantuntijan kanssa ja saanut kuulla, ettei kyseessä ole mikään tunnettu pikakirjoituksen muoto. En ole saanut selvitettyä, olivatko merkit koholla vai kaiverrettu levyyn. Metallilaatat tai -levyt liittyvät moniin kontaktitapauksiin ympäri maailmaa. Avaruusolennoilta saatuja kirjoituksia ja symboleita esiintyy joukossa tunnettuja tapauksia. Yksi ensimmäisistä maapallonulkopuolista kirjoitusta esitelleistä oli amerikkalainen George Adamski kirjassaan *"Flygande tefat har landat"*, mutta niitä on jälkeenpäin esiintynyt lukuisissa muissakin tapauksissa.[1]

Richard jäljensi levyn merkit paperille ja antoi paperin Sture Johanssonille, joka kopioi merkit edelleen Gösta Johanssonille. Jostain syystä Richard ei kuitenkaan jäljentänyt kaikkia levyn merkkejä. Sturen saamasta versiosta puuttuu joitain merkkejä. En ole saanut varmuutta siitä, miksi hän teki näin. Tämä pieni yksityiskohta sai kuitenkin lisämerkitystä toisessa yhteydessä.

Illusionisti Johny Lindell menehtyi 56 vuoden iässä 12.1.1978. Hän oli merkillinen mies, jolla oli takanaan seikkailujentäyteinen kiertolaiselämä. Hän oppi taikuutta teiniiässä ja kiersi ympäri Eurooppaa silmänkääntäjänä käyttäen taiteilijanimeä Zania Zemona. Hän viihdytti kuninkaallista perhettä joka joulu linnassa ja oli mukana aikanaan suositussa tv-ohjelmassa *"Hylands hörna"*. Hän opiskeli myös parapsykologiaa Intiassa ja kuului jossain vaiheessa Muukalaislegioonankin riveihin. Näin vakuuttaa Ann-Marie Jönsson, joka toimi moottoripyöräakrobaattina 1950- ja 60-luvuilla ja työskenteli Johny Lindellin kanssa. Hän kuuli Johnyn myös kertovan, kuinka tämä oli todistanut avaruusaluksen laskeutumista USA:ssa ja ollut avaruusolentoihin yhteydessä.[2]

Illusionisti Johny Lindellin käyntikortti

Johny Lindell oli varsin kiinnostunut ufoista ja kuului vuosia Ifologiseen seuraan sekä myöhemmin 1970-luvulla myös valtakunnalliseen UFO-Sverige -järjestöön.[3] Myös Gösta Johansson oli Johny Lindellin tuttu ja kertoo merkillisistä tapahtumista, jotka sijoittuivat joulun ja uudenvuoden aikaan 1967–68, jolloin Richard ja Gunvor olivat Bahamalla. Gösta Johansson tapasi Lindellin pysäköintipaikalla Johanneshovissa Tukholmassa. Siellä Gösta näytti hänelle jäljennöksen Richardin levyn merkeistä.

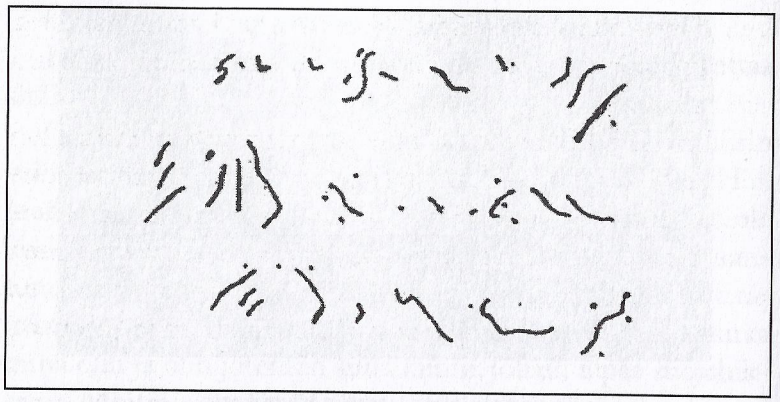

Richard Höglundin alkuperäiseen levyyn oli kaiverrettu nämä merkit

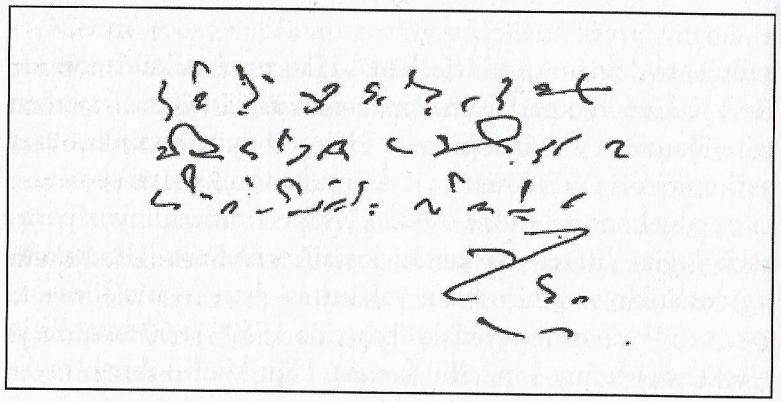

Johny Lindellin vastaus Richardin levyyn

Gösta: "Sanoin, ettei siitä tiennyt, miten päin sitä oli tarkoitettu katseltavaksi. Johny otti sen ja sanoi: 'tuosta merkistä aloitetaan' ja sitten hän tutkaili sitä tavattoman kiinnostuneena. Hän istui ja luki sen. Sitten hän otti käyntikorttinsa ja kirjoitti suoralta kädeltä vastauksen samoilla merkeillä ja allekirjoitti sen kahdella Z-kirjaimella... Johny Lindell sanoi näin: 'Outoa, eikö hän kestä omaa levyään? Outoa tosiaan,

kyllä hänen pitäisi sitä kestää. Tästä puuttuu joitain merkkejä. Joko kopioija on ollut huolimaton tai sitten siinä on jotain muuta vikaa.'"

Johny Lindell täydensi paperiin puuttuvat merkit. Hän väitti, että kyseessä oli tunnistuskeino ja että merkit vastasivat kukkuloita ja jokia. Lisäksi hän sanoi levyn olevan radioaktiivinen. Johny kertoi, että hänelläkin oli vastaavanlainen levy, mutta se oli muodoltaan pyöreä. Hän lupasi näyttää sen joskus Göstalle, mutta näin ei koskaan tapahtunut. Johny oli piilottanut oman levynsä jonnekin.

Tapaamista seuraavana päivänä Göstalle puhkesi verta-vuotava vatsahaava. Hän oksensi verta ja häneen jouduttiin siirtämään 36 pullollista verta sairaalassa. Hänellä oli aiemmin ollut ongelmia pohjukaissuolen kanssa. Göstan ollessa sairaalassa Johny Lindell soitti ja selitti, että oli yrittänyt saada selville enemmän ensimmäisistä Richardin tapaamista avaruusolennoista: "Ne pitkäkorvat, en löydä niistä mitään. Olen yrittänyt saada niistä selkoa kaikin mahdollisin keinoin, mutta niissä on jotain kummallista." [4]

Vähän myöhemmin Gösta näytti Richardille kortin, johon Johny Lindell oli kirjannut merkkinsä. Richard otti sen ja laittoi laatikkoon vilkaisemattakaan kirjoitusta. Gösta kysyi kortin tekstistä paljon myöhemmin. Richard vastasi: "Niin, tunnemme kirjoitustavan, jolla se oli kirjoitettu. Olemme onnistuneet tulkitsemaan sen aika hyvin, muta siinä on joitain meille vieraita kohtia." Gösta mietti usein Richardin arvoituksellista vastausta. Miten oli mahdollista, että Richard ja Johny Lindell osasivat molemmat lukea samaa avaruusolentojen kirjoitusta?[5]

Kysyin tästä kerran Gunvorilta ja hän vastasi: "Tutkailin Göstalla ollutta jäljennöstä levyn tekstistä ja sitten kotona vertasin sitä alkuperäiseen. Kaksi tai kolme merkeistä oli erilaisia ja se täsmäsi siihen, mitä se mies oli sanonut siitä, että jotain puuttui." [6] Minun saamani jäljennökset, joista osa on

peräisin Göstalta ja osa Gunvorilta, ovat kuitenkin identtisiä keskenään. Ehkä Gunvorilla oli alkuperäiskappale, jota hän ei halunnut näyttää minulle?

Gösta Johanssonin mukaan meedio Anna Lykke oli saanut pitää Johny Lindellin levyä käsissään syksyllä 1967 tehdäkseen siitä psykometrisen tutkimuksen, siis tunnustellakseen minkälaisia paranormaaleja tuntemuksia hän siitä sai.

Gösta: "Anna Lykkehän sai sen käsiinsä psykometriaa varten. Hän sai sellaisen shokin, että pyörtyi. Sitten hän sanoi: 'Johnyn levy oli kamalinta mitä olen kokenut. Mutta olen täysin valmis työskentelemään Johnylle, kunhan hän sitä pyytää. Silloin teen osuuteni. Sillä tiedän nyt, että Johnyn takana on mafia, ei mikään muu.'"

Håkan: "Tarkoittiko hän tavallista maapallon mafiaa?"

Gösta: "Johnyn mukaan hän tarkoitti, että jopa sekin on avaruusolentojen ohjauksessa. Lindell työskentelee jollekin, jota kutsutaan nimellä Z. Hänen mukaansa on olemassa kaksi ryhmää, "Yxans bröder" (suom. 'Kirveen veljeskunta') ja Z, vähän niin kuin alfa ja omega."

Z ja veljeskunta taistelevat toisiaan vastaan. Molemmat ovat tuhotusta galaksista peräisin olevia mafioita, Johny Lindell kertoi Göstalle. Johny kertoi ilmeisesti myös kytköksistään peliautomaatteihin ja aikuisviihdealaan. Maanpäällinen mafia on maanulkopuolisten mafioiden ohjauksessa ja joutuu maksamaan rahaa avaruusolennoille.

Kaikki tämä kuulostaa science fictionilla väritetyltä James Bond -tarinalta. Tässä yhteydessä on kiintoisaa panna merkille, että Richard oli itsekin hyvin epävarma siitä, olivatko avaruusolennot, joille hän työskenteli, hyviä vai pahoja. Tässä hän eroaa klassisista kontaktihenkilöistä, jotka enimmäkseen puhuavat avaruusolentojen hyvyydestä. "Niiden luulisi olevan pyhimyksiä ja omaavan korkean moraalin, mutta ei se niin

ole", Richard mainitsi Gösta Johanssonille useaan otteeseen. Silti hän jatkoi työskentelyään heille, osittain siksi, että he olivat parantaneet hänen munuaisongelmansa ja myös siksi, että hän luuli auttavansa estämään kolmannen maailmansodan syttymisen. Richardin mielestä avaruusolennot olivat kuitenkin kovia, vaativia ja täysin tunteettomia. "Ne voivat todistaa vaikka miten kamalaa kidutusta, ei se niitä hetkauta", hän sanoi kerran.[7]

Kun 'Pollenkungen'-nimellä tunnetun Gösta Carlssonin yhteydenpito avaruusolentojen kanssa tuli tunnetuksi 1970-luvun alussa, Richard valitti huonoa tuuriaan, sillä nämä olennot vaikuttivat paljon hänen omia kontaktejaan inhimillisemmiltä. Gösta Johansson oli vakuuttunut, että Richardin avaruusolennot kuuluivat "pimeänmiehiin", niin kuin hän niitä kutsui.

Richard kutsui kerran Göstan mukaansa matkustamaan lentävän lautasen kyydissä, mutta Gösta kieltäytyi. "En halunnut olla niiden kanssa tekemisissä. Maatessani sairaalassa näin niistä unia ja olin pelosta kankeana. Koin Jumalan ikään kuin suojelevan minua niiltä."

Gösta mainitsi myös Richardin väitteiden olleen joskus täysin virheellisiä. Hän väitti esimerkiksi, etteivät astronauttimme koskaan käyneet kuussa. "Teoriani on jo pitkään ollut, että ne valikoivat sellaisia ihmisiä, joilla ei ole valtaa, mutta jotka ovat sopivan älykkäitä ja sitten he syöttävät heille täysin mahdottoman tarinan. Sitten kaikki ajattelevat, että tuo nyt on tuollainen hullu, joka vaan puhuu potaskaa."[8]

Sture ja Turid Johanssonin mielipiteet Richardin avaruusolentoja koskien olivat samansuuntaisia, mutta menivät ehkä enemmän salaliittoteorioiden suuntaan.

Håkan: "Onko hän sanonut, miten hän itse kokee nämä tapahtumat ja mitä mieltä hän on niistä?"

Sture: "Hänhän sanoo itsekin, ettei tiedä, mitä uskoa. Hän

kokee ne joka tapauksessa täysin tunteettomina, ei niin kuin lähimmäinen lähimmäiselle... Hän sanoo, ettei oikeastaan tiedä, mitä ne haluavat. Siitä hän ei koskaan ole saanut selvyyttä. Hänen henkilökohtainen mielipiteensä on, että ne tähtäävät orjuuttamiseen. Ensin hallituksen ja sitten kansan."

Håkan: "Jos hän kerran uskoo näin, miksi hän kuitenkin jatkaa tätä toimintaansa?"

Sture: "Hän ei uskalla tehdä muutakaan. Hän pelkää kuollakseen, niin kuin moni muukin."

Håkan: "Eli hän ei voi perääntyä?"

Sture: "Hän ei voi perääntyä, niin kamalaa kuin se onkin. Hän sanoi, sillä jos hän sen tekisi, hänen elämänsä olisi ohi."

Håkan: "Ovatko ne sanoneet niin hänelle?"

Sture: "En tiedä, mutta heitä on ollut kuusi tai seitsemän. Riippumatta siitä, ketä he ovat, on jäljellä vain kaksi, joilla on kontaktia niihin, jotka toimivat kuriireina. Loput on teloitettu. Kukaan heistä ei enää ole elossa."

Turid: "Sitten hän sanoi myös näin, miksi et peräänny? 'Ei, en minä uskalla', hän sanoi. 'Tiedän, että minulle kävisi niin kuin niille muille. Mutta onhan minulla aina pillerit mukanani siltä varalta, etten enää jaksaisi.' Ja sitten yhtenä päivänä hän sanoi: 'Ette tiedä, millaiseen helvettiin olen joutunut.'" [9]

Tässä yhteydessä voi olla kiinnostavaa kertoa, mitä Sture Johansson sanoi puhuessaan Richardista transsimeediona 1970-luvun lopussa. Otin osaa moniin ensimmäisistä istunnoista, joissa Sture vaipui transsiin ja Simeno-niminen henkilö puhui hänen kauttaan. Erään istunnon aikana 3. huhtikuuta 1977 kysyin häneltä Richardin tarinasta:

Håkan: "Ketkä ovat Richardin takana? Kuuluvatko ne maapallolle vai jonnekin maapallon ulkopuolelle?"

Sture (Simeno): "Ne kuuluvat jonnekin planeetan ulkopuolelle. Mutta kuten olen jo aiemmin sanonut, älkää puuttuko siihen. Se ei tuo mukanaan mitään hyvää... Nähkää ne

vieraina bakteereina planeetan pinnalla. Ne eivät kuulu sinne, eivät sillä tavoin, että ne sekaantuvat planeetan tapahtumiin ja ihmislasten elämäntapaan."

Håkan: "Miksi niiden vierailut sitten sallitaan?"

Sture (Simeno): "Kaikkivaltias Jumala ei estä ketään."

Richard kertoi suhteellisen vähän avaruusolentojen biologiasta tai niiden käyttäytymisestä yhteiskunnassa. Hän ei koskaan tavannut uudelleen kahden ensimmäisen avaruuskontaktinsa aikana tapaamiaan olentoja. Erään tiedon mukaan nämä olennot olivat korkea-arvoisempia ja tulivat toisesta aurinkokunnasta kun taas ne, jotka Richard tapasi myöhemmin, tulivat joltain oman aurinkokuntamme planeetalta. Gunvorin mukaan Richard mainitsi olentojen kotiplaneetan, mutta hän ei enää muistanut sen nimeä. Olennot olivat tummia, kuin ruskettuneita, ja niiden silmät olivat tummat. Niillä oli kyky kadota tyhjyyteen. Richard ei koskaan nähnyt niiden syövän mitään, mutta ne joivat ja saattoivat myös tupakoida. Hän ei koskaan tavannut naispuolisia olentoja. Richardin mukaan jotkut niistä olivat kiinnostuneita taiteesta ja musiikista, mutta kaikkia niistä yhdisti totaalinen tunteettomuus ihmisiä kohtaan.

Viitteet

1. Clas Svahn, "Tecken från ovan", UFO-aktuellt nr. 2, 1996, s. 4–7. Ks. myös: Alberto Sanmartin, "Mina möten med de utomjordiska", UFO-information, nr. 4–5, 1972, s. 1, 14–17 sekä nr. 2, 1972, s. 18–20.
2. Ann-Marie Jönssonin puhelinhaastattelu 11.8.1986.
3. Johny Lindellin lyhyt haastattelu luettavissa SöderNyheterna 1.12.1976 (Göran Jansson, "UFO-febern stiger i söderort men ingen kan ge ett svar").
4. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
5. Edellä mainittu lähde.

6. Puhelinkeskustelu Gunvor Höglundin kanssa 11.7.1984.
7. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
8. Edellä mainittu lähde.
9. Sture ja Turid Johanssonin haastattelu 27.10.1973.

Arvoitus Richard Höglund

Kun on lukenut kaikki nämä Richard Höglundin kertomat merkilliset tarinat, on ensimmäinen mieleen nouseva kysymys tietysti: Voiko tämä olla totta? Yksi keino arvoituksen ratkaisemiseen on yrittää muodostaa kuva Richardista ihmisenä. Kuka hän oikeastaan oli? Tutustuessani tapaukseen ensimmäisen kerran pidin sitä hyvin kouriintuntuvana, siihen ei liittynyt niitä mystisiä tai metafyysisiä kokemuksia, jotka niin usein liittyvät väitettyihin ufokontakteihin. Myöhemmin kävi kuitenkin ilmi, että Richardkin oli mystikko omine sisäisine kokemuksineen. Sain tämän selville haastatellessani Gunvor Höglundia Angeredissa 8. heinäkuuta 1991.

Hän kertoi tällöin, että Richard oli jo pienenä poikana nähnyt asioita, joita muut eivät nähneet. Hän oli muun muassa 6-vuotiaana saanut toruja eräältä naiselta heitettyään kissan vedellä täytettyyn tynnyriin. Kävikin kuitenkin ilmi, että kyseinen nainen oli kuollut jo useita vuosia aiemmin.

Gunvor: "Kuoleman jälkeiseen elämään, kyllähän hän siihen uskoi, kun oli sen itse kerran nähnyt... Hän puhui myös olleensa itse toisella puolella, että hän oli poissa ja tuli takaisin ja näki, millaista siellä toisella puolella oli. Hän näki

asioita, jotka olivat tapahtuneet monta sataa vuotta aiemmin. Ne vain ilmestyivät hänelle äkkiä, ihmiset vanhan ajan vaatteissa. Hän saattoi olla ulkona kävelemässä ja äkkiä hän näki käveleviä ihmisiä."

Håkan: "Kuvailiko hän sitä sinulle?"

Gunvor: "Kyllä, mutta ei sillä hetkellä kun näki niitä. Lisäksi hän pystyi näkemään tulevaan. Hänellä oli kyky nähdä sekä taaksepäin, menneisyyteen, että sitten eteenpäin, tulevaan."

Håkan: "Oliko hänellä ollut tämä kyky koko elämänsä ajan?"

Gunvor: "Kyllä, pikkupojasta asti. Se oli synnynnäistä. Jotkut tekevät sellaisesta suuren numeron, mutta ei Richard."

Richard kertoi mielenkiintoisen yksityiskohdan sekä Gösta että Sture Johanssonille. Hän ei ollut kertaakaan koko työuransa aikana panostanut mitään väärin, sillä sisäinen ääni kertoi hänelle aina, milloin dynamiittia oli riittävästi. Hän ei ollut koskaan räjäyttänyt pieleen. Tämä kyky, sisäinen ääni, katosi kuitenkin hänen tavatessaan olennot. Toinen mielenkiintoinen yksityiskohta on, että Richard varoitti Göstaa moneen otteeseen sotkeutumasta siihen, mitä Sture ja Turid tulisivat laittamaan alulle. Kului monta vuotta ennen kuin Sturesta tuli transsimeedio ja Sture ja Turid laittoivat alulle sen, mistä myöhemmin kehittyi Ambres-liike. Oliko tämä vain merkillinen sattuma?

Raja sisäisen kokemisen ja ulkoisten tapahtumien välillä on erityisen häilyvä puhuttaessa merkillisestä Isä Rapaksesta, hahmosta mustassa viitassa ja hatussa, jonka Richard tapasi liftaamasta syksyllä 1966. Gunvor väittää nähneensä Rapaksen itse ja kirjoittaakin eräässä Bahaman-kirjeessään Sturelle ja Turidille: "Näkisittepä Rapaksen ja Richardin yhdessä, se on rakkautta se." Kirje ei valitettavasti enää ole tallessa.[1] Gösta Johansson oli kerran kolmannen Bahaman-matkan aikana

kastelemassa kukkia Richardin ja Gunvorin asunnolla. Hän huomasi monien kirjeiden joukossa Milanosta, Italiasta lähetetyn kortin, joka oli Isä Rapaksen allekirjoittama. Gösta muistelee siinä lukeneen jotain tyyliin "Ystäväni, älkää olko huolissanne. Tulemme taas pian olemaan yhdessä".[2] Kirje oli kirjoitettu ruotsiksi. Gösta uskoi ensin, että kyseessä saattaisi olla Tryggve Glantzin pila, mutta teksti ei vaikuttanut tämän kirjoittamalta. Muutoin hän kyllä piti pilailusta. Tämä teoria edellyttäisi tietenkin, että Tryggve olisi ollut Italiassa.

Tarina Isä Rapaksesta muuttuu viimeisen päälle monimutkaiseksi tarkasteltaessa Richardin eräänlaiseen novellimuotoon kirjoittamaa tarinaa. Hän itse kutsui sitä nimellä "Rapastarina". Sain siitä kopion haastattelussa vuonna 1991. Gunvor muistaa, miten se syntyi.

Gunvor: "Muistan niin hyvin sen hetken, kun Richard kertoi tästä minulle. Se tapahtui Nynäshamnissa. Olimme ulkoilualueella. Oli kesä ja lämmintä, siellä ei ollut paljoa muita ihmisiä. Siihen aikaan hän jaksoi todella kävellä. Me kävelimme ympäriinsä ja istuuduimme nurmelle ja sitten hän sanoi: 'Nyt minä aion kertoa sinulle jotain.' Sitten hän kertoi tarinan minulle. Sen jälkeen hän vielä kirjoitti sen ylös. Hän pisti sen sellaiseen isoon kuoreen ja lähetti sen Ingmar Bergmanille Gotlantiin. Minä laitoin siihen postimerkin ja pistin sen postilaatikkoon. Voin vaikka vannoa tehneeni sen."

Håkan: "Mutta ette koskaan saaneet vastausta?"

Gunvor: "Ei."

Håkan: "Silloinko hän sanoi ensimmäistä kertaa, että se oli vain unta?"

Gunvor: "Ei se ollut unta siinä mielessä, että olisimme olleet nukkumassa ja mielestäni se tapahtui enemmänkin hereillä ollessamme. Hänhän oli välillä poissa. Hän näki, se saattoi alkaa milloin vain. Se saattoi saada hänet valtaansa. Silloin katselin häntä hänen istuessaan sohvalla."

Håkan: "Eikö hän silloin ollut tietoinen ympärillään tapahtuvasta?"

Gunvor: "Ei, kaikki oli poissa. Se saattoi tapahtua milloin vain."

Håkan: "Oliko hän sellainen ensi tapaamisestanne lähtien?"

Gunvor: "Ei, ei koko aikaa. Olihan hän syvällinen ja ajatteli paljon, muttei tuollainen."

Richard aloittaa Rapastarinansa seuraavalla selityksellä: "Ensimmäisen kerran kun tämän näin, en sitä oikein ymmärtänyt, mutta toisella kerralla sain kaikelle selityksen. Tämä ei ole mikään kaunisteltu versio, vaan kuvaus siitä, miten minä sen näin... Sitä voi kutsua uneksi okkultismin maailmassa, mutta minulle se on todellisuus."

Tarina sijoittuu erääseen satamakaupunkiin. Maata ja aikakautta ei suoraan ilmaista, mutta kyseessä saattaisi olla Ranska tai Italia jossain vaiheessa keskiajalla tai sen jälkeisinä vuosisatoina. Tässä lyhyt tiivistelmä tarinasta:

Somal, satamakaupungin pormestari, on 60-vuotias, mutta naimisissa naisen kanssa, joka on vain 20-vuotias. Nainen kuolee synnytettyään kaksoispojat nimeltä Amos ja Rapas. Teini-ikään tultuaan pojat viettävät rietasta elämää ja viettelevät kilpaa nuoria naisia, varsinkin neitsyitä. Kaupungissa on kaksi luostaria, yksi munkeille ja yksi nunnille. Apotti munkkiluostarissa on ystävällinen ja lempeäluontoinen. Nunnaluostarin abbedissa on apotin täydellinen vastakohta. Hän on suuri ja voimakas ja hänellä on mustat salamoivat silmät, jotka kiiluvat vihasta. Diktaattorityyppi, joka vaatii täydellistä tottelua ja alistumista pienimmästäkin eleestään. Hän tekee astraalimatkoja ja löytää sillä tavoin kerettiläisiä, aina nuoria naisia, joita hän syyttää seksiorgioista paholaisten kanssa. Abbedissalla on rajoittamaton valta vangita ja kuulustella näitä nuoria naisia. Hän on kalustanut luostariin erillisen

huoneen uhriensa kuulustelua varten.

Nuorta naista syytetään noituudesta ja viedään abbedissan luokse. Ulkopuolelle jätetään vahti. Nuori nainen pakotetaan riisuutumaan abbedissan heiluttaessa piiskaansa. Tyttö on ujo ja lamaantunut kauhusta. Todistaakseen, että tytön sisällä asustaa paholainen, abbedissa pakottaa hänet antamaan itselleen oraaliseksiä. Saatuaan orgasmin abbedissa piiskaa tytön tajuttomaksi.

Amos ja Rapas huijaavat usein rahaa isältään. Hänen verisuonensa ovat kalkkeutuneet ja hänellä on huono muisti. He rellestävät isänsä rahoilla. Joskus veljekset menevät katsomaan noitarovioita, jotka roihuavat kaupungissa yhä useammin. Elävältä poltetut ovat aina nuoria naisia.

Somal kuolee äkillisesti halvauskohtaukseen. Lakimiehen lukeman testamentin sisältö tulee veljeksille suurena järkytyksenä. Kaikki rahat ja kiinteistöt määrätään luostarin apotin hallintaan kymmeneksi vuodeksi. Veljesten, jotka ovat 20-vuotiaita, täytyy elää luostarissa kunnes he täyttävät 30 vuotta. Sen jälkeen rahat tulevat heidän käyttöönsä ja he saavat jakaa ne keskenään. Heidän täytyy elää luostarissa noudattaen samoja sääntöjä kuin muutkin munkit. Amos ja Rapas saavat aloittaa noviiseina, kuurata, siivota ja kantaa jätteitä kompostiin. Päivät alkavat neljältä aamulla ja koostuvat rukouksista, latinan opiskelusta ja puutarhatöistä.

Eräänä päivänä Rapas löytää tunnelin nunnaluostariin. Veljekset päättävät livahtaa tunneliin sopivan tilaisuuden tullen. Vahakynttilän lepattavassa valossa he laskeutuvat alas tunneliin ja löytävät läjän luurankoja, osa sikiöiden ja osa aikuisten. He etenevät tunnelissa ja saapuvat nunnaluostariin, missä löytävät nuoren naisen rukoilemasta krusifiksin äärellä. Veljekset hiipivät tytön luokse ja raiskaavat tämän yhdessä. He eivät tiedä, että abbedissa on nähnyt kaiken pienestä aukosta kuorin* takaa. Raiskattuaan naisen veljekset pakenevat äkkiä takaisin tunnelia pitkin. He unohtavat kynttilänsä

nunnaluostariin ja Amos hukkaa toisen sandaalinsa.

Mitään ei tapahdu heti veljesten rikoksen jälkeen ja työ jatkuu normaaliin tapaan. Rapas ja Amos ovat kuitenkin alkaneet vihata Alex-nimistä munkkia. Eräänä päivänä he hukuttavat Alexin tynnyriin ja hautaavat ruumiin luostarin puutarhaan. Vähän jälkeenpäin abbedissa saapuu munkkiluostariin ja kertoo apotille yhden nunnista maanneen paholaisen kanssa ja synnyttäneen lapsen. Hän vaatii, että saa valita kaksi munkkia avukseen rakentamaan roviota nunnaluostarin pihalle. Abbedissa valitsee Amoksen ja Rapaksen.

Abbedissa vie veljekset nunnaluostariin. Siellä he aloittavat työt, pystyttävät paalun, johon uhri tullaan sitomaan. Lisäksi he hakevat kuivia risuja ja tervaa, jota tullaan roiskuttamaan uhrin päälle. Kaiken ollessa valmista abbedissa tulee ulos poltettavan naisen kanssa. Kauhukseen Amos ja Rapas näkevät, että kyseessä on heidän raiskaamansa nainen, joka pitää sylissään lastaan. Muutaman askeleen hänen perässään kävelee abbedissa kaksi puoliksi poltettua vahakynttilää ja sandaali käsissään. Hän käskee veljeksiä sitomaan naisen roviolle. "Sitokaa tiukasti, teidätkin vielä kerran sidotaan, senkin huoripukit", abbedissa sähisee. Hän astuu sitten lähemmäs ja sytyttää rovion soihdulla. Kun nainen ei enää kestä kipua, hän heittää lapsensa pois tulesta. Se päätyy Amoksen ja Rapaksen eteen. Abbedissa pakottaa veljekset heittämään lapsen takaisin tuleen. Tapausta seuraava järkytys muuttaa Amoksen ja Rapaksen hiukset valkoisiksi. He palaavat munkkiluostariin murtuneina vanhoina ukkoina. Amos hirttäytyy myöhemmin kammiossaan. Tarina ei paljasta, mitä Rapakselle tapahtuu.

* Kuori tarkoittaa kirkkorakennuksen päädyssä sijaitsevaa osaa, jossa sijaitsee alttari sekä mahdollisesti muita tiloja. Usein kuori on kirkon arvokkain paikka.

Näin loppuu "Rapastarina". Richard kirjoittaa, että seuraava luku tulee koskemaan veljesten uudelleensyntymisiä ja toisia elämiä. En ole kuitenkaan nähnyt mitään seuraavaa lukua. Ehkä sitä ei koskaan kirjoitettu? Kertomus loppuu seuraavin sanoin:

"Toinen luku käsittelee heidän inkarnaatiotaan ja uudelleensyntymistään. Ei kuitenkaan koskaan enää kaksosina vaan eri ympäristöihin. Amos aina varakkaana, Rapas köyhänä. Ja aina kun he yrittävät lähentyä toisiaan, niin demoni, abbedissa, tulee ja tuhoaa kaiken. Kumpikaan veljeksistä ei ole onnellinen. Heidät on tuomittu rangaistukseen. Heidän täytyy yhdessä tehdä jotain ihmiskunnan hyväksi, mutta he eivät ole siinä vielä onnistuneet."

Ricard piti "Rapastarinaa" visiona omasta aiemmasta elämästään. Gunvor Höglund kertoo Rapaksen olleen Richard itse ja Amoksen olleen varakas rakennusmestari Johan Häggström, joka kustansi toisen Bahaman matkan. Paha abbedissa taas oli Turid Johansson, joka jatkuvasti pilasi Richardin suunnitelmia. He olivat tavanneet monessa eri elämässä ja Richard oli aina ollut köyhä ja Johan Häggström rikas. Kysymys kuuluu, miksi Richard valitsi nimen Rapas tälle aiemman elämän versiolle itsestään kun hän väittää tavanneensa jonkun Isä Rapaksen avaruusolentojen kautta? Näin Gunvor Höglund kertoo Rapaksesta:[3]

Håkan: "Kertoivatko ne koskaan, miksi ottivat häneen yhteyttä?"

Gunvor: "Jos nyt aletaan puhua sieluista, uudelleensyntymisistä, niin Richardilla oli edellisessä elämässä hankittu rangaistus hyvitettävänään ja tässä Isä Rapas tulee mukaan kuvioihin."

Gösta: "Hänhän kirjoitti hyvin merkillisen tarinan?"

Gunvor: "Hän aikoi hyvittää ja sen takia hän aikoi yrittää saada ihmiset käynnistämään jonkinlaisen järjestön, jonka kautta taistelisimme rauhan puolesta ja estäisimme ydin-

sodan."

Håkan: "Mutta miten se olisi rangaistus?"

Gunvor: "Richard oli kerran aiemmassa elämässään tehnyt jotain todella pahaa... En usko näiden ufojuttujen olleen Richardin silmissä mitään positiivista. Hän olisi mieluiten jättänyt ne väliin, hän sanoi. Se ei ollut mitään, mitä hän olisi halunnut elämäänsä. Hänen täytyi tehdä se saadakseen rauhan sielulleen. Hän otti myös yhteyttä moniin, jotka liittyivät rauhaan, merkittäviin henkilöihin jotka pystyivät puhumaan ydinaseiden pysäyttämisen puolesta. Hän otti yhteyttä esimerkiksi Alva Myrdaliin."

Håkan: "Kertoiko hän taustansa myös silloin?"

Gunvor: "Sitä en tiedä, mutta tiedän heidän tavanneen."

Haastatellessani Gunvor Höglundia 8. heinäkuuta 1991 oli selvää, että hän oli itsekin epävarma Isä Rapakseen liittyvistä asioista. Kysymykseeni siitä, miten "Rapastarina" suhteutuu siihen, että Richard tapasi erään Isä Rapaksen, Gunvor vastasi: "Niinpä, miten se täsmää? Näkikö hän ehkä itsensä... ei, en ymmärrä sitä... Uskoakseni hän ei oikein itsekään tiennyt, mistä siinä oli kyse." Gunvor selittää myös nähneensä Rapaksen itse "silleen nopeasti". Gunvor kertoo jotain tärkeää koskien Rapassääntöjä ja kirjettä "Atolli Karibian merellä", joka lähetettiin Bahamalta Ruotsin ryhmälle. Kirjeen alussa lukee: "Isä Rapas puhuu tässä kirjeessä ystävänsä kynän kautta". Ja kirje on allekirjoitettu "Isä Rapas, Richard Höglundin välityksellä".

Håkan: "Olitko paikalla hänen kirjoittaessaan ne" (Rapassäännöt)?

Gunvor: "Kyllä, hän kirjoitti ne Bahamalla."

Håkan: "Mistä hän sai ne?"

Gunvor: "No, hän kai sai ne ollessaan siellä. Niin, hän istui ja kirjoitti. Kynä vaan savusi. Silloin hän oli siis saanut sen tiedon, jollain tavalla saanut sen päähänsä. Nehän olivat aika

raskaita asioita. Se oli kirjoitettu vertauksin."

Håkan: "Mutta näit kuitenkin hänen kirjoittavan ne?"

Gunvor: "Niin, luulen nähneeni hänet kirjoittamassa. Enhän minä tietenkään seisonut hänen olkansa takana hänen kirjoittaessaan. Jos hän istui kirjoittamassa, niin sitten hän sai istua kirjoittamassa. Ei hän minua kuitenkaan nähnyt. Hän oli ikään kuin poissa silloin tällöin ja kynä kulki itsestään. Sitten hän luki sen minulle."

Håkan: "Näitkö Richardin kirjoittavan kirjeen 'Atolli Karibian merellä'?"

Gunvor: "Juu, sitä hän istui kirjoittamassa. Muistan kun hän kirjoitti sitä ja sitten näytti sen minulle."

Håkan: "Mitä hän tarkoittaa sanoessaan sen olevan Isä Rapakselta?"

Gunvor: "Hän sai sen itseensä, päähänsä. Hän kirjoitti sen kotona."

Gunvorin väitteet antavat sellaisen kuvan, että Isä Rapas oli osa Richardia itseään ja että hän kirjoitti Rapastarinat eräänlaisessa automaattikirjoituksen tilassa. Tämä kyseenalaistaa luonnollisesti koko tarinan Isä Rapaksesta. Oliko hän todella olemassa vaiko vain Richardin mielikuvituksen tuotosta? Sture ja Turid Johansson suhtautuivat Rapastarinaan epäuskoisesti ja epäilivät Richardin huijanneen heitä tässä tapauksessa. Ernst Linder piti Richardia patologisena valehtelijana, koska Isä Rapas oli kuin suoraan okkultistisesta klassikosta *"Etidorpha"* (Ahprodite takaperin).[4] Ernst Linderin mukaan Richard olisi kerran tunnustanutkin Isä Rapaksen olevan keksitty. Tosiasia on, että Richard lainasi *"Etidorpha"*-teoksen Gösta Johanssonilta jossain vaiheessa ennen toista Bahaman matkaa uutena vuonna 1967–68. Kyseessä oli teos, jonka Gösta oli vuorostaan lainannut Ernst Linderiltä. Tämä oli ainoa kerta, kun Richard vieraili Göstan kotona. *"Etidorphan"* alussa päähenkilö saa vieraakseen

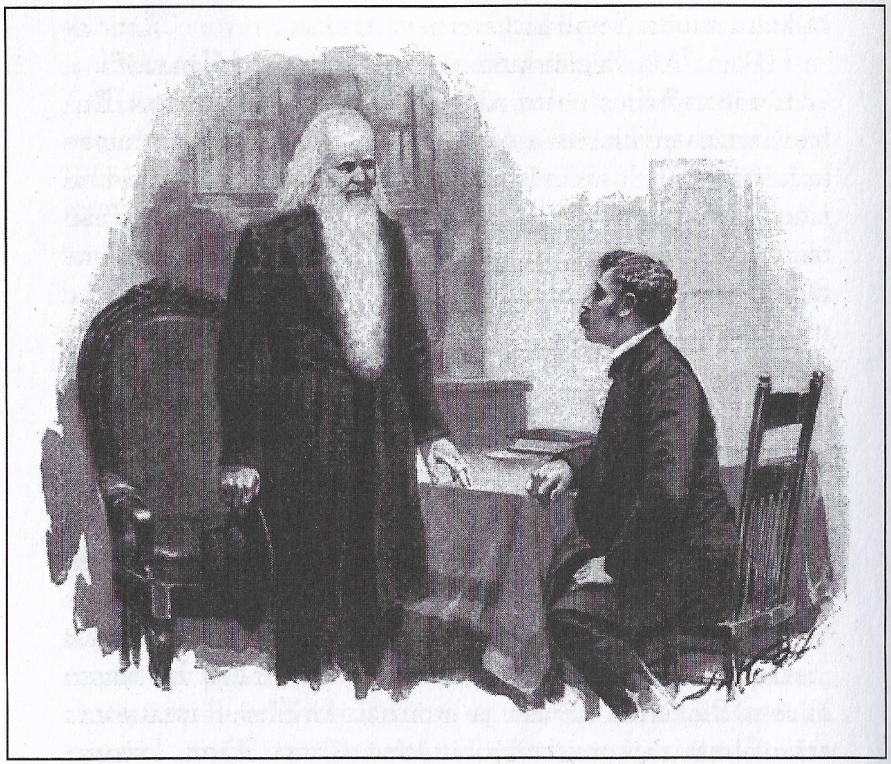

"Etidorpha"-romaanin mystinen mies muistuttaa Isä Rapasta

mystisen miehen mustassa lerppahatussa ja mustassa viitassa. Mies muistuttaa paljon Richardin kuvausta Isä Rapaksesta. Tämäkin mystinen mies pystyy katoamaan tyhjyyteen. Voisiko olla niin, että Richard sai idean Isä Rapaksesta lukiessaan *"Etidorpha"*-kirjaa ja sitten käytti sitä osana omaa tarinaansa?

Gösta Johansson, Richard Höglundin läheinen ystävä, piti Richardia älykkäänä. Hän luki Strindbergia ja venäläisiä klassikoita, muttei ufokirjallisuutta ennen kuin vasta viimeisinä vuosinaan. Gösta oli vakuuttunut Richardin ufokontaktien aitoudesta, mutta oli samalla kriittinen tätä kohtaan: "Uskon

Richardia juuri ja juuri, sillä hänellä ei ollut lainkaan tunnontuskia. Richard valehteli Rapaksen nimikirjoituksesta Ernst Linderille, sillä hänellä ei ollut mitään nimikirjoitusta... Hän on vaarallinen jos hänen kanssaan on eri mieltä. Johan Häggströmhän sai sen tuta. Hän on silloin täysin häikäilemätön." [5] Johan Häggström näytti Göstalle kirjeen Richardilta, missä tämä vaatii häneltä 540 000 kruunua. Tämä siitäkin huolimatta, että Häggström oli jo kustantanut toisen Bahaman matkan ja jopa lainannut Richardille 2000 kruunua. Nämä rahat Göstan piti viedä Ösmoon. Kyseiset 540 000 kruunua tuli jättää kassissa tienhaaraan Ösmossä. Sture ja Turid Johansson ajoivat tienhaaraan ja näkivät Richardin istumassa kaiteella odottamassa Johan Häggströmiä. Mitään rahoja hän ei kuitenkaan saanut. Tässä voi nähdä yhteyden "Rapastarinaan", missä Amos (Johan Häggström) syntyi aina rikkauteen ja Rapas (Richard Höglund) köyhyyteen.

Monet mainitsevat tunteneensa olonsa epämukavaksi Richardin lähellä. "Minulla oli aina inhottava tunne hänen luonaan", Gösta Johansson selittää. Myös Göstan tytär Lena tunsi olonsa epämiellyttäväksi käteltyään Richardia. Toimittaja Marianne Ehrenkrona, joka tapasi Richardin kerran, tunsi myös jotain epämiellyttävää värinää tai säteilyä hänen lähellään.[6] Göstalle Richard selitti, ettei hänellä ollut sielua ja että hän siksi varasti voimaa kaikilta, joiden kanssa oli tekemisissä. Gunvor oli tässä suhteessa ainoa poikkeus.

Lokakuun 29. päivänä vuonna 1986 haastattelin Richardin Tukholmassa asuvaa veljeä Elis Höglundia. He olivat olleet vuosien saatossa hyvin vähän tekemisissä toistensa kanssa ja Richard oli kertonut kokemuksistaan veljelleen vain lyhyesti. Elis Höglund suhtautui Richardin tarinoihin varsin skeptisesti ja luonnehti Richardia muun muassa seuraavasti: "Osa siitä oli hänen uniaan... Hän dramatisoi ja romantisoi mielellään... Hänestä tulisi loistava myyjä... Hänellä oli vilkas mielikuvitus." Toisaalta Elis tiesi veljensä kokemuksista

vain vähän.

Syyskuun 29. päivänä 1986 puhuin myös lyhyesti puhelimessa Richardin tyttären Elsyn kanssa. Hän ei tiennyt isänsä kokemuksista juuri mitään, muttei kuitenkaan uskonut tämän huijaavan.

Keväällä 2007 sain sattumalta tietää Richardin veljen Elis Höglundin olevan varsin tunnettu aivan muista syistä. Hän oli yksi niistä 270 ruotsalaisesta, jotka taistelivat vapaaehtoisina Hitlerin puolesta Waffen-SS -joukoissa toisen maailmansodan aikana. Kirjassaan *"Där järnkorsen växer"* kirjailija Bosse Schön omistaa kokonaisen luvun Elis Höglundille ja tämän kokemuksille sodan aikana.[7] Toisin kuin Richardista, joka oli jonkin aikaa kommunisti, Eliksestä kehittyi natsi myrskyisällä 1930-luvulla. Alkukesästä 1941 Elis lähti Norjaan ja värväytyi vapaaehtoisena Waffen-SS -joukkoihin. Hän päätyi SS Division Vikingiin ja taisteli konekivääriampujana useilla rintamilla. Brutaalit sotakokemukset itärintamalta saivat kuitenkin Eliksen toisiin ajatuksiin ja hän karkasi ja pakeni takaisin Ruotsiin vuonna 1944. Huolimatta siitä, että hän rähjääntyi pahasti sodan aikana, onnistui hänen asettua asumaan ja saada töitä Ruotsista. Myöhemmin hän kouluttautui Abab-vartijaksi ja sai tehtäväkseen vartioida kuningasperheen kesäasuntoa Sollidenia Ölandissa. Elis Höglund on kertonut elämästään avoimesti eri medioissa ja kouluissa pidettävissä esitelmissä. Häntä on haastateltu eri lehdissä useaan otteeseen.[8]

Haastatellessani Gunvor Höglundia ja jutellessani hänen kanssaan puhelimessa, minua aina hämmensi, miten hän pelkäsi paljastavansa liikaa siitäkin huolimatta, että Richard oli kuollut jo monia vuosia aiemmin. Hän sanoi useasti "siitä en tiedä mitään" kysyessäni jostain sellaisesta, mistä hän selvästikin tiesi, muttei halunnut puhua. Puhuessaan puhelimitse Gösta Johanssonin kanssa 4.6.1984 Gunvor myönsi, ettei

ollut kertonut kaikkea tietämäänsä, mutta pelkäsi silti paljastaneensa liikaa. Oli myös jotain, mikä hänen oli tarkoitus paljastaa kymmenen vuotta Richardin kuoleman jälkeen, siis vuonna 1987. Koskaan ei käynyt ilmi, mistä tässä oli kyse. Ensimmäisessä laajamittaisessa haastattelussa, jonka minä ja Gösta Johansson teimme Gunvorin kanssa Göstan kesämökillä Södertörnissä 1.6.1984, Gunvor sanoi: "Pelkään tekeväni jotain sellaista, mitä en saisi tehdä." Me saimme sellaisen kuvan, että hän joko yritti jollain tapaa suojella Richardia tai sitten aidosti pelkäsi niitä henkilöitä, joiden kanssa Richard oli ollut tekemisissä.

Viimeisessä laajassa haastattelussa Gunvorin kanssa, Angeredissa 8.7.1991, esitin seuraavan keskeisen kysymyksen:

Håkan: "Nyt istuessasi tässä tänä päivänä, oletko aivan varma, ettei hän huijannut?"

Gunvor: "Kyllä. Hän ei olisi koskaan muuten ollut niin poissaoleva. Hyväksyin sen, mutta pysyin siitä erossa. Ja miksi minä muutoin olisin tuntenut sen hajun? En tule koskaan unohtamaan sitä hajua. Richardin kuoltua se haju oli hyvin voimakas."

Ottaessani uudelleen yhteyttä Richardin tyttäreen Siv Höglundiin keväällä 2007 sain tietää vähän enemmän Richardista ihmisenä. Hän oli seikkailunhaluinen ja rauhaton. Kerran Svanskogissa Richard oli kyydinnyt Siviä potkukelkalla järven yli kun jää yhtäkkiä alkoi murtua aivan jalasten takana. Richard kuitenkin vain nauroi.

Rauhattomuutensa vuoksi Richard kyllästyi asioihin nopeasti ja etsi aina vihreämpää ruohoa aidan toiselta puolen. Hänen jatkuva ailahtelevaisuutensa oli yksi syy siihen, miksi hänen ensimmäinen avioliittonsa ei kestänyt. Siv on ihmetellyt jo vuosia, mihin Richard oikeastaan oli sotkeutunut. Sivin mielestä Richardille ei seurannut mitään hyvää näistä

kokemuksista. "Se vei häneltä hengen." Pariskunta oli toivonut saavansa näiltä kontakteilta apua, mutta se loppuikin onnettomasti. Heidän ei olisi koskaan pitänyt lähteä Uddevallasta, missä heillä oli kaikki hyvin; asumisoikeusasunto, auto ja moottorivene. "Gunvorin olisi pitänyt estää muutto", Siv toteaa lopuksi.[9]

Lopuksi haluan esittää viisi teoriaa, jotka voisivat selittää Richard Höglundin kokemukset:

1. **Aidot kontaktit vieraiden älyllisten elämänmuotojen kanssa**
2. **Peitetarina vakoilulle**
3. **Organisoitunut rikollisuus**
4. **Tahallinen huijaus rahan ansaitsemiseksi**
5. **Valehtelunhimo**

1. Aidot kontaktit vieraiden älyllisten elämänmuotojen kanssa

Tätä teoriaa tukee se, kuinka paljon Richardin ensimmäinen kontakti muistutti Brasilia-tapausta vuodelta 1947. Ei ole kuitenkaan todennäköistä, että Richard olisi tuntenut edellä mainitun tapauksen, sillä siitä oli vuonna 1965 kirjoitettu ainoastaan englanninkielisissä julkaisuissa. Monissa muissakin tapauksissa aluksia väitetään puolittain läpinäkyviksi. Tapaukset ovat niin samankaltaisia, että hänen olisi täytynyt joko kuulla puhuttavan Brasilia-tapauksesta tai lukea siitä. Mikään materiaalissani ei kuitenkaan viittaa tähän. Voi tietysti olla myös puhdasta sattumaa, että nämä kaksi tapausta ovat niin samankaltaisia, sillä avaruusolentohavainnoissa on mistä valita.

Hänen myöhemmissä kontaktikokemuksissaan on myös joitain sellaisia piirteitä, jotka olivat vain hyvin pienen ufo-

tutkijapiirin tiedossa 1960-luvulla. Esimerkkinä mainittakoon se, miten Bahaman avaruusolentoa kuvattiin tummaihoiseksi, etelämaalaisen näköiseksi ja hoikaksi, sekä hänen vaatteitaan liian suuriksi. Richardin toteamus "nimeni on varmaan arvottu jossain" antaa tarinalle aitouden tuntua; hänet oli pakotettu mukaan johonkin, mihin hän ei olisi halunnut sotkeutua. Tässä kohden hän eroaa muista enemmän evankelioivista kontaktihenkilöistä. Gunvorin tapaamaa vierasta miestä Bahamalla voidaan myös pitää todisteena tämän teorian puolesta. Gösta Johanssonin mielestä Richardissa oli kiinnostavaa, ettei hän oikeastaan uskonut avaruusolentoihin. Richard oli yksi ensimmäisistä länsi-intialaisen vedenalaisen ufotukikohdan maininneista. Jälkeenpäin monet kontaktihenkilöt ja ufotutkijat ovat tuoneet tämän esille.

2. Peitetarina vakoilulle

Suuri osa Richardin toiminnasta tukee kiistämättä tätä teoriaa. Voisiko koko tarina olla vain keino salata venäläisten Ruotsiin ja länsimaihin kohdistama vakoilu? Richard oli kerran kommunistipuolueen jäsen, mutta erosi siitä myöhemmin. Olisiko hän voinut joutua enemmän tai vähemmän vapaaehtoisesti venäläisten hyväksikäyttämäksi rahaa vastaan? Koko ufotarina olisi näin ollen toiminut sopivana peitetarinana. Tätä teoriaa tukee se, miten Richard sai tulkittavakseen koodattuja viestejä ja toimitti niitä kuriirina eri henkilöille. Lisäksi oli "avaruusolentojen" kiinnostus Ruotsin sotilaslaitoksiin Muskössa. Hänen mystiset matkansa eri puolille maailmaa voidaan myös laskea osaksi tätä todistusaineistoa. Täytyy kuitenkin sanoa, että ufotarina vaikuttaa tarpeettoman monimutkaiselta ja pitkälle viedyltä sopiakseen tällaiseen käyttötarkoitukseen.

Richardin veljen Elis Höglundin nimi löytyy Ruotsin Turvallisuuspoliisin Säpon arkistoista hänen Waffen-SS

-aikojensa vuoksi. Keväällä 2007 kirjoitin Säpoon selvittääkseni, onko heillä Richardista jokin vastaava asiakirja. Huhtikuun 20. päivänä sain seuraavan vastauksen: "Turvallisuuspoliisi myöntyy pyyntösi ilmoittamalla, että Richard Höglund ei esiinny itsekseen Turvallisuuspoliisin asiakirjoissa tai -rekistereissä." Lisäksi todetaan, että valikoituja asiakirjoja säilytetään Kansallisarkistossa. Otin yhteyttä Kansallisarkiston valtiollisten arkistojen osastoon (Arningen yksikkö), ja sain tietää, ettei Turvallisuuspoliisin lähettämässä materiaalissa ole mitään tietoja Richard Höglundista.

3. Organisoitunut rikollisuus

Richardin tarinassa esiintyvät mafiayhteydet herättävät paljon kysymyksiä. Richard ja Gunvor työskentelivät Lou Cheslerin, yhden USA:n tunnetuimmista mafiatekijöistä, kotona. Linkki mafiaan toistuu myös avaruusolennoilta saadun levyn ja illusionisti Johny Lindellin yhteydessä. Sture ja Turid Johansson epäilivät jossain vaiheessa Richardin toimivan huumekuriirina. He eivät kuitenkaan löytäneet oletuksensa tueksi mitään todisteita. Gunvor Höglundin pelko siitä, että hän saattaisi paljastaa liikaa, voisi mahdollisesti tukea tätä teoriaa. Niin myös Richardin monet toteamukset siitä, kuinka hän oli päätynyt helvettiin ja sotkeutunut pahoihin asioihin.

4. Tahallinen huijaus rahan ansaitsemiseksi

Se, että Richard ja Gunvor olivat ostaneet Bahamalta kaksi tonttia muutamia vuosia ennen ufokontakteja ja suunnittelivat asettuvansa sinne perustaakseen jonkinlaisen yrityksen, herättää kysymyksiä. Voisiko olla mahdollista, että Richard, jolla oli selkeästi vilkas mielikuvitus, käytti näitä ufokokemuksia keinona Gunvorin vakuuttamiseksi siitä, että heidän täytyisi muuttaa Bahamalle? Hän yritti myös painostaa rakennusmestari Johan Häggströmiä rahoittamaan oleskelunsa

Bahamalla. Myös tässä kohden täytyy mainita, että tarina oli tarpeettoman monimutkainen ja pitkälle viety valhe, jos sen tarkoituksena tosiaan oli vain rahan hankkiminen.

5. Valehtelunhimo

Paljon todisteita viittaa siihen, että Richard oli mystikko, jolla oli paljon sisäisiä kokemuksia. Voiko sen takana olla jotain, että Richard kerran tunnusti Ernst Linderille vaikean lapsuuden tehneen hänestä patologisen valehtelijan ja saaneen hänet korvaamaan osan elämästään fantasioilla? Rapastarina on selvästikin hyvin arveluttava ja ehkä sisäisten näynomaisten kokemusten ja mielikuvituksen yhteistuotos. Miksi Richardin vaimo Gunvor olisi tässä tapauksessa vahvistanut niin monet Richardin väitteistä todeksi?

Mikä siis on lopullinen tuomioni koko tästä monimutkaisesta ufokontaktista? Totuus on, ettei minulla ole tarjota mitään yhtä ja yksiselitteistä vastausta. Tutkimusaineisto osoittaa niin moneen eri suuntaan, etten voi hyväksyä yhtään näistä viidestä teoriasta täysin. On kuitenkin selvää, että Richard Höglund oli tekemisissä jonkin epätavallisen kanssa ja että hän tapasi monien vuosien ajan joitain henkilöitä jotain erityistä tarkoitusta varten. Riippumatta vastauksesta tähän arvoitukseen, pidän ufotutkimuksen näkökulmasta tärkeänä, että Richard Höglundin tarina tulee dokumentoiduksi. Olihan myös hänen oma toiveensa, että hänen kokemuksensa tulisivat jollain tavalla julkisiksi tulevaisuudessa.

Viitteet

1. Gösta Johanssonin puhelinhaastattelu 29.9.1986.
2. Puhelinkeskustelu Gösta Johanssonin kanssa 6.9.1984.
3. Gunvor Höglundin haastattelu 1.6.1984.
4. John Uri Lloyd, "Etidorpha eller Jordens ände: en sällsam historia om en hemlighetsfull varelse och skildring af en märkvärdig resa enligt ett manuskript, anförtrodt åt Llewellyn Drury, som lofvade att trycka detsamma, men slutligen fritog sig från ansvaret, hvilket öfvertogs af John Uri Lloyd", Torsten Hedlunds förlag, Göteborg 1898.
5. Gösta Johanssonin haastattelu 13.2.1980.
6. Puhelinkeskustelu Marianne Ehrenkronan kanssa 29.8.1982.
7. Bosse Schön: "Där järnkorsen växer: Ett historiskt reportage". Bokförlaget DN, Stockholm 2001. Kappale "... med en liten rysk traktor..."/ Elis Höglund, s. 18 –208.
8. "Elis Höglund stred för Hitler i tre år – sedan tog han avstånd från nazismen." Östran 7.12.1999. Börje Lundberg: "De svenska nazisterna som flydde sanningen. Hitlers soldater blev ögonvittnen till ondskan." Expressen 24.8.2001.
9. Puhelinkeskustelut Siv Höglundin kanssa 23.4. ja 7.5.2007.

Sture, Ambres ja ufot

Sunnuntaina 25. marraskuuta 2007 Ruotsin SVT2-televisiokanava lähetti Anders Grönrosin dokumentin meedio Sture Johanssonista (s. 1939). Koko Ruotsin kansa sai nyt tutustua 3000-vuotiaaseen egyptiläiseen Ambres-henkeen, joka puhuu Sture Johanssonin kautta tämän ollessa transsissa. Lumoavan kaunis filmi, jossa ihanat värmlantilaiset maisemat toimivat taustana näytteille Sturen arjesta ja hieman oudosta työstä transsimeediona. Olisin ehkä odottanut näkeväni hieman enemmän tutkivaa journalistiikkaa, mutta dokumentin aikana ei esitetty kriittisiä kysymyksiä, eikä yksikään uskontopsykologi tai uskontohistorian tuntija saanut tilaisuutta ilmaista itseään aiheesta. Dokumenttia seurannut paneelikeskustelu olisi ollut kiinnostavaa katsottavaa.

Lehdistön kommentit sekä ennen että jälkeen ohjelman esityksen ovat monissa tapauksissa olleet äärimmäisen kriittisiä. "Filmi oli täyttä pötypuhetta", kolumnisti Britta Svensson kirjoittaa *Expressen*-lehdessä 26.11.2007. Gösta Hollender, *Borås Tidning* -lehden kolumnisti, jatkaa samansuuntaisesti: "Tässä nähdään paraatiesimerkki yksipuolisesta journalistiikasta, joka saa ostoskanavan tuotokset näyttämään

vakavasti otettavilta yrityksiltä aikalaistensa kuvaamiseksi. Häpeä SVT!" (27.11).

Kristityt fundamentalistisesti suuntautuneet kommentoijat löysivät toisen näkökulman. Raamatussa voi lukea Jambresista ja Jannesista, kahdesta Moosesta vastaan taistelleesta taikurista. Paavalin toisessa kirjeessä Timoteukselle 3:8 (vuosien 1933/38 käännös) voi lukea: "Ja niinkuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin nuokin vastustavat totuutta, nuo mieleltään turmeltuneet ihmiset, jotka eivät uskonkoetuksissa kestä." Olog Amkoff kirjoittaa *Barometren*-lehdessä 24.11.2007: "Kuka sitten on tämä Ambres, joka puhuu Sturen kautta? Se on sama demoni tai paha henki, joka vaikutti Faraon taikureiden kautta Toisessa Mooseksen kirjassa 7–12! Apostoli Paavali nimeää nimittäin taikurit."

Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että on hieman merkillistä, ettei dokumentin tekijä Anders Grönros kerro mitään Sturen taustasta ja muista hänen kokemuksista. Filmi, ja tietyssä määrin Sture itse, antaa sen kuvan, että hänet olisi vedetty uususkonnollisuuden maailman vasten hänen tahtoaan. Niinhän asia ei ollut. Sture ja Turid olivat 1960-luvulla aktiivisesti osallistuvia etsijöitä niissä Tukholman piireissä, jotka olivat kiinnostuneita uususkonnollisuuden eri muodoista kuten spiritualismista ja teosofiasta. Ufot olivat myös koko ajan kuvassa mukana. Sture ja Turid osallistuivat sen aikaisen Ifologisen seuran kokouksiin ja olivat tekemisissä Sten Lindgrenia ja Intergalactical Federation (Intergalaktiska federationen, IGF) -seuran ihmisten kanssa.

Syksyllä 1973 Sture ja Turid Johansson käynnistivät meditaatioryhmän, joka kokoontui heidän kotonaan Lindingössä. Liityin itse aikaisessa vaiheessa tähän ryhmään, jossa muun muassa opiskelimme Blavatskyn *"Den hemliga läran"* -teosta (suom. Salainen oppi). Kyseessä on yksi teosofian perusteoksista, joka on suurimmaksi osaksi vaikealukuinen kooste kaikista maailman uskonnollisista ja salatieteellisistä opeista.

Sture ja Turid Johansson. Kuva: AFU:n kuva-arkisto

Me meditoimme ja keskustelimme teosofiasta, spiritualismista, ufoista ynnä muusta. Ryhmässä olivat mukana myös Lennart Johansson, Eva Helderud ja Tony Eckart silloisesta Tukholman Ufo-keskuksesta (Stockholm UFO-center). Kokoonnuimme Sturen ja Turidin huvilalla Lidingössä, mutta myöhemmin Tukholman Ufo-keskuksen eri jäsenten luona. Joitain meditaatiotapaamisia järjestettiin myös minun pienessä yksiössäni Sunbybergissä.

Eva Helderudin asunnossa Spångassa syksyllä 1976 sain ensimmäistä kertaa olla mukana Sturen vaipuessa transsiin. Sture oli alkanut meedioksi vähän aiemmin. Minulle kokemus oli sekä kiehtova että aavistuksen pelottava. Alkuaikojen istunnoissa Simeno-niminen henkilö puhui Sturen kautta. Simeno ei ollut täysin tuntematon hahmo Sturelle ja Turidille. Kirjassa *"Resan till ljuset"*, jonka Larssonin kustantamo julkaisi 1974, Sture kertoo siitä, miten hän kohtasi tämän Simenon kehosta irtautumiskokemuksen aikana yhdessä Turidin kanssa. Pariskunta tekee yhdessä niin kutsutun astraalimatkan, jossa he jättävät kehonsa Turidin johtamina. Kirjassa kerrotaan, että Turid oli tehnyt useita vastaavia matkoja, mutta Sturelle kokemus oli ensimmäinen ja hän piti henkimaailmassa näkemiään asioita kiehtovina.

Joitakin vuosia myöhemmin toinen henki, nyt tunnetuksi tullut 3000-vuotias egyptiläinen Ambres, alkoi puhua Sturen kautta. Osallistuin useisiin istuntoihin Sturen ja Turidin luona vuosina 1976–77, ennen kuin Ambresin oppien ympärille muodostui oma liikkeensä. Ufokiinnostukseni vuoksi käytin hyväkseni tilaisuuden kysellä Simenolta tämän suhtautumisesta ufoilmiöön. Nauhoitin nämä transsipuheet ja seuraavassa esittelen joitain Simenon vastauksista ufoja koskeviin kysymyksiini.

17. joulukuuta 1976

Håkan: "Olen hyvin kiinnostunut niin kutsutuista lentävistä lautasista."

Simeno: "Tiedän."

Håkan: "Haluaisin mielelläni tietää enemmän näistä lautasista. Kuinka te suhtaudutte niihin?"

Simeno: "Tämä on vaikea ja kattava kysymys, johon ei voi vastata yhdellä vastauksella. Mutta voisin sanoa näin. Mekään emme ole vieraita näitten olentojen olemassaololle. Usko minua, kun sanon, että niin kuin näitä lautasia, niin kuin te niitä kutsutte, esiintyy materiaalisella maapallon tasolla, aistimme me niitä myös tällä tasolla, emmekä vain hyvässä mielessä... Nämä teidän niin kutsutut lautasenne, jotka te näette ilmiönä, ovat mitä korkeimmassa määrin tosiasia. Niitä on olemassa, olen siitä varma, ja niitä saattaa olla myös aineettomalla tasolla. Voitteko ymmärtää tämän ajatuksen? Olen myös kuullut puhuttavan, että nämä niin kutsutut lautaset tulisivat toisilta teidän aurinkokuntanne planeetoilta. Sekin on mahdollista, kyllä. Mutta tuskin siinä tapauksessa ihmissilmälle näkyviä itsessään... Voitteko kuvitella, että älylliset olennot, sanotaanko vaikka menneisyydestä tai jopa tulevaisuudesta, voisivat matkustaa ajassa. Voitteko kuvitella tämän mahdollisuuden?"

Håkan: "Saanko kysyä, miksi lautasia ilmenee näin paljon juuri nyt?"

Simeno: "Rakas lapsi, minähän olen sanonut, että uusi henkinen aikakausi tulee alkamaan, ja että on myös olemassa voimia, jotka yrittävät sitä estää. Niin on myös voimia, jotka työskentelevät sen aikakauden hyväksi."

Håkan: "Ihmettelenpä, onko olemassa maanpäällisiä, salaisia veljeskuntia, henkisiä veljeskuntia, joilla on näitä lautasia niin sanotusti palveluksessaan, jotka käyttävät niitä?"

Simeno: "Nykyisiä – ei. Jos puhutaan fyysisestä, materi-

aalisesta tasosta ja tästä päivästä – ei. Mutta kuten sanoin aiemmin, niitä oli olemassa menneisyydessä."

5. tammikuuta 1977

Håkan: (Kertoo vähän ufohavainnoista Vallentunassa 1974.)

Simeno: "Olen sanonut, että niin kutsutut lautaset ovat tosiasia. Niitä on monilla tasoilla, eri hahmoja, voisi sanoa... Tiedän, että on oikeastaan äärimmäisen tärkeää hyväksyä, että siirtyminen ajassa on paitsi mahdollisuus, myös todellisuus."

29. tammikuuta 1977

Håkan: "Saanko kysyä, oliko Sturen ja Turidin Väggärössä kohtaamien ajatusmuotojen takana taikuri?"

Simeno: "Tiedän siitä."

Håkan: "...vai olivatko ne vain siellä niin sanotusti."

Simeno: "Määritteletkö taikuri-sanan itsessään negatiiviseksi?"

Håkan: "En, ei se automaattisesti ole sitä."

Simeno: "Ei."

Håkan: "Minä vain mietiskelin, oliko siinä joku sellainen takana, joka olisi niin sanotusti lähettänyt ne sinne?"

Simeno: "Kyllä! – riittääkö se?"

3. huhtikuuta 1977

Håkan: "Ketkä ovat tämän Richard Höglundin jutun (Helge-tapaus) takana? Kuuluvatko ne maapallolle vai jonnekin muualle?"

Simeno: "No, ne kuuluvat jonnekin planeetan ulkopuolelle. Kuten olen jo aiemmin sanonut, älkää puuttuko siihen. Se ei tuo mukanaan mitään hyvää... Nähkää ne eräänlaisina vieraina bakteereina planeetan pinnalla. Ne eivät kuulu sinne,

ei sillä tavoin, että ne sekaantuvat planeetan tapahtumiin ja ihmislasten elämäntapaan."

Håkan: "Miksi niiden vierailut sitten sallitaan?"

Simeno: "Kaikkivaltias Jumala ei estä ketään... Olen myös sanonut, että korkeampi devarinnakkaisuus voi planeetan vartijana ilmetä näiden niin kutsuttujen lentävien lautasten muodossa."

Simenon vastaukset kysymyksiini ovat siinä mielessä kiinnostavia, että ne kuvastivat suurelta osin omia senaikaisia ufoteorioitani. Olin siihen aikaan vahvasti teosofisten/antroposofisten ideoiden vallassa ja tapaamistemme aikana keskustelimme siitä, voisiko osassa ufohavainnoista ollakin kyse devoista (eräänlaisia astraalitason olentoja). Turid oli myös useaan otteeseen nähnyt erilaisia luonnonhenkiä, maahisia ja niin edelleen. Keskustelimme myös siitä mahdollisuudesta, että osa lautasista voisi olla peräisin maapallolla toimivista salaisista veljeskunnista. Tätä Jacques Vallée kutsuu kirjoissaan nimellä "esoteerinen interventioteoria" (esoteric intervention theory). On myös kiinnostavaa, että Simeno vahvisti Väggöröön olentojen takana olleen taikuri, joka lähetti ne Sturen ja Turidin luo. Olimme käsitelleet tätä mahdollisuutta. Simeno vahvisti myös Richard Höglundiin liittyvät olennot pahoiksi, mikä kävi yksiin Sturen ja Turidin sen aikaisen näkemyksen kanssa. Ainoa Simenon esittämä näkökulma, joka erosi omista lentäviin lautasiin liittyvistä näkemyksistäni, oli hänen ajatuksensa aikamatkustajista. Tämän idean kanssa en ollut puuhaillut.

Mitä sitten voidaan sanoa Ambresista, vanhasta egyptiläisestä, joka puhuu Sturen kautta? Jos haluaa olla kriittinen, voi tietysti kysyä, miksi vanha egyptiläinen puhuisi ruotsia. Kiinnostava kokeilu olisi ristikuulustella Ambresia/Sturea egyptiläisen kieliasiantuntijan avulla ja pyytää Ambresia puhumaan vanhaa kieltään. Henkilökohtaisesti kallistun siihen

suuntaan, että Simeno ja Ambres olisivat Sturen sivupersoonallisuuksia. Olen kuitenkin agnostikkona avoin muillekin tulkinnoille.

Eräs sympaattinen piirre Ambresin opeissa on se, etteivät ne sisällä epäinhimillisiä tai totalitaarisia ideoita, joita silloin tällöin esiintyy uushengellisyyden piirissä. Nähdäkseni eniten tämän suuntainen ajatus on Ambresin ennustus tulevasta mestarista: "Olen aiemmin sanonut, että Yhdistäjä tulee Pohjolasta... Yhdistäjä on synnytyskivuissa. Yhdistäjä tulee moninkertaisena, pelottavana katsella, sillä hän on peloton."[1] Tämä herättää joitain mielikuvia henkisestä diktaattorista. Muutoin hänen sanomansa on sekoitus teosofiaa, spiritualismia ja jossain määrin intialaista advaita-filosofiaa.

Lopuksi haluaisin painottaa, että Sture on yksi ystävällisimmistä, mukavimmista ja maanläheisimmistä etsijöistä, mitä olen uushengellisyyden piirissä tavannut. Hän on aina ollut rehellisesti hämmentynyt omista yliluonnollisista taipumuksistaan ja terveellä tavalla kriittinen ihmisten sanomisiin. Jos Ambres on Sturen sivupersoonallisuus, niin kyseessä voi sanoa olevan harvinaisen mukava sivupersoonallisuus.

Viite

1. Möte med Ambres, Ramstiftelsen 1985, s. 85.

Mikä saa sinut uskomaan, että ufot ovat tieteellinen ongelma? ...tiede työskentelee tiettyjen sääntöjen mukaisesti. Lähdetään esimerkiksi liikkeelle siitä, että havaitulle ilmiölle löytyy luonnollinen selitys ennemmin kuin keinotekoinen tai kontrolloitu. Ufoilmiöt voivat olla vieraiden olentojen kontrolloimia. Jos näin on, ei niiden tutkiminen kuulu tieteelle vaan tiedustelupalvelulle, siis vastavakoilulle.

Jacques Vallée, "Messengers of deception"

Muukalaiset maapallollamme

Edellisessä kirjassani *Ufo – i myt och verklighet* (1993) esittelin useita ruotsalaisia lähihavaintoja, joihin olin itse tutustunut ja jotka eivät vieläkään ole saaneet selitystä.[1] Perusteellisemman tutkimuksen ruotsalaisista ufohavainnoista voi lukea Clas Svahnin erinomaisesta kirjasta *"UFO-mysteriet"*.[2] Kun on käyttänyt monta vuotta ufoarvoituksen tutkimiseen, on vain luonnollista käydä läpi monia eri uskon ja skeptisyyden vaiheita. Ufot ovat niin monimutkainen aihe, sekoitus sekä myyttejä että arvoituksia, että on käsittämättömän vaikeaa pysyä täysin objektiivisena. Tämän huomaa hyvin "uskovien" ja skeptikkojen väittelyissä, jotka usein muodostuvat pseudodebateiksi riittävän faktapohjan puuttumisen vuoksi. Uskontopsykologi Örjan Björkhem totesikin usein, että "kriittisyys ei riitä. Jotain täytyy osatakin".

Ideologisella kartalla valtakunnallinen UFO-Sverige -järjestö on valinnut niin kutsutun kolmannen tien ufotutkimuksen. Ei siis skeptisen kieltävää, muttei myöskään epäkriittisesti uskovaa. Siinä määrin kun se on inhimillisesti mahdollista, ennakkoluuloton tutkimus on ainoa mahdollinen tie eteenpäin tässä monivivahteisessa arvoituksessa.

Sama pätee vielä mitä suurimmassa määrin usein äärimmäisen monimutkaisiin kontaktitapauksiin. Ongelmana tässä on, että kontaktihenkilöitä ympäröivät tietyt "ufouskovat" eivät kuitenkaan kriittisesti tarkastellakseen ja tutkiakseen, vaan levittääkseen uususkonnollista sanomaa. Viimeisten viidenkymmenen vuoden aikana on muodostunut suuri joukko ufokultteja ja -lahkoja. Skeptikot puolestaan hylkäävät enimmäkseen raportit ufokontakteista ilman minkäänlaisia omia kenttätutkimuksia. UFO-Sverige sen sijaan on valinnut tiekseen kaikentyyppisten tapahtumien ennakkoluulottoman tutkimisen ja dokumentoinnin, miten epäuskottavilta ne sitten vaikuttavatkin. Etnologisesta näkökulmasta voitaisiinkin siksi todeta, että järjestö myös kokoaa tämän päivän urbaaneja legendoja ja moderneja myyttejä.

Konkreettisena esimerkkinä tasapainotetusta työskentely- ja suhteutumistavasta voidaan mainita Clas Svahnin tutkimus Gösta Carlssonin tapauksesta. Carlsson tunnetaan myös nimellä "Pollenkungen". Clas esitteli tuloksensa monen vuoden syvällisen tutkimustyön jälkeen kirjassaan *"Mötet i Gläntan"*. Se antaa hyvän kuvan siitä, miten vaikeaa on saavuttaa varmoja vastauksia edes silloin kun käytössä on paljon tutkimusaineistoa.

Esittelen seuraavaksi joukon kontaktitapauksia muista maista. Niitä kaikkia yhdistää se, että ne kaikki, aivan niin kuin Helge-tapauskin, voitaisiin tulkita esimerkeiksi "muukalaisista keskuudessamme". Luonnollisestikaan nämä esimerkit eivät todista tätä teoriaa todeksi, mutta ne antavat

kuitenkin kuvan kontaktitapausten monimuotoisuudesta, joka kohtaa tällaisiin tapauksiin ja kysymyksiin tarttuvan ufotutkijan.

Tapaaminen Guatemalassa

Anna (salanimi) on nykyisin Ruotsissa asuva nainen, joka on viettänyt suuren osan elämästään monissa eri maissa, kuten Yhdysvalloissa, Englannissa ja Ranskassa. Hän asui myös yhdentoista vuoden ajan Meksikossa toisen miehensä Georgen (salanimi) kanssa, joka toimi insinöörinä amerikkalaisessa yrityksessä Combustion Engineering. Eräänä päivänä syksyllä 1959 George tulee kotiin ja kertoo jutelleensa töissä uskomattoman älykkään ja mielenkiintoisen, Guatemalassa asuvan henkilön Ben Austinin kanssa. Pariskunta päättää tavata Benin ja erään liikematkan yhteydessä heidät kutsutaan tämän tilalle, joka sijaitsee noin kahden tunnin automatkan päässä Guatemala Citystä. Kaksi palvelijaa noutaa heidät hotellilta ja saattaa tilalle. Päivällinen ja jutustelu johtavat pian aivan eri keskusteluun.[3]

Anna: "Päivällisen jälkeen hän sanoi yhtäkkiä: 'Sinähän olet kiinnostunut ufoista.'"

Håkan: "Hän sanoi niin sinulle?"

Anna: "Niin, ja minä vastasin, etten ole. Kyllä vaan, totta kai sinä olet", Ben Austin sanoo.

Håkan: "Hän puhui englantia?"

Anna: "Niin tietenkin ja hänen englantinsa oli hyvin kummallista. Hän puhui eräänlaista skotti-englantia… sitten hän sanoi: 'Sinähän olet jopa nähnyt ufon. Se tapahtui sinun kotimaassasi ja me lensimme idästä teidän maatalollenne Tukholman saaristossa' – juuri näin hän sanoi."

Håkan: "Miten sinä reagoit tähän?"

Anna: "Minä menin kauhusta jäykäksi, pelästyin todella. Mielestäni se oli niin kiusallista ja lisäksi en ollut koskaan

puhunut siitä toiselle miehelleni, sillä tämä kokemus oli sattunut ensimmäisen mieheni aikaan. Eli uudella miehelläni ei ollut tästä mitään tietoa... Se päättyi niin, että mieheni sanoi: 'onko tämä todella totta?' Sitten minä vahvistin sen todeksi. Meillä oli lisäksi vieraitakin. Meitä oli noin kaksitoista henkeä todistamassa sitä."

Ufohavainto, josta Anna puhuu katkelmassa, tapahtui elokuussa 1948 tai 1949 Vindössä Tukholman saaristossa. Anna menee illan hämärtyessä ulos hakeakseen jotain perheen maakellarista. Hän näkee valkoisen valon lentävän suoraan häntä kohden järven selän yli. Hän syöksyy sisään hakemaan loput seurueesta ja kaikki seisovat katsomassa tätä ilmiötä. Kohde pysähtyy ilmassa lahden luona, missä perheellä on laituri. Annan mies juoksee laiturille nähdäkseen selvemmin. Äkkiä kohde nousee suoraan ylöspäin ja katoaa. Tapahtuman jälkeen seurue aloittaa vilkkaan keskustelun näkemästään. Jotkin arvelevat nähneensä lentävän lautasen.

Anna: "En ollut puhunut tästä mitään toiselle miehelleni ja sitten me istumme tämän miehen luona Guatemalassa ja hän väittää minun nähneen lentävän lautasen. Sitten hän äkkiä kysyy, 'haluaisinko tehdä pienen matkan Venukseen.'"

Håkan: "Hän puhuu Venuksesta?"

Anna: "Niin ja minä vastaan, etten halua, sillä minun lapseni ovat vieraassa maassa, missä kukaan ei puhu heidän kieltään ja minä en halua, että heille tapahtuu mitään. Sitten Ben kääntyi mieheni puoleen ja sanoi: 'Ajattele, mikä pelkuri vaimosi on. Etkö sinä haluaisi lähteä mukaan?' 'Toki', mieheni vastasi. 'Ei', minä sanoin, 'me jäämme molemmat tänne'. En kuitenkaan saanut tolkkua mieheeni, hän halusi ehdottomasti mukaan."

Håkan: "Oliko hän kiinnostunut ufoista?"

Anna: "Siitä minulla ei ole aavistustakaan, mutta hän oli

kiinnostunut tekniikasta niin kuin kaikki miehet. Hän oli innostunut matkasta ja siinä kävikin niin, että minä matkasin takaisin hotellille ja minulle luvattiin, että mieheni toimitettaisiin hotelliimme Guatemala Cityssä kello kuudelta aamulla... Myöhemmin mietin, että olisinhan minä ainakin voinut sanoa haluavani nähdä aluksen, mutta silloin istuin jo hotellilla katumassa. Tunsin kuitenkin vain mielipahaa, enkä saanut nukutuksi. Tasan kello kuudelta mieheni tuli sisään ja oli aivan kalmankalpea. Hänellä ei ollut kasvoissaan yhtään väriä ja hänen silmänsä näyttivät hyvin sekavilta. Minä olin tietysti tikahtumaisillani ja sanoin: 'Kerro, kerro!' Hän sanoi sen olleen fantastista, 'It was absolutely incredible...' Heillä oli ilmeisesti jonkinlainen starttimoottori. Käynnistyksen jälkeen mitään moottoriääniä ei kuulunut."

Håkan: "Kuvailiko hän alusta?"

Anna: "Kyllä, se oli pyöreä, pieni ja ikkunoita oli joka puolella. Sanoin: 'Kävittekö te tosiaan Venuksessa?' Silloin hän katsoi minua ja kysyi: 'Etkö sinä usko minua?' Minun oli todella vaikeaa uskoa sitä ja sanoin, 'Ehkä ette käyneet siellä?' 'Jos et usko minua, en aio sanoa enää sanakaan' ja sitten hän suuttui älyttömästi ja meni nukkumaan. Myöhemmin yritin saada häntä kertomaan siitä, mutten saanut hänestä mitään irti. Erikoista siinä oli, että hänen käytöksensä muuttui sen jälkeen täysin. Hänestä tuli uhkaava ja siitä tuli inhottavaa."

Håkan: "Tapahtuiko tämä heti tuon illan jälkeen?"

Anna: "Kyllä. Juuri tuo täysikäännös ja tämä muutos kesti sen jälkeen koko avioliittomme ajan. Kummallisinta on, että olen tavannut mieheni avioeromme jälkeen ja nyt hän on ihan niin kuin ennen. Mutta silloin hän oli todella brutaali ja kummallinen, vaimonhakkaaja ja niin edelleen. Luulin vähän aikaa, että hän oli riivattu. En käsittänyt mitään, mutta vähän ajan päästä aloin miettimään, olisiko mahdollista, ettei hän olisi koskaan ollutkaan minkään lentävän lautasen kyydissä vaan tullut sen sijaan hypnotisoiduksi ja käyttäytyisi siksi

niin oudosti. En vieläkään tiedä, oliko hän sen miehen autotallin ulkopuolella. Voin kertoa vain mitä tapahtui, mutten missään nimessä voi taata mieheni olleen ulkoavaruudessa. Hänestä tuli ihmisenä kovempi ja me aloimme pelätä häntä. Samanlaista pelkoa tunsin tätä toistakin miestä kohtaan.

Håkan: "Työskentelikö Ben Austin samassa yrityksessä miehesi kanssa?"

Anna: "Ei suinkaan ja mitä varten sellainen henkilö elelisi korvessa? Hän selitti, että halusi pitää silmällä ihmiskunnan menoja. Luulen, että se oli hänelle jokin asema, tukikohta tavallaan. Hän oli pienikokoinen, pienempi kuin minä. Hän oli ehkä 150 cm pitkä, lyhytkasvuinen ja karkea ja ulkonäkö oli hyvin karkea. Hän oli kohtelias ja mukava, joten ei hänestä voinut olla pitämättä. Hänellä oli tummat hiukset, enemmänkin ruskeat kuin mustat, ei partaa."

Håkan: "Mitä kansallisuutta hän edusti?"

Anna: "Kysyin hänen kansalaisuudestaan, mutta hän ei vastannut siihen vaan sanoi, että hänellä oli skottilainen passi. 'Kuinka sinä olet sen saanut?', kysyin. Hän vastasi: 'Well, jos me pystymme rakentamaan lentäviä lautasia, voimme myös järjestää tällaisen pienen yksityiskohdan.' Minä kysyin: 'Miksi valitsit juuri Skotlannin?' Siihen hän sanoi: 'Minulla on kielellisiä vaikeuksia ja skottilaisia murteita on niin monia... Tarkkailemme ihmisten toimintaa, jottette tuikkaisi planeettaa tuleen tai tekisi jotain muuta tyhmää. Se saattaisi häiritä meitä.' En tiedä, miksi tunsin sitä pelkoa. Tunsin koko sisimmälläni, että tässä on nyt jotain väärää."

Håkan: "Sanoit, ettei hän ollut kaunis. Oliko hänessä joitain erikoista?"

Anna: "Ei. Hän oli pukeutunut valkeaan paitaan. Mutta tiedätkö, jos siellä tropiikissa joku kutsuu ihmisiä luokseen päivälliselle, niin he käyttävät solmiota. Hänen kaulansa ei ollut erityisen pitkä, eivätkä hiuksensa myöskään, mutta hänen korvansa olivat aika kauniit ja hyvänmuotoiset. Hyvin

hoidettu vaikkakaan ei kaunis ihonväri. Ei niin tumma kuin Guatemalan intiaaneilla vaan niin kuin ruskettuneilla valkoihoisilla ihmisillä. Ruskettunut iho näyttää aina terveeltä, mutta hän näytti vähän likaisen harmaalta sen ruskean värin alla."

Håkan: "Miten hän asui? Millainen oli hänen sosiaalinen elämänsä?"

Anna: "Hänellä ei ollut perhettä ja hän oli siellä aivan yksin. Hänellä oli palvelijoita, mutta hän lähetti heidät pois, joten olimme keskenämme koko illan. Palvelijat olivat tavallisia paikallisia. Siellä oli kirjoja. Ei voi sanoa, että siellä olisi ollut kaunista, muttei myöskään etteikö olisi ollut, tavallinen bungalow."

Håkan: "Eikö siellä ollut mitään kylää?"

Anna: "Ei, siellä ei ollut mitään. Palvelijat hakivat meidät hänen jeepillään. Lähellä oli kahviplantaasi ja suuret alat maissiviljelmiä. Mieheni kertoi, että alus oli siellä takana, muutamien puiden ja puskien ympäröimä, niin että se oli melkein näkymättömissä. Se näytti tavalliselta lentävältä lautaselta. Se vaikutti vain pienemmältä, kun mitä lautasten olettaisi olevan. Mieheni sanoi, että sinne mentiin sisään alapuolelta. Se seisoi pitkillä jaloilla, ne olivat pitemmät kuin mieheni. Hän pystyi seisomaan suorassa sen alla. Jalkoja pystyi pidentämään ja lyhentämään niin, ettei ollut väliä, minkälaisella maaperällä oltiin. Ben Austin mainitsi, että sillä kerralla, kun he lensivät hiljaisesti ulapan yli, heitä oli aluksen kyydissä monta. Olen miettinyt, miksi nämä kaksi kertaa ovat ainoat kerrat elämässäni, kun olen ollut peloissani. En pelännyt edes ollessani Meksikossa maanjäristyksen aikaan... Kun olimme maissa ja istuimme syömässä, oli se vain huvittava välikohtaus, mutta sikäli kuin tiedän, olin meistä ainoa, joka tunsi silloin pelkoa... Voin vain sanoa, että hän väitti kuuluvansa niihin avaruusmiehiin. En voi taata hänen puheitaan todeksi, vaan pelkästään todeta, että näin minä sen koin."

Tässä siis hieman lyhennetty versio siitä, miten haastattelin Annaa hänen kotonaan 1980-luvun alussa. Myöhempien puhelinhaastattelujen yhteydessä Anna on antanut tapauksesta lisätietoa.[4] Hänen entinen miehensä erotettiin Combustion Engineering -yrityksen palveluksesta vuonna 1975 yli kahdenkymmenen vuoden palvelun jälkeen. Syynä oli hänen kiivas mielenlaatunsa. Hän eli sen jälkeen Meksikossa kuolemaansa saakka. Ennen vuoden 1959 tapahtumia mies ei ollut koskaan aggressiivinen. Jälkeenpäin hän ei koskaan lukenut tai puhunut ufoista.

Avioeron jälkeen Anna ja George tapasivat poikansa hautajaisissa vuonna 1998. Hän kertoi silloin olevansa pahoillaan avioliiton hajoamisesta. Hänen mielestään se johtui tästä ufotapahtumasta. Se oli vaikuttanut häneen jollain tapaa psyykkisesti. "Se tuhosi elämäni", George totesi ja halusi mieluiten unohtaa koko jutun. Anna on vakuuttunut, että on olemassa sekä hyviä että pahoja muukalaisia ja että sillä, jonka hän ja George tapasivat, ei ollut mielessään mitään hyvää. Annan mukaan avaruusmies Ben Austin oli älykäs henkilö, joka työskenteli ydinvoimateollisuudessa. Anna pelkäsi häntä Guatemalan vierailunsa ajan. Hän oli ainoa ihminen, jota Anna sanoo koskaan pelänneensä, lukuun ottamatta hänen miestään siinä vaiheessa kun tämä myöhemmin muuttui aggressiiviseksi.

Minulla ei ole mitään syytä epäillä Annalta saamiani tietoja, vaikka ne merkillisiltä tuntuvatkin. Hän vaikuttaa uskottavalta, älykkäältä ja rehelliseltä, muttei halua kertoa julkisesti tästä elämänvaiheestaan. Hän ei myöskään ole yksin vastaavien ufokokemusten kanssa, vaikka vain harvat haluavat tulla avoimesti julkisuuteen tällaisten, lievästi sanoen, kiistanalaisten väitteiden kanssa.

Timothy Good. Kuva: Lasse Ahonen

Salaista tutkimusapua

Päälähteenä seuraavalle kontaktitapaukselle on toiminut brittiläinen ufotutkija ja kirjailija Timothy Good, joka tunnetaan kirjoista kuten *"Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up"* (1987) ja *"Need to Know: UFOs, the Military and Intelligence"* (2006)*. Olen ollut kirjeenvaihdossa Timothy Goodin kanssa vuodesta 1984 lähtien ja hän on moneen kertaan ilmaissut pitävänsä tätä tapausta yhtenä uskottavimmista, mihin hän on kaikkina vuosinaan ufotutkijana törmännyt. Todistaja, Joelle Marchemont, oli Goodin hyvä ystävä noin kolmenkymmenen vuoden ajan ja hän lupasi, ettei julkaisisi Joellen koko tarinaa ennen tämän kuolemaa, joka ajoittui vuoteen 1995. Tapaus on selostettu Goodin kirjassa *"Alien*

Base: Earth's Encounters with Extraterrestrials" vuodelta 1998.[5]

Joelle Marchemont syntyi Venäjällä vuonna 1914. Hänen vanhempansa olivat kotoisin Ranskasta ja Venäjältä. Toisen maailmansodan aikana Joelle oli mukana ranskalaisessa vastarintaliikkeessä natsismia vastaan. Myöhemmin hän asettui perheensä kanssa asumaan Lontooseen. Syyskuussa 1963 Joelle on Sheffieldin alueella tekemässä kotihaastatteluja kodinhoitovälineistä markkinointiyritystä varten. Erään vierailun aikana hän hämmästyy monista perheen talon epätavallisista laitteista. Rouva R vastaa, että hänen miehensä toimii tutkijana ja testaa eri laitteiden käytännön toimivuutta. Joelle näkee suuren radiovastaanottimen ja saa tietää miehen olevan radioamatööri ja pitävän yhteyttä ihmisiin ympäri maailmaa.

Rouva R käynnistää radiovastaanottimen näyttääkseen sen toimintaa, mutta poistuu huoneesta lyhyeksi hetkeksi hakeakseen teetä. Äkkiä radiosta kuuluu lyhyt viesti, jonka Joelle kirjoittaa muistiin kysymyslomakkeensa kääntöpuolelle. Kun rouva R palaa huoneeseen, Joelle selittää kuulleensa viestin, muttei paljasta kirjoittaneensa sitä ylös. Rouva R vaikuttaa järkyttyneeltä, sulkee vastaanottimen ja selittää, ettei hänen miehensä ikinä antaisi anteeksi, jos tietäisi vaimon käynnistäneen sen ilman lupaa.

Hotellillaan Joelle lukee viestin ja tulee uteliaaksi sen merkityksestä: "Tulen Blue Johniin huomenna, 4.30 p.m. – Mark". Hänelle selviää, että Blue John tarkoittaa todennäköisesti Blue John -luolia, jotka sijaitsevat lähellä Castletonia Derbyshiren alueella (noin 300 km Lontoosta luoteeseen). Joelle pitää mahdollisena, että on paljastamassa ryhmän vakoojia ja päättää tutkia asiaa tarkemmin. Maanantaina 16. syyskuuta 1963 Joelle ajaa takaisin Lontooseen, mutta pysähtyy Blue John -luolien luona, missä pysäköi autonsa paikkaan, josta hänellä on hyvät tarkkailumahdollisuudet. Juuri ennen kuin kello tulee 16.30, hän näkee taivaalla voimakkaan valon, joka lähestyy maata muutaman sadan metrin päässä hänen tarkkailupaikastaan. Kun valo heikkenee, näkee hän sen paikalla kiekonmallisen aluksen, joka on halkaisijaltaan noin kuusi metriä ja seisoo kolmen laskutelineen varassa. Kupolin alla näkyy useita ikkunoita. Hetken kuluttua hän näkee miehen ilmestyvän aluksen takaa. Hän on pukeutunut siniseen kokopukuun ja kypärään. Samaan aikaan Joelle näkee toisen miehen astuvan ulos pienen matkan päähän pysäköidystä autosta. Joelle tunnistaa sen samaksi autoksi, joka oli parkkeerattuna sen talon eteen, missä hän näki monia laitteita. Autolla saapunut mies lähestyy alusta ja tervehtii sydämellisesti siniseen pukeutunutta miestä. Molemmat menevät autoon ja lähtevät matkaan. Alus alkaa hehkua, nousee ja lentää pois kovalla vauhdilla.

Joelle ei usko lentäviin lautasiin ja ajattelee kyseessä olevan jonkinlainen salainen lentokenttä, mahdollisesti neuvostoliittolaista alkuperää. Koska hän epäilee vakoilua, Joelle päättää palata talolle, ottaa selvää asioista ja mahdollisesti tehdä ilmoituksen poliisille. Puoli tuntia myöhemmin hän soittaa talon ovikelloa ja mieshenkilö tulee avaamaan. Joelle yrittää selittää käytöstään sanomalla, että oli unohtanut kysyä talon rouvalta pari kysymystä aikaisemmalla käynnillään. Hänet päästetään epäillen sisään ja hän yrittää esittää verukkeita, mutta yksi miehistä sanoo äkkiä: "Tulit tänne, koska näit alukseni ja halusit tietää, mitä on meneillään, eikö totta?"

Joelle pakotetaan tunnustamaan ja miehet istuutuvat selittääkseen hänelle, mistä kaikessa on kyse. Tapaaminen jatkuu pitkälle pikkutunneille asti. Mark, kuten aluksella saapunutta miestä kutsutaan, kertoo tulevansa planeetalta toisesta aurinkokunnasta ja tekevänsä yhteistyötä useiden maapallon tiedemiesten kanssa. Joelle on aluksi hyvin skeptinen, mut-

* *Need to Know* -kirja on suomeksi *Sisäpiiri – Ufot, sotilaat ja tiedustelupalvelut*. UFO-Finland ry 2010.

ta hänet tutustutetaan avaruusolentojen salaiseen työhön. Seuraavien viidentoista kuukauden aikana hän tapaa sekä Markia että tämän muukalaiskollegaa Valia moneen otteeseen. Hänestä tulee monella tapaa heidän käytännön apulaisensa. He vierailevat kahteen kertaan Joellen huoneistossa Lontoossa. Hän tarjoaa heille ruokaa ja sekä Mark että Val nauttivat hyvästä ruoasta ja viinistä. He ovat huumorintajuisia ja haluavat, että heitä kohdellaan tavallisina ihmisinä. He sanovat Joellelle: "Olemme ehkä tuhansia vuosia teitä edellä kehityksessä, mutta älä silti pidä meitä enkeleinä." Muukalaiset näyttävät tavallisilta maapallon asukkailta. Heillä on vaalea iho ja täydelliset hampaat. Joelle huomaa myös heidän silmiensä epätavallisuuden. Muukalaiset tarvitsevat unta vain neljä tuntia yössä.

Mark ja Val kertovat tiivistetysti seuraavaa: he tekevät salaista yhteistyötä valittujen eri maalaisten tutkijoiden ja tiedemiesten kanssa. Avaruusolennoilla on tukikohtia useissa maissa, esimerkiksi Etelä-Amerikassa, Australiassa ja Neuvostoliitossa. He ovat olleet maapallolla jo pitkään ja heidän päämääränään ei ollut yksinomaan auttamisemme. Heidän tarkoituksenaan oli puuttua voimakkaasti asiaan, jos yrittäisimme aloittaa ydinsodan, mutta muuten heillä ei ollut aikomusta ottaa mitään virallista kontaktia, koska emme olleet siihen psykologisesti ja henkisesti valmiita. Meidän täytyi saada kehittyä omaan tahtiimme. Kahteen otteeseen historiassamme olennot olivat vaikuttaneet meihin geneettisesti vauhdittaakseen evoluutiota. Ihminen on hengellinen olento, joka elää fyysisen kuolemansa jälkeenkin. Myös jotkut muut avaruusolennot vierailevat planeetallamme, mutta kaikilla ei ole samat hyvät päämäärät kuin tällä ryhmällä. Sama avaruusolentojen ryhmä otti yhteyttä George Adamskiin, mutta tämä paljasti joitain salaisia tietoja. Suojellakseen itseään olentojen oli pakko antaa hänellä väärää tietoa, jonka vuoksi juuri kukaan ei lopulta uskonut Adamskin puheisiin.

Kerran Joelle saa nähdä lentävän lautasen lähietäisyydeltä. Hänet ajetaan lähelle Walesin rajaa. Siellä on pimeää, mutta hän näkee kyseisen aluksen olevan samantyyppinen kun hänen aiemmin näkemänsä. Ainoa yksityiskohta, jonka hän näkee, on joukko pyöreitä ikkunoita. Hän ei saa mennä aluksen sisälle, mutta hänen annetaan koskettaa alusta, mikä tekee hänet myöhemmin lievästi pahoinvoivaksi. Yksi tiedemiehistä, joiden kanssa olennot tekevät yhteistyötä, astuu alukseen ja hänet kuljetetaan Etelä-Amerikan tukikohtaan. Joelle saa myöhemmin tavata myös kaksi muuta tutkijaa, jotka toimivat samassa ryhmässä. Yksi miehistä työskenteli Woomera-tukikohdassa Australiassa. Kyseinen tukikohta rakennettiin yhteistyössä englantilaisten kanssa toisen maailmansodan jälkeen muun muassa lentokoneiden ja robottien testaamista varten.

Joelle Marchemont vaali aina näitä viittätoista kuukautta avaruusolentojen kanssa rakkaana muistonaan, vaikka heidän sanomansa olikin karu. Erään kerran he sanoivat: "Mikä kaunis planeetta. Vahinko, että te tuhoatte sen..."

Merkillinen potilas

Lokakuun 28. päivänä vuonna 1976 jokseenkin epätavallinen potilas istui tohtori Leopoldo Diazin odotushuoneessa. Diaz toimi lääkärinä ja anestesia-asiantuntijana Guadalajarassa eräässä Meksikon suurimmista sairaaloista Hospital del Ferrocarril del Pacificossa. Tohtori Diaz oli tähän aikaan myös sairaalan johtaja. Odotushuoneen mies oli lyhyt, noin 150 cm pitkä, ja hänellä oli epätavallisen valkoinen iho. Hän pyysi päästä tavalliseen terveystarkastukseen. Tohtori Diaz huomasi potilaan olevan lähes täysin karvaton. Silmien iirikset olivat tavallista suuremmat ja silmien väri lähenteli violettia. Kysyttäessä ikää, mies vastasi olevansa 84-vuotias, vaikka näytti fyysisesti neli- tai viisikymppiseltä. Tohtori Diazin

mukaan hän oli "kaunis mies... erittäin hyvärakenteinen".[6] Sydän ja verenpaine olivat normaalit, niin myös muut ruumiintoiminnot.

Äkkiä mies kertoi espanjaksi vierailun varsinaisen tarkoituksen olevan tärkeän tiedon välittäminen. "En ole tältä planeetalta, mutta älä hermostu. On tärkeää, että te ihmiset ymmärrätte, että meitä on täällä teidän joukossanne ja että me yritämme auttaa, sillä planeettanne on valtavan lähellä joutua suuriin ongelmiin... Te käytätte väärin energiavarojanne ja teidän on välttämätöntä löytää toinen energianlähde. Yritämme antaa teille tarvittavan tiedon, sillä te olette tuhoamassa atmosfäärin: Te ette saastuta vain omaa planeettaanne vaan myös avaruutta ja olette lähellä itsenne tuhoamista..."[7]

Tohtori Diaz kysyi, miksi tämä kaikki kerrottiin juuri hänelle, eikä hallituksille ja tiedemiehille. Vieras vastasi, että he olivat yrittäneet puhua monille vallanpitäjille, mutta että useimmat näistä olivat ylimielisiä, eivätkä halunneet muutosta. He yrittivät auttaa, mutta eivät voineet pakottaa meitä hyväksymään. Vieras selitti ratkaisun ongelmaan löytyvän sähköstä. Vapauttamalla elektroneja voidaan saada miten paljon energiaa tahansa. He olivat löytäneet paljon enemmän atomia pienempiä hiukkasia kuin meidän tutkijamme ja saattoivat niiden avulla saada talteen suuria määriä energiaa. Ennen kuin merkillinen mies lähtee vastaanotolta, tohtori Diaz kysyy, mistä mies tulee, muttei saa selvää vastausta. Hän mainitsee vain, että aurinkokunnassamme on kaksitoista planeettaa.

Vierailun jälkeen tohtori Diaz kertoo tapaamisesta vain joillekin läheisille ystävilleen ja sukulaisilleen. Ajan mittaan tiedot tapauksesta kulkeutuvat Yhdysvaltalaiseen ufojärjestöön, *UFO Education Centeriin* Kaliforniassa. Sieltä järjestetään matka New Yorkiin, missä tohtori Diaz saa tavata joitain YK:n edustajia kertoakseen tapaamisestaan merkillisen vieraan kanssa.

Ufotutkija ja kirjailija Timothy Good päätti tarkistaa tarinan ja soitti Diazille vuonna 1980. Goodin mukaan lääkäri antoi itsestään uskottavan kuvan ja luetteli YK:ssa tapaamiensa edustajien nimet. Tapaamispaikkana oli Robert Mullerin toimisto. Mullerin arvonimi oli "under-secretary of economic and social development". Timothy Good soittaa myös Robert Mullerille ja tämä vahvistaa tapaamisen. Kysymykseen siitä, mitä YK aikoo tehdä asialle, hän kuitenkin vastaa: "Emme mitään – emme yhtään mitään. Välitin tiedon eteenpäin joillekin, jotka pystyisivät tekemään asialle jotain, mutten saanut yhden yhtä vastausta."[8]

Sven-Olov Svensson, Ufotutkimusarkiston (Arkivet för UFO-forskning, AFU) arkistonhoitaja, on vuosia koonnut luetteloa kaikista maailman tunnetuista kontaktitapauksista. Vuonna 1984 hän kirjoitti tohtori Diazille saadakseen lisätietoja tapahtumasta. Ystävällisessä vastauskirjeessään Diaz ilmaisi itsensä seuraavasti:

"Kukaan ei painostanut minua puhumaan siitä julkisesti, se oli niin epätodellista, että epäröin puhua siitä muille. Tapasin avaruusolennon 28.11.1976. Se on totuus. Niin yksinkertaista se on. Tiedän, että on vaikeaa uskoa tähän epätavalliseen tapahtumaan; niiden, joiden mieli ei ole avoin, on helpompaa kutsua sitä huijaukseksi. Olen sanonut julkisesti: 'Tapasin avaruusolennon, kyseessä oli täydellisesti muotoutunut ihminen, eikä mikään humanoidi, niin kuin jotkin alentavasti sanovat.' Jotkut uskoivat minua, toiset tekivät minusta pilaa. En välittänyt siitä, koska en pakottanut ketään uskomaan minua. Selitin vain, mitä olin kokenut."[9]

Ufokirjallisuus on täynnä raportteja ja kertomuksia tuntemattomista muukalaisista, jotka liikkuvat yhteiskunnassamme. Varsinkin internetistä voi löytää suunnattomia määriä tällaisia kertomuksia. Vaikka suurimman osan voi laskea myyteiksi ja sepitetyiksi jutuiksi, jää jäljelle myös joukko ylläkuvattujen kaltaisia tapauksia, jotka saattaisivat viitata siihen, että "jollain" on käytössään meille tuntematonta teknologiaa.

Harvat vakavasti otettavat ufotutkijat jaksavat tutkia tämän tyypin raportteja, sillä ne ovat kiistanalaisia ja niille löytyy usein psykologinen selitys.

Esittelen tässä joitain tapauksia, jotka muistuttavat Ruotsissa tutkimiani havainnointeja. En luonnollisestikaan voi taata niiden totuudenmukaisuutta, mutta ne antavat hyvän kuvan siitä ufoilmiön puolesta, jota mielestäni pitäisi tutkia yhtä tarkasti kuin mitä tahansa uforaportteja. On toki tärkeää mainita, että seuraavat tapaukset rakentuvat pääosin yhden ja saman lähteen varaan, että tarkempi tutkinta puuttuu ja että faktojen tarkistaminen on jälkeenpäin vaikeaa tai mahdotonta.

Pajas Blancas, Argentiina 1964

Kesäkuun 5. päivän yönä 1964 ajaa 42-vuotias lääkäri vaimoineen Cordoban ja Rio Ceballosin välistä tietä Argentiinassa. Noin 30 kilometriä Pajas Blancasin ulkopuolella he näkevät voimakkaan valokeilan edessään tiellä. Lääkäri olettaa sen olevan vastaantuleva auto ja väläyttää ajovalojaan saadakseen toisen ajoneuvon himmentämään valojaan. Vahva valo ei kuitenkaan muutu ja lääkärin on pakko ajaa tien reunaan ja pysähtyä. Valo lähestyy ja pysähtyy aivan auton eteen, missä se hitaasti himmenee ja sen tilalle tulee näkyviin pitkä kohde. Lääkärin vaimo pelästyy kovin ja he istuvat noin kaksikymmentä minuuttia autossa tietämättä mitä tehdä.

Lopulta lääkäri päättää mennä ulos tutkimaan, mistä ilmiössä on kyse. Hänellä on revolveri valmiina autossa varmuuden vuoksi. Noustuaan autosta hän näkee jonkun kävelevän häntä kohti. Vastaantuleva mies sanoo: "Que la pasa amigo?" – Mitä on tapahtunut ystäväni? Lääkäri vastaa, ettei auto ota käynnistyäkseen. "Yritä uudelleen", mies vastaa. Nyt auto käynnistyy normaalisti ja autonvalojen loisteessa pariskunta näkee jotain, mikä poikkeaa kaikesta heidän aiemmin

näkemästään. Muukalainen, joka seisoo nyt aivan auton lähellä, sanoo hymyillen: "Älkää pelätkö. Minä olen maapallolta. Minulla on tehtävä suoritettavani täällä maapallolla. Nimeni on R– D– , ystäväni, ja voit kertoa tästä ihmisille jos niin haluat."

Sitten vieras mies kävelee kahden häntä odottavan, harmaisiin pukeutuneen henkilön luo. Kaikki kolme menevät alukseen, joka lentää äkkiä pois. Pariskunta autossa tuntee olonsa vapisevaksi tapahtuman jälkeen ja juo kupit kahvia mukanaan olevasta termospullosta. Vasta palatessaan Buenos Airesiin he kertovat kokemuksestaan jollekulle. Päivälehti Cordoballe lääkäri toteaa myöhemmin: "Tämän tapahtuman johdosta olen tullut seuraavaan johtopäätökseen: olentoja muista maailmoista on todella olemassa."[10]

Long Island, New York, USA 1967

Kun amerikkalainen ufotutkija ja kirjailija John Keel vieraili Ruotsissa syksyllä 1976, keskustelimme fyysisiin ja kouriintuntuviin kontaktitapauksiin liittyvistä ongelmista. Vaikka Keel arveleekin useimpien ufoilmiöiden alkuperän olevan ei-fyysinen – hän käyttää nimitystä 'ultraterrestrials' – piti hän tutkimiaan tapauksia kiehtovina, jotka viittaavat keskuudessamme liikkuviin muukalaisiin. Hän ei halunnut spekuloida niiden alkuperää tai tarkoitusta planeetallamme. "I would really like to get one", oli hänen kommenttinsa.[11]

Seitsenhenkinen perhe otti John Keeliin yhteyttä tämän esiinnyttyä eräässä radio-ohjelmassa. He olivat hyvin peloissaan erään kokemuksensa vuoksi, mutteivät tienneet, kenelle voisivat siitä ilmoittaa. Kuunneltuaan Keeliä radiossa, he päättivät murtaa hiljaisuuden. Perhe oli ajellut Long Islandilla maaliskuussa 1967 ja nähnyt ympyränmuotoisen kohteen laskeutuvan metsäisen alueen läheisyyteen. Kohteen ulkonäkö vastaa perheen kuulemia kertomuksia lentävistä lautasista.

He pysäyttävät auton nähdäkseen tarkemmin, mitä tapahtuu. Äkkiä he näkevät suuren mustan auton, joka poikkeaa tieltä ja ajaa pellolle lautasta kohden. Auto pysähtyy lautasen luona. Lautasesta avautuu ovi ja kaksi miestä astuu ulos ja istuutuu autoon, joka sitten ajaa taas tielle ja katoaa.[12]

San Juan de los Morros, Venezuela 1971

Kirjeessään Caracasissa ilmestyvälle lehdelle *El Mundo*, joka esitellään myös Folha da Tardessa 22.7.1971, lääkäri Guillermo Arguello de la Motta kuvailee seuraavanlaisen tapahtuman. Hän asuu Madridissa, mutta on vierailulla tohtori Antonio Arochan ja tämän perheen huvilalla lähellä San Juan de los Morrosin kaupunkia. Kuuden maissa illalla molemmat lääkärit näkevät kahden mustiin vaatteisiin pukeutuneen miehen astuvan ulos punaisesta Ford Mustangista. Välimatka miehiin on noin 500 metriä. Miehet seisovat odottamassa viiden minuutin ajan ja laittavat sitten päälleen oranssinväriset vyöt. Äkkiä esiin ilmestyy loistava kohde, joka laskeutuu hitaasti miehiä kohden ja pysähtyy noin 60 cm maanpinnan yläpuolelle. Alus on pyöreä, kellomainen alhaalta ja kupolimuotoinen yläosaltaan. Sen halkaisija lähentelee 30 metriä.

Guillermo Arguello de la Motta kirjoittaa: "Meitä yllättivät eniten aluksen nopeat värimuutokset oranssista ensin siniseen ja sitten valkoiseen. Se pysähtyi, leijui ilmassa ja kääntyi hitaasti 180 astetta. Alaosasta ilmestyi esiin raput ja kaksi Mustangilla saapunutta miestä nousi kyytiin. Kun raput taas vedettiin sisään, alus kallistui vähän vasempaan ja katosi sitten nopeasti taivaalle. Se oli täysin äänetön." Motta päättää kirjeensä seuraavaan toteamukseen: "Minulla ei ole mitään sitä vastaan, että käytätte nimeäni tutkimustenne yhteydessä." [13]

El Cayul Sierra Bermeja, Puerto Rico 1992

Seuraavat tapahtumat ovat puertoricolaisen ufotutkijan Jorge Martinin dokumentoimat.

Maaliskuussa 1992 eräs mies testaa uuttaa videokameraansa syrjäisellä metsäalueella Puerto Ricossa. Valokeila ilmestyy taivaalle ja lähestyy aluetta. Mies piiloutuu pusikkoon, mistä näkee kiekonmuotoisen aluksen laskeutuvan kolmelle jalalle. Aluksen ovi aukeaa ja maahan lasketaan eräänlainen hissi. Ulos astuu kaksi lyhyttä olentoa, jotka ovat noin 120 cm pitkiä. Olennoilla on harmaa iho ja suuret päät sekä mustat silmät. He ovat pukeutuneet harmaisiin kokopukuihin.

Olennot katselevat ympärilleen, palaavat alukseen ja tulevat joidenkin minuuttien kuluttua uudelleen ulos yhdessä pitkän miehen kanssa. Miehen iho on kalpea ja hän on hoikka ruumiinrakenteeltaan. Hänen hiuksensa ovat lyhyet ja platinanvaaleat ja hänellä on päässään aurinkolasit. Muutoin hän on pukeutunut mustaan pukuun, valkeaan paitaan ja punaiseen kravattiin. Mies katselee ympärilleen, kävelee sitten kohden läheistä polkua, missä hän tapaa kaksi sotilasta jeepissä. Hän nousee jeeppiin ja he ajavat pois. Kaksi pientä olentoa palaa taas kiekonmuotoiseen alukseensa, joka nousee nopeasti ja katoaa matkoihinsa.[14]

Tavallisetkin uforaportit tuntuvat mielikuvituksellisilta, joten tämä tyyppi on luonnollisesti vielä vaikeampi hyväksyä. Tulkinnat vaihtelevat: myyttejä, keksittyjä juttuja, aikamme kansanuskomuksia. Silti mietiskelen joskus, onko maapallollamme meneillään jotain, mistä suurimmalla osalla meistä ei ole aavistustakaan.[15]

Viitteet

1. Håkan Blomqvist: "UFO – i myt och verklighet", NTB/Parthenon, Nyköping 2003.
2. Clas Svahn: "UFO-mysteriet – från flygande tefat till cirklar i sädesfälten", Parthenon förlag, Nyköping 1998.
3. Lähteenä haastattelu Jade Ekströmin kotona Tukholmassa vuonna 1982 tai 1983. Olen valitettavasti unohtanut kirjata muistiin tarkan päivämäärän.
4. Puhelinhaastattelut 1.9.1986 sekä 24.6.2008.
5. Timothy Good: "Alien Base: Earths Encounters with Extraterrestrials", Centure Random House, London 1998, s. 248–257. Tiivistelmä siitä, mitä tapauksesta tiedettiin aiemmin on julkaistu lehdessä UFO-aktuellt, nr. 1, 1992, s. 27–28. Normal Oliver: "Han sa att han kom från en annan planet."
6. Timothy Good: "Alien liason. The ultimate secret", Century, London 1991, s. 74.
7. Edellä mainittu lähde, s. 74–75.
8. Edellä mainittu lähde, s. 75–76.
9. Kirje dr. Leopoldo Diazilta Sven-Olov Svenssonille 26.10.1984.
10. Gordon Creighton: "Argentina 1963–1964, part 3", Flying Saucer Review, vol. 12, nr. 2, mars–april 1966, s. 25–26. Alunperin päivälehti Cordobasta 29.11.1964.
11. Håkan Blomqvist: "John Keel i Sverige", AFU nyhetsblad, nr. 8, 1976, s. 14.
12. John Keel: "The Mothman prophecies", Saturday Review Press/E. P. Dutton & Co., New York 1975, s. 119.
13. Gordon Creighton: "South American round-up, 1971 – part 1", FSR Case Histories 10, Juni 1972, s. 9.
14. www.ufoinfo.com/humanoid/humanoid1992.shtml
15. Lisätietoa ufokysymyksen tästä puolesta löytyy esimerkiksi seuraavista verkkoartikkeleista: Scott Corrales: "Human-like ufonauts reported in many countries", http://www.theblackvault.com/encyclopedia/documents/MUFON/Journals/2002/January_2002.pdf

    Warren P. Aston: "Are extraterrestrials among us? A review of historical facts", www.theblackvault.com/encyclopedia/documents/MUFON/Journals/2007/May_2007.pdf

    Artikkeli, joka on kolmessa osassa MUFON UFO Journal -julkaisussa, on luettavissa touko- kesä- ja heinäkuun numeroissa 2007.

En yllättyisi, jos saisin selville edistyneempien olentojen käyttäneen tätä planeettaa kokeiluihinsa... ehkä meitä sorretaan tavoilla, joista emme tiedä mitään, ehkä autetaan tavoilla, joista emme myöskään tiedä mitään...

Doris Lessing,
"Planeten Sirius' experiment"

Salaisia tukikohtia

Populaarikulttuurin ja suuren yleisön yleisin teoria ufoista on, että kyseessä ovat maapallon ulkopuoliset vierailijat. Journalistit olettavat lähes poikkeuksetta, että ufo on yhtä kuin maapallon ulkopuolinen avaruusalus. Monet ufotutkijat suhtautuvat ETI-teoriaan (ETI – extraterrestrial intelligence) epäillen. Ufohavaintojen suuri määrä ja välimatkojen valtava pituus avaruudessa ovat kaksi esiinnoussutta tekijää. Kun puhutaan olentojen havainnoimisesta, ongelmana on, että useimmat niistä vaikuttavat täysin inhimillisiltä ja vaikuttavan pystyvän liikkumaan atmosfäärissämme ilman suojapukuja.

J. Allen Hynek ja Jacques Vallée käsittelivät tätä problematiikkaa jo vuonna 1975 julkaistussa, mutta yhäkin lukemisen arvoisessa, kirjassa *"The Edge of Reality"*. Luvussa "Brainstorming" he käyvät läpi joukon erilaisia ufoteorioita. Jacques Vallée esittää yhdelle teorioista nimitystä "maapallon muukalaiset" (earthbased aliens). Ajatuksena on siis, että maapallolla voi vaikuttaa yksi tai useampi tuntematon (okkultistinen) ryhmä, joka on pystynyt pysymään piilossa edistyksellisen teknologian ansiosta. Hän näkee kuitenkin teoriassa heti pul-

man: "Mikä skenaariossani on ongelmana? Antakaa minun selittää; tiedämme USA:n okkultististen järjestöjen koostuvan lähinnä hulluista, idealisteista ja vanhoista rouvista. Siitäkin huolimatta on ehkä myös ryhmiä ja okkultistisia yhteisöjä, jotka ovat todella onnistuneet pysymään piilossa. Jos se on totta, silloin sellaisella ryhmällä voisi olla sekä motiivi että mahdollisuus manipuloida yleistä mielipidettä suuressa mittakaavassa." [1] Kirjassaan *"Messengers of Deception"* Vallée kehittää teoriaa edelleen ja antaa sille nimeksi "esoteerinen interventioteoria" (the esoteric intervention theory).[2]

Myös tunnettu englantilainen ufotutkija Timothy Good on alkanut yhä enemmän kallistua tämän teorian puolelle. Hän on myös tullut samaan johtopäätökseen tutkittuaan kontaktitapauksia eri puolilta maailmaa. Radiohaastattelussa vuodelta 2006 hän selittää: "Olen sitä mieltä, että jotkut ufoista tulevat ehdottomasti muista sivilisaatioista, kuitenkaan kaikki niistä eivät välttämättä ole maapallon ulkopuolisia. Uskon – se on mielikuvituksellinen teoria, en ole ensimmäinen joka sen esittää – mutta olen vakuuttunut, että osa näistä aktiviteeteista on peräisin omalta maapalloltamme, edistyneestä sivilisaatiosta, joka on todennäköisesti pidetty meiltä salassa, ja jolla on yhteys menneisyyteemme." [3]

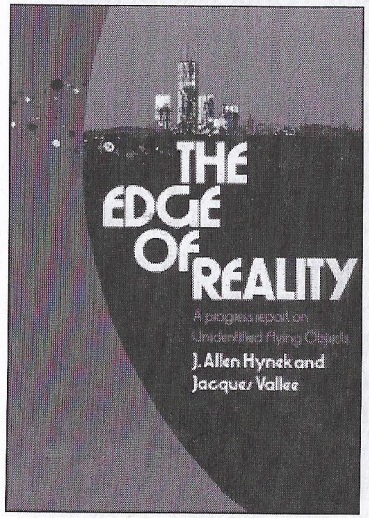

Timothy Good on todennut, että meidän pitää mahdollisesti tietyssä määrin uudelleen arvioida useita 1950-luvun klassisista kontaktihenkilöistä kuten George Adamski ja Howard Menger. Useimmat tieteellisesti suuntautuneet ufotutkijat hyljeksivät ymmärrettävistä syistä tämän tyypin kontaktihenkilöitä, muun muassa siksi, että he väittävät tavanneensa olentoja esimerkiksi Venuksesta ja Marsista, siis sellaisilta aurinkokuntamme planeetoilta, joilla ei ole edellytyksiä ihmiselämälle. Monet tutkimukset osoittavat kuitenkin kontaktihenkilöiden useissa tapauksissa tavanneen jonkun vieraan muukalaisen, aivan niin kuin edellä esitellyissä Richard Höglundin ja Guatemalan tapauksissa. Voisiko yksinkertaisesti olla niin, että "avaruusolennot" salaavat todellisen alkuperänsä turvallisuussyistä voidakseen näin työskennellä ilman häiriöitä?

Howard Menger. Kuva: AFU:n kuva-arkisto

Edellisessä kirjassani *"UFO – i myt och verklighet"* esittelin amerikkalaisen kontaktihenkilön, Howard Mengerin, monimuotoisia elämänvaiheita.[4] Hän on kirjoissa ja esitelmissä kertonut monista tapaamisistaan "avaruusolentojen" kanssa 50-luvulla ja myös matkoistaan kellonmuotoisten lentävien

lautasten kyydissä. Nämä tuntemattomat muukalaiset sanoivat tulevansa aurinkokuntamme planeetoilta kuten Mars ja Venus. He liikkuivat vapaasti yhteiskunnassamme kuin eräänlainen viides kolonna. Joskus Menger haettiin autolla ja kyydittiin salaisiin kohtaamispaikkoihin, joihin alukset pystyivät laskeutumaan ilman häiriöitä. Muukalaiset kertoivat olevansa yhteyksissä tutkijoihin, sotilaisiin ja poliittisiin vallanpitäjiin kaikkialta maailmasta tarkoituksenaan auttaa maapalloa sen kehityksen kannalta kriittisessä vaiheessa.

Useat todistajat, jotka näkivät sekä alukset että muukalaiset, ovat vakuuttaneet, että Howard Mengerillä oli todellakin jonkinlaisia kontakteja. Olin jonkin aikaa kirjeenvaihdossa amerikkalaisen psykologin, tohtori Berthold Schwartzin kanssa. Hän on pariskunta Howard ja Connie Mengerin hyvä ystävä. Schwartz on itse tutkinut joitain ufotodistajia ja seurannut Mengerin kehitystä usean vuoden ajan. Eräässä kirjeistään hän kertoo: "Howard Mengerin kontaktikokemukset eivät todellakaan ole mikään yksinkertainen musta-valkoinen kysymys... Yhtenä iltana vieraillessani Howardin ja hänen perheensä luona hän otti esille vanhan leikekirjan ja näytti meille kasan vanhoja valokuvia. Mielestäni hän kertoo totuuden sellaisena kuin hän oli sen kokenut. Hän oli hämmentynyt ja hänen oli vaikea ymmärtää paljoakaan siitä, missä hän oli mukana."[5]

Kun Timothy Good vuonna 1978 haastatteli Howard Mengeriä ja vietti tämän kanssa paljon aikaa, Menger ilmaisi selvästi olevansa epävarma siitä, olivatko hänen tapaamansa olennot toiselta planeetalta. Ennemminkin hän uskoi, että kyseessä voisi olla jokin korkeampi sivilisaatio, joka on ollut täällä maapallolla jo tuhansien vuosien ajan.[6] Kun Mengerin perheen hyvä ystävä, lentäjä Rolf Rodehag kysyi tästä kommentista vuonna 1982, Howard vastasi: "Otan takaisin kaiken mitä olen sanonut siitä, että he tulisivat Venuksesta, Marsista ja niin edelleen."[7] Avaruusolentojen sijaan hän käyttää nyt

neutraalimpaa termiä "vierailijat" – the visitors. Tätä termiä hän käyttää myös vuonna 1991 julkaistussa kirjassa *"The High Bridge Incident: The Story Behind the Story"*.[8] Osittain kyseessä on Connie Mengerin vanhempien kirjojen *"From Outer Space to You"* (1959) ja *"Song of Saturn"* (1968) uudelleenjulkaisu. Kirja sisältää kuitenkin myös jonkin verran uutta materiaalia muun muassa Howard Mengerin yhteistyöstä eri viranomaisten ja tiedustelupalveluiden kanssa. Muukalaisten alkuperästä hän kirjoittaa: "Vaikkeivät ne olleet maapallon ulkopuolelta, olivat ne korkeasti kehittyneitä, älykkäitä ihmisiä, joiden teknologia herätti kateutta ja joiden filosofia inspiroi."[9]

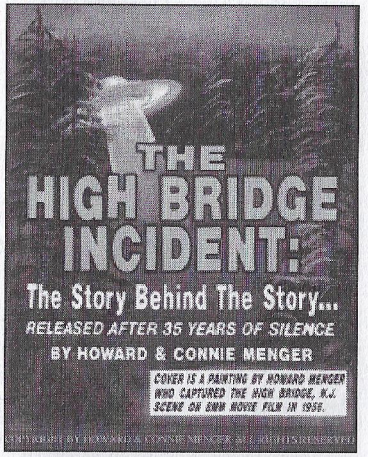

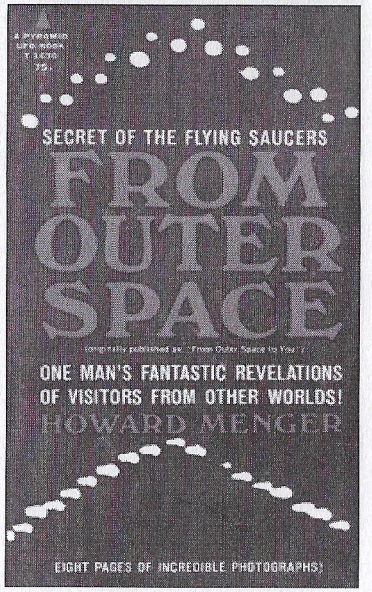

Kuinka sitten tulisi suhtautua George Adamskiin, kaikkein tunnetuimpaan tai tuntemattomimpaan kontaktihenkilöön, jonka monet arvelevat valehtelevan ja joka on aiheuttanut ufoliikkeessä lukemattomia väittelyitä? Desmond Leslie ja George Adamski kirjoittivat yhdessä kirjan *"Flying Saucers Have Landed"* (1953, suom. Lentävät lautaset – onko niitä I ja II, 1962) ja Adamski mm. kirjan *"Inside the Space Ships"* (1955, suom. Olen ollut lentävällä lautasella, 1962), joissa he kertovat monista tapaamisistaan Venuksesta, Marsista ja Saturnuksesta

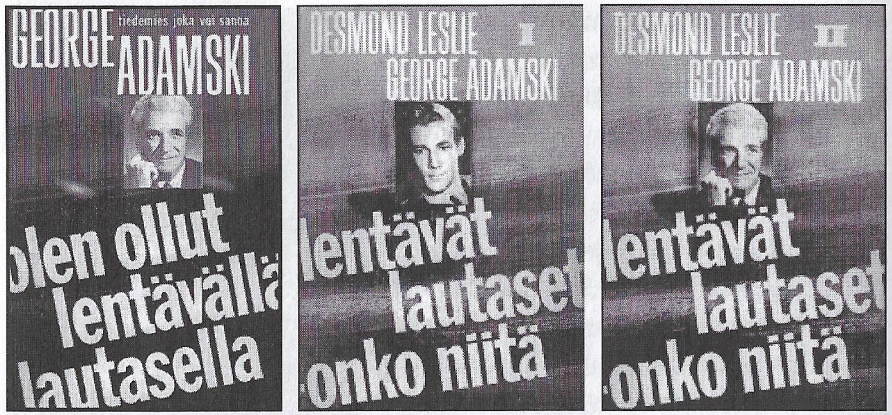

Porvoossa toiminut kustannusliike Vimana julkaisi v. 1962 George Adamskin ja Desmond Leslien kirjat suomeksi.

kotoisin olevien avaruusolentojen kanssa ja matkoistaan lentävien lautasten kyydissä. 1960-luvun alussa hänen väitteensä muuttuivat yhä epäuskottavammiksi ja absurdimmiksi, niin että jopa useat hänen suurimmista kannattajista alkoivat ottaa häneen etäisyyttä. Siitä huolimatta tapaukseen liittyy pitkälti sama problematiikka kuin Howard Mengerinkin tapaukseen.

Timothy Good osoitti ensimmäisessä kirjassaan *"George Adamski – The Untold Story"*, jonka hän kirjoitti yhdessä Adamskin entisen työtoverin, sveitsiläisen Lou Zinsstagin kanssa, että Adamskin tapaus nostaa esiin monia kysymysmerkkejä ja ettei tapaus ehkä olekaan niin yksinkertainen kuin monet luulevat. Tässäkin tapauksessa käy ilmi, että sekä aluksille että muukalaisille, joiden kanssa Adamski väittää tehneensä yhteistyötä, löytyy todistajia. Todistajia, jotka kertovat omista merkillisistä huomioistaan, vaikka suhtautuivatkin Adamskiin kriittisesti. Tässä suhteessa mielenkiintoinen henkilö on Carol Honey (1928–2007). Hän työskenteli 26 vuoden ajan insinöörinä Hughes Aircraf -yhtiössä. Carol sai

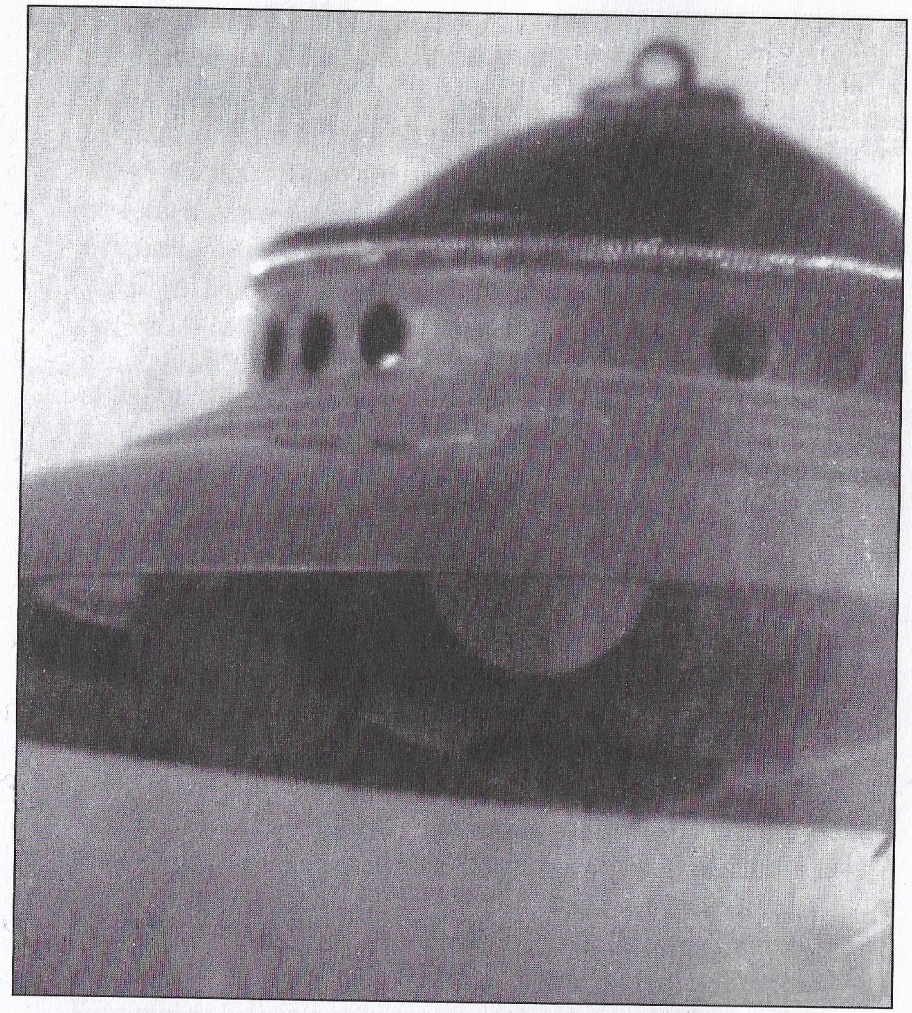

George Adamskin 1.12.1952 kuvaama kellomainen lentävä lautanen. (Kuva on otettu Kaliforniassa ja se on eräs maailman tunnetuimmista ufokuvista. Joidenkin mielestä kyseessä on lampun varjostin.)

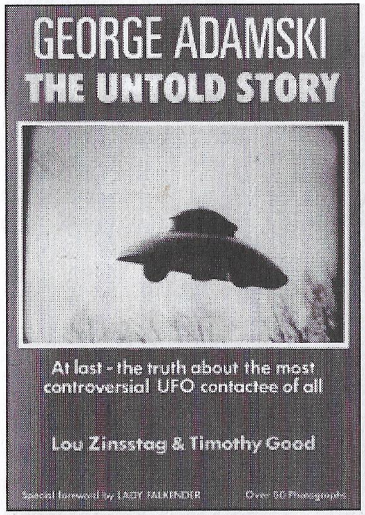

ensimmäisenä Kalifornian osavaltiossa luvan kouluttaa ja valmentaa hypnotisoijia. Hän työskenteli useiden vuosien ajan yhdessä Adamskin kanssa, mutta lopetti yhteistyön 1960-luvun alussa kun Adamski alkoi esittää yhä hullumpia väitteitä. Kun Timothy Good haastatteli Carolia kirjaansa varten ja kysyi, mitä mieltä Adamski oli Marsista ja Venuksesta kotoisin olevista avaruusolennoista, sai hän odottamattoman vastauksen: "Tiedän varmasti, ettei hän uskonut siihen itse. Hän kertoi, että Venus, Mars ja Saturnus olivat nimiä paikoille toisissa aurinkokunnissa – eräänlaisia koodeja." [10] Ehkä "avaruusolennot" suojelivat todellista alkuperäänsä antamalla George Adamskille harhaanjohtavaa tietoa.

Tässä yhteydessä kannattaa panna merkille, että sen tyyppisiä lentäviä lautasia kuin ne jotka George Adamski ikuisti valokuviin – ja näiden valokuvien aitous on herättänyt paljon keskustelua – on havaittu muillakin puolilla maapalloa ja uskottaviksi todettujen todistajien toimesta. Olen itse kartoittanut yhden näistä tapauksista aiemmassa kirjassani.[11]

Brittiläinen astronomi Patrick Moore kertoi tavanneensa vuonna 1955 amerikkalaisen astronomin, joka oli valokuvannut Adamski-tyyppisen aluksen. Valokuvat olivat jopa parempia kuin Adamskin ottamat kuvat, mutta Patrick Moore oli luvannut olla paljastamatta astronomin nimeä, sillä tämä pelkäsi joutuvansa kollegojensa ivan kohteeksi. Patrick Moore, joka ei itse uskonut lentäviin lautasiin, kommentoi kuvia seuraavasti: "Se oli aivan selvästi maassa rakennettu salainen alus. Se on ainoa selitys." [12]

Teoria teknisesti edistyneistä maapallon muukalaisista osuu lähelle teosofisia tai esoteerisia perinteitä salaisista veljeskunnista. Tässä liikumme myyttien ja mystikkojen alueella, mutta voi kuitenkin olla kiintoisaa tehdä joitain vertailuja. Teosofisessa perinteessä esiintyy säännöllisesti tarinoita, joiden mukaan "mestareilla" tai "veljeksillä" on tukikohtansa hyvin suojelluissa maapallon kolkissa. Alice Bailey, tunnettu kirjailija teosofisen perinteen alalla, kirjoittaa: "Suuren Valkoisen Veljeskunnan eri osastot ovat valinneet työskentelynsä tukikohdiksi kaukaisia fyysisiä paikkoja jo Atlantiksen ajoista lähtien... Heidän työnsä toteutetaan parhaiten rauhallisista, 'suojelluista' paikoista käsin, jotka veljeskunnan eri osastojen mestarit ovat valinneet oleskelupaikoikseen."[13] Jos näiden uskomusten takana piilisi jotain, voisi olettaa, että myös teosofisessa perinteessä esiintyisi huomioita "veljesten" käyttämistä edistyneistä lentoaluksista. Mitään tällaisia esimerkkejä, jotka olisi julkaistu ennen lautasajan alkua vuonna 1947, en ole onnistumaan löytämään teosofisesta/esoteerisesta perinteestä. Siinä mainitaan ainoastaan entisaikoina käytetyt vimana-alukset. Erään poikkeuksen voisi mahdollisesti muodostaa legendat Mount Shasta -vuoresta Kaliforniassa. 1900-luvun alussa tehtiin havaintoja "lentävistä laivoista", jotka ilmestyivät merestä ja laskeutuivat Mount Shastan -vuoren kupeeseen, missä tuntemattomien muukalaisten väitettiin elävän.[14]

John Keel antoi minulle Ruotsin-vierailunsa aikana vuonna 1976 vinkin Eklal Kueshanan (amerikkalaisen Richard Kieningerin alias) merkillisestä kirjasta *"The Ultimate Frontier"*. Kirjailija, joka menehtyi vuonna 2002, väittää vanhan salaisen veljeskunnan ottaneen häneen yhteyttä. Tämä yhteydenotto johti Stelle-yhteisön muodostamiseen. Se on tänä päivänä kukoistava pieni paikkakunta Chicagon ulkopuolella. Heillä on myös kotisivut osoitteessa www.stelle-community.com . Minua kiinnosti kirjassa eniten Richard Kieningerin ratkaisu ufoarvoitukselle. Artikkelissa "Space

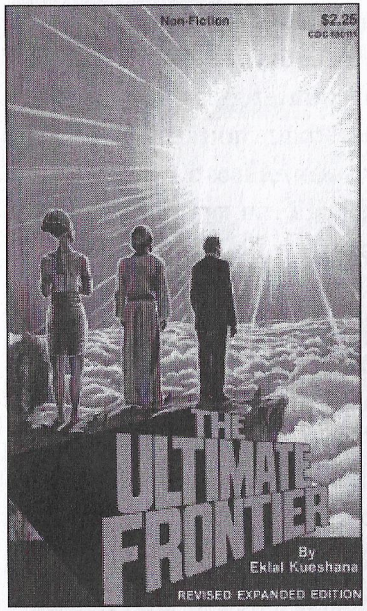

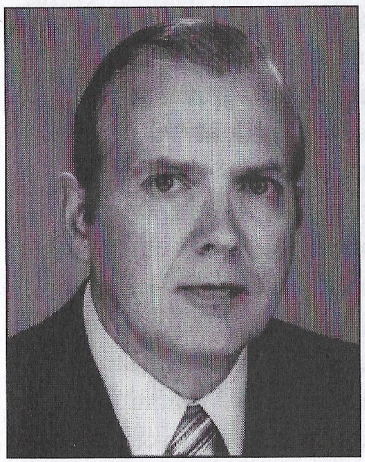

Richard Kieninger
Kuva: AFU:n kuva-arkisto

Vehicles, Travelers" vuodelta 1971 hän kirjoittaa: "...vaikka osa onkin planeettojen välisiä aluksia, niin toisten niistä alkuperä on täällä maassa. Meidän planeetaltamme tulevat ovat lautasen muotoisia... ja alapinnalla on kolme puolipallonmuotoista moottorikapselia. Planeettamme ihmiset kehittivät ne jo 20 000 vuotta sitten ja ne ovat siitä lähtien olleet säännöllisesti alhaisempien veljeskuntien jäsenten käytössä. Ne käyttävät mekaanisia antigravitaatiolaitteita, joita pyörittävät moottorit, jotka voivat kehittää noin 80 000 hevosvoimaa."[15] Tämän voi todeta olevan aika hyvä kuvaus niistä aluksista, joista sekä George Adamski ja Howard Menger raportoivat.

Olin kirjeenvaihdossa Richard Kieningerin ja monen Stelle-yhteisön jäsenen kanssa aikavälillä 1979–1995. Erääseen Adamskia koskeneeseen kysymykseen Kieninger vastasi: "...olen kuullut Adamskista, mutten tunne hänen kokemuksiaan, enkä siksi voi niitä kommentoidakaan." [16] Kirjassa *"The Ultimate Frontier"* Kieninger kirjoittaa, että eri veljeskunnilla on salaiset tukikohtansa vuoristoisilla alueilla kaukana sivilisaatiosta ja ettei tavallisten ihmisten ole

mahdollista löytää tai tunnistaa niitä. Kysymykseeni näistä tukikohdista sain vastaukseksi: "Sain tilaisuuden esittää kysymyksesi Richardin viime vierailulla Stelle-yhteisössä. Hän hymyili vähän ensimmäiselle kysymyksellesi, joka koski veljeskuntien tukikohtia lentäville lautasilleen, ja sanoi, että maassa on eristäytyneitä paikkoja, jotka eivät voi paljastua ulkopuolisille ja veljet tietävät niiden sijainnin." [17]

Richard Kieningerissä on kiinnostavaa, kuinka hänen tarinansa osuu niin monessa kohdassa yksiin Mengerin ja Adamskin kertomusten kanssa. Myös Kieninger tapaa veljiään eri paikoissa yhteiskunnan ulkopuolella saadakseen ohjeistuksensa. Hän ei sitä vastoin pääse koskaan näkemään veljeskunnan aluksia tai matkustamaan sellaisen kyydissä. Seuraava kertomus voisi yhtä hyvin olla jostain klassisesta ufokontaktikirjasta:

"En ole ollut yhteydessä kovinkaan moneen veljeskunnan jäseneen... He eivät kerro työstään ja heidän työnsä veljeskunnan hyväksi voi olla ihan eri asia kuin se työ, mitä he tekevät ansaitakseen elantonsa. Se veljeskunnan jäsen, jonka kanssa olen ollut eniten yhteydessä, on nimeltään John ja tapasin hänet Arizonassa. Olen saanut sellaisen kuvan, että hän omistaa karjatilan, mutten tiedä, missä hän asuu tai mikä hänen sukunimensä on. Olen nähnyt hänen ajamansa auton, mutta hän ei halua minun näkevän rekisterikilpiään... Käsitykseni on, että suurin osa heistä elää suuren yleisön seassa... He eivät ulkonäöltään poikkea muista ihmisistä. Erot löytyvät sisäisestä maailmasta." [18]

Richard Kieningerin väitteet sisältävät ristiriitoja ja epäilyksiä aivan niin kuin useiden ufokontaktihenkilöidenkin. Häntä pyydettiin lähtemään Stellesta kahteen otteeseen, koska hänellä oli kyseenalaisia seksuaalisia kontakteja yhteisön naisten kanssa. Walter Cox, joka oli alusta asti mukana Stellen rakentamisessa ja työskenteli useita vuosia Richard Kieningerin kanssa, totesi, ettei Kieningeriin aina voinut

luottaa. Siitä huolimatta hän ei halunnut täysin torjua entistä oppi-isäänsä ja piti hyvin mahdollisina, että tällä on alusta asti todella ollut jonkinlaisia kontakteja. Walter Cox vastaa itse yhteen kysymyksistäni: "Minulla ei ole mitään kanssakäymistä veljeskunnan kanssa, vaikka yhäkin uskon sen olemassaoloon." [19]

Palatkaamme takaisin Howard Mengeriin. Hän kirjoittaa jo ensimmäisessä kirjassaan *"From Outer Space to You"*, että avaruusaluksista on olemassa yksinkertaisempi, maanasukkaiden rakentama tyyppi. Mengerin mukaan kyseiset henkilöt ovat hengellisesti korkealle kehittyneitä ja yhteyksissä avaruusolentoihin. Sitä kautta he ovat saaneet ohjeet lentävien lautasten rakentamiseksi.[20] Kirjan esipuhe on Marlan (Connie Menger) kirjoittama, ja hän vihjaa, että suuri osa siitä, mitä hän on miehensä kanssa kokenut, on osa salaisen ryhmän testiä:

"Olettakaamme, että planeetallamme on ryhmä tieteellisesti osaavia ja henkisesti uskollisia miehiä ja naisia. Ja olettakaamme, että he ovat jo saaneet yhteyden vastaavantyyppisiin olentoihin toisilta planeetoilta. Pystyäkseen jatkamaan työtään ja ollakseen tehokkaita, heidän täytyy työskennellä kulissien takana... Ehkä he lähettävät aluksiaan matkaan ja muodostavat henkilökohtaisia suhteita testatakseen tavallisten ihmisten reaktioita. Ehkä se toimii ikään kuin 'savuverhona', jotta todellinen työ saataisiin toistaiseksi pysymään salassa... Ehkä monta tukikohtaa on jo perustettu maan pinnalle, alle ja yläpuolelle... Olettakaamme, että tähän suureen työhön osallistuu maailmanlaajuinen ryhmä miehiä ja naisia, joilla on kontakteja jokaiseen hallitukseen ja maalliseen johtajaan sekä henkilöihin yhteiskunnan kaikilla eri tahoilla."[21]

Nykyään enemmän tai vähemmän uskottavia raportteja tukikohdista, missä lentävien lautasten teknologiaa käyttävät muukalaiset majailevat, on lukemattomia määriä. Monet näistä kertomuksista löytyvät internetistä erilaisilta uus-

uskonnollisilta sivustoilta ja ovat peräisin mystikkojen sisäisistä kokemuksista. Kaikessa tässä melussa on kuitenkin erotettavissa myös joitain kiinnostavampia signaaleja. Timothy Good on luetellut joitain lähteitä kirjoissaan *"Alien Base"* ja *"Unearthly Disclosure"*. Hän esittelee useita puertoricolaisia kontaktitapauksia, joissa todistajat väittävät tulleensa viedyiksi vedenalaisiin tukikohtiin, jotka tuovat mieleen Richard Höglundin kuvauksen. Myös Höglundin kuvaama tukikohta sijaitsi samalla alueella Länsi-Intiassa.

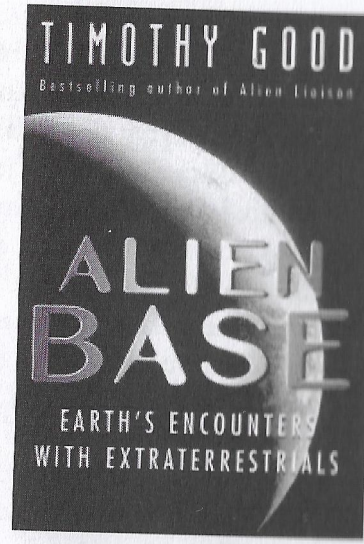

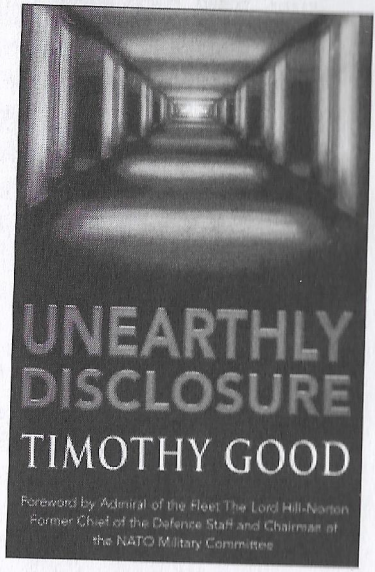

Timothy Goodin *"Unearthly Disclosure"* -teoksessa on lausunto ufotutkija Jorge Martinilta Puerto Ricosta. Eräs amerikkalaisen laivaston upseeri kertoi haastattelussa: "Tiedämme, että Puerto Ricon lounaisosissa on valtava maanalainen rakennelma, joka ulottuu meren alla jopa Mona-saarelle saakka... Se on tukikohta 'jollekin' tai 'jollekulle', joka ei tule täältä. Se vaikuttaa olevan jotain täysin maan ulkopuolista. Olemme seuranneet tilannetta jo vuosia ja tiedämme niiden olevan tuolla alhaalla..." [22]

Esoteerisessa interventioteoriassa on luonnollisesti hieman romanttinen hohde, ikään kuin kaiku James Hiltonin kirjasta, joka kertoi paikasta nimeltä Shangri-La. Psykologi

selittäisi kaiken ihmisen ikuisena kaipuuna parempaan elämään tai mikseipä arkkityyppinä Carl Gustav Jungin tapaan. Ajatusta hyvistä tai pahoista maapallolle asettuneista muukalaisista täytyy tietenkin pitää kaikkien salaliittoteorioiden äitinä. Siitä riittää koko joukolle uusia kultteja ja lahkoja – ja niitä on jo olemassa. Kunhan vain etsii internetistä. Usein niissä on takana ajatus pahoista olennoista, jotka haluavat alistaa meidät orjuuteen.

Kaikista kulteista ja myyteistä huolimatta joukko arvoituksellisia ufotapauksia tuntuisi osoittavan, että maapallollamme näyttäisi olevan tekeillä jotain merkillistä. Jos kyseessä tosiaan on vieras teknologia, täytyy jonkun olla sen takana. Kun kyseessä on niin vaikea aihe kuin ufot, niin sitä tutkittaessa täytyy pysyä avoimena kaikille mahdollisuuksille. Tätä olen aina korostanut. Vaikka paljon osoittaakin päinvastaiseen suuntaan, on minulla silti vielä pieni toive tai unelma, että maapallolla olisi joukkoja työskentelemässä ihmiskunnan parhaaksi. Ryhmiä, joilla on käytössään lentävien lautasten tyyppisiä aluksia, mutta jotka työskentelevät täysin salassa. Todellisia "veljeskuntia", jos niitä sellaisiksi haluaa nimittää. Tai sitten kaikki paljastuu lopulta yhdeksi aikamme suurista myyteistä.

Viitteet

1. J. Allen Hynek ja Jacques Vallée: "The Edge of Reality. A Progress Report on Unidentified Flying Objects", Henry Regnery Company, Chicago 1975, s. 257.
2. Jacques Vallée: "Messengers of Deception. UFO Contacts and Cults", And/or Press, Berkeley, California 1979, s. 204–209. Ks. myös seuraavat artikkelini jos haluat tietoa joistain teorian lähteistä:

   Håkan Blomqvist: "The esoteric intervention theory – a preliminary source study", AFU nyhetsblad, nr. 19, april/sept. 1980, s. 13–16.

   Håkan Blomqvist: "Vi är redan här. Den esoteriska interventionsteorin", UFO-aktuellt, nr. 2, 1986, s. 10–11.

3. Haastattelun voi kuunnella kokonaisuudessaan osoitteessa: www.abc.net.au/queensland/conversations/stories/s1752052.htm
4. Håkan Blomqvist: "UFO – i myt och verklighet", NTB/Parthenon 1993, s. 108–115. (Gåtan Howard Menger).
5. Kirje dr. Berthold E. Schwartzilta 29.5.1986.
6, Kirje Timothy Goodilta 27.2.1984.
7. Rolf Rodehagin haastattelu 16.7.1985.
8. Howard ja Connie Menger: "The High Bridge Incident: the Story Behind the Story", Eget förlag, 1991.
9. Edellä mainittu lähde, s. 108.
10. Lou Zinsstag & Timothy Good: "George Adamski – The Untold Story", Ceti Publications, Beckenham, Kent 1983, s. 192.
11. Håkan Blomqvist: "UFO – I myt och verklighet", s. 116–117.
12. Desmond Leslie & George Adamski: "Flying Saucers Have Landed", Neville Spearman, London 1970, s. 248–249.
13. Alice Bailey: "The Externalisation of the Hierarchy", Lucis Press Limited, Tunbridge Wells, Kent, England 1958, s. 682–683.
14. Walter Kafton-Minkel: "Subterranean Worlds. 100 000 years of dragons, dwarfs, the dead, lost races & UFOs from inside the Earth", Loompanics Unlimited, Port Townsend, Washington 1989, s. 119–132.
15. Richard Kieninger: "Space Vehicles, travellers", Observations, The Stelle Group, Stelle, Illinois, 1971, s. 1–2.
16. Kirje Richard Kieningerin sihteeriltä Gayle Amickilta 4.6.1979.
17. Kirje Nancy Laubilta 12.11.1979.
18. "Ask Richard – A Day in the Life of a Brother", The Stelle Group Letter, Vol. 20:6, July–Aug. 1985.
19. Walter W. Cox on yksi asiantuntijoista, jotka vastaavat kysymyksiin kulteista internetsivulla www.allexperts.com . Internetosoitteesta http://en.allexperts.com/q/Cults-1727/indexExp_20145.htm löytyy hänen kritiikkiään sekä ajatuksiaan Stellea ja Richard Kieningeriä koskien.
20. Howard Menger: "From Outer Space to You", s. 159.
21. Edellä mainittu lähde, s. 7–8.
22. Timothy Good: "Unearthly Disclosure", Arrow Books 2001, s. 297.

Hakemisto

A

A.P.R.O. Bulletin 34, 38
Abernathy, Ralph 84, 85
Adamski, George 57, 64, 70, 116, 162, 172, 175, 176, 177, 178, 180, 181, 185
Ahnkvist, Monica 70, 71
Ambres-liike 126, 143, 144
Arkivet för UFO-forskning (AFU) 9, 17, 31, 165
Arocha, Antonio 168
Austin, Ben 153, 156, 157, 158

B

Bahamasaaret 42, 44, 45, 47, 48, 49, 56, 58, 67, 72, 73, 74, 83, 86, 87, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 103, 105, 115, 117, 126, 131, 132, 133, 135, 138, 139, 140
Berggren, Johan 39
Berglöw, Diana 28, 33
Bergman, Ingmar 127
Björkhem, Örjan 151
Bratt, Hans 92, 93, 98, 101, 102

C

Carlsson, Gösta 121, 152
Carmo, Alberto Francisco do 37, 38
Cartino, Var de 108, 109, 110
Chesler, Louis (Lou) 89, 92, 93, 98, 101, 140
Cox, Walter 181, 182, 185

D

Diaz, Leopoldo 163, 164, 165, 170

E

Eckart, Tony 146
Ehnmark, Erik 54
Ehrenkrona, Marianne 135, 142
Eriksson, Peder 60, 61, 62
ETI-teoria 171

F

Flying Saucer Review -lehti 15, 17, 37, 170
Fournoy, Théodore 14, 17
Franzén, Åke 111

G

Glantz, Ingrid 63, 65, 66, 67, 68, 77, 81
Glantz, Tryggve (Daniel) 58, 59, 60, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 70, 74, 75, 77, 81, 83, 84, 85, 99, 127
Good, Timothy 159, 164, 165, 170, 172, 174, 176, 178, 183, 185
Granchi, Irene 37
Grindhultsjöjärvi 21, 25, 31, 32, 34, 41, 55, 104
Groth, Arne 105
Grönros, Anders 143, 144

H

Haldeman, H. R. 44, 46
Hartmann, Halfdan 27
Helderud, Eva 146
Higgins, José C. 35, 36, 37

Hilton, James 183
Holmberg, Birgitta 68
Holmberg, Klas 68
Honey, Carol 176
Hynek, J. Allen 171, 184
Håkansson, Bjarne 19, 81
Häggström, Johan 40, 50, 58, 81, 83, 131, 135, 140
Höglund, Elis 48, 135, 136, 139, 142
Höglund, Elsy 55, 136
Höglund, Siv 91, 137, 142

I

Ifologinen seura 19, 20, 28, 29, 38, 39, 40, 41, 48, 49, 50, 110, 117, 144
IGAP 70
IGAP-konferenssi 70
Intergalactical Federation (IGF) 40, 81, 144
Isä Rapas 55, 56, 57, 72, 73, 74, 77, 85, 97, 126, 127, 131, 132, 133, 134, 135

J

Janson, Christer (Krister) 63, 64, 71
Joe 72, 74
Johansson, Lena 135
Johansson, Lennart 146
Johnson, Loftin 87, 88, 89, 90, 91
Jonsson, Kerstin 9, 10, 11, 12, 14
Jonsson, Matts-Gösta 68
Jonsson, Sture 10, 12
Jonsson, Tina 9, 10, 11, 12, 14
Jordan, Bernard 81
Jung, Carl Gustav 184
Jönsson, Ann-Marie 117, 123

K

Keel, John 167, 170, 179
Kieninger, Richard (Eklal Kueshana) 179, 180, 181, 185

L

Lansky, Meyer 93
Leslie, Desmond 175, 176, 185
Li 72
Liljegren, Anders 9, 11, 12, 17, 31, 32
Lill-Arne 57
Lindell, Johny 116, 117, 118, 119, 120, 123, 140
Linder, Ernst 19, 20, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 38, 39, 41, 46, 48, 86, 100, 133, 135, 141
Lindgren, Sten 40, 46, 57, 58, 62, 63, 64, 67, 69, 70, 71, 81, 100, 144
Little Exuma, Bahamasaaret 45, 47, 48, 88, 90
Lykke, Anna 120

M

Magnusson, Barbro 60
Marchemont, Joelle 159, 160, 161, 162, 163
Martin, Jorge 169, 183
Menger, Connie 174, 175, 182, 185
Menger, Howard 172, 173, 174, 175, 176, 180, 182, 185
Moore, Patrick 178
Motta, Guillermo Arguello de la 168
Mount Shasta -vuori 179
Muller, Robert 165
Muskö-tukikohta 113, 139
Mustapukuiset miehet (= Men in Black = MIB) 93, 94
Myrdal, Alva 132

N

Nassau, Bahamasaaret 45, 47, 48, 56, 72, 74, 92, 93, 95, 98, 101
Nicolaisen, Edith 58
Nielssen, Olaf 15
Nixon, Richard 44

R

Ra paz 84
Rodehag, Rolf 174, 185
RPV-alus 8
Ruotsin puolustusvoimien tutkimuslaitos (FOA) 14, 105

S

Schwartz, Berthold 174, 185
Schön, Bosse 136, 142
Siragusa, Eugenio 31
Stelle-yhteisö 179, 180, 181, 185
Stockholm UFO-center 146
Svahn, Clas 17, 33, 54, 123, 151, 152, 170
Swedenborg, Emanuel 14, 15
Swenson, Karl Erik 105, 106
Svensson, Sven-Olov 165, 170
Säpo 139, 140
Sökaren-aikakauslehti 19, 20, 38

T

The New Generation -järjestö 73, 83, 85, 86
Tukholman Ifologinen seura 28
Tukholman spiritualistinen yhdistys 19, 20

U

UFO-aktuellt -lehti 17, 38, 54, 123, 184
UFO-Sverige 7, 12, 14, 18, 31, 60, 117, 151, 152,
Unnskog, Sören 60, 61, 62

V

Vallée, Jacques 149, 151, 171, 172, 184

W

Waffen-SS 136, 139
Wersäll, Peter 28

Z

Zemona, Zania = Lindell, Johny
Zinsstag, Lou 176, 185

Kustantajan kommentti

UFO-Finland ry on julkaissut tämän kirjan siksi, että se on taatusti erilainen ufokirja. Tutustuttuamme kirjaan, päätimme lähes heti että haluamme julkaista teoksen, jos löydämme suomentajan. Yllättäen se löytyi helposti.

Håkan Blomqvist on tehnyt merkittävän työn kerätessään tietoa ja koostaessaan kirjaksi Richard Höglundin merkillisen elämäntarinan. Tuskinpa Håkan nuorena ufotutkijana 70-luvulla Richardia haastatellessaan aavisti kirjoittavansa kirjan hänestä 2000-luvulla. Richardin tapaus on pitkän ajanjakson ufokontakti, tai ainakin se vaikuttaa ufokontaktilta. Jos aikaa ja rahaa olisi ollut käytettävissä, tapausta olisi voinut tutkia huomattavan syvällisesti ja monipuolisesti. Tällaisissa tapauksissa käy yleensä niin, että tarinat kirjoitetaan ihmisten haastattelujen pohjalta.

Ufokontakteja olisi mahdollista tutkia eikä vain kerätä tietoa tapauksista. Tarvittaisiin laajoihin tutkimuksiin suostuva henkilö, rahaa ja aikaa. Tutkimukset pystyisimme käynnistämään tällöin välittömästi. Ensimmäisessä vaiheessa kerättäisiin kaikki tapaukseen liittyvä informaatio, laadullisen tutkimuksen menetelmiä käyttäen. Toisessa vaiheessa tarkistettaisiin henkilön terveydentila. Laboratoriotutkimuksilla saataisiin selville mahdolliset lääke- ja päihdeaineiden käyttämiset. Tästä tutkimus jatkuisi laajaan psykoanalyysiin, jonka pohjalta rakentuisi henkilön profiili. Näiden tutkimusten jälkeen osattaisiin jo melko hyvin sanoa, onko henkilö luotettava vai epäluotettava. Tämän jälkeen olisivat vuorossa valheenpaljastustestit sekä hypnoositutkimukset.

Jos kaikkien edellä mainittujen tutkimusten jälkeen näyttäisi siltä, että ufokontakti näyttää todelliselta, olisi ufotutkimus todellisen haasteen edessä. Olisiko meillä riittävästi tieteellistä näyttöä asian todentamiseksi? Poikkitieteellinen tutkimus on aina vaikeaa ja epäilijöitä riittäisi. Tämä olisi kuitenkin hyvä alku. Pelkillä ihmisten kertomuksilla ufokontaktien vakuuttavuus ei ole kovin korkealla tasolla. Toimiva ja tuloksia tuottava ufotutkimus ei juuri eroaisi hyvästä ja tuloksia tuottavasta poliisin suorittamasta rikostutkinnasta. Ensimmäisenä mainittua ei ainakaan virallisesti ole olemassa.

Useat kansainvälisesti tunnetut ufotutkijat, ovat julkaisseet tutkimuksistaan myyntimenestykseksi nousseita kirjoja. Mainittakoon esimerkkeinä John Mack, Budd Hopkins ja David Jacobs. Heidän "tutkimuksensa" vaikuttavat kuitenkin perin kevein menetelmin suoritetuilta. Oikeastaan ei voida edes puhua tutkimuksesta. Kyse on ollut ainoastaan tiedon keräyksestä. Jos tutkimuksia on tehty, eivät ne ainakaan ole olleet aikaisemmin esittämäni kaltaisia. Harmi, aihe ansaitsisi perinpohjaista tutkimustoimintaa.

Richard Höglundin kohdalla on tyydyttävä aikalaiskertomuksiin sekä vielä elossa olevien hänet tunteneiden ihmisten tarinoihin. Näistä on rakentunut kokonaisuus, joka omaperäisyydessään hakee vertaistaan ufoilmiön historiassa.

Kelosyöte, Padasjärvi lokakuussa 2010

Tommi Ruuskanen
pj. UFO-Finland ry

Håkan Blomqvist

Håkan Blomqvist syntyi Karlstadissa vuonna 1952 ja opiskeli Tukholman yliopistossa uskontohistoriaa, filosofiaa ja etnologiaa. Nykyisin hän toimii kirjastonhoitajana Norrköpingin kaupunginkirjastossa.

Blomqvist on myös työskennellyt useita vuosia freelance-kirjailijana ja erikoistunut ufoihin sekä elämänkatsomuksellisiin kysymyksiin. Hän on kirjoittanut satoja artikkeleita moniin eri sanoma- ja aikakauslehtiin.

Hän ollut UFO-Sverigen jäsenenä ja toiminnassa mukana vuodesta 1970 lähtien. Hän on toiminut myös paikallisen uforyhmän, UFO-Södertälje, puheenjohtajana. Perinteisen ufotutkimuksen lisäksi Blomqvist on vuosikymmenien ajan tutkinut myös kontaktitapauksia. Lisäksi hän on tutkinut psykologisia ja uskonnollisia ilmiöitä sekä teosofisen/esoteerisen perinteen yhteyksiä ufoilmiöön.

Vuonna 1973 Blomqvist perusti yhdessä Kjell Jonssonin ja Anders Liljegrenin kanssa järjestön nimeltä Arkivet för UFO-forskning (Archives for UFO Research, AFU), joka on tänä päivänä maailman suurin ufoarkisto ja -kirjasto. Blomqvistin mielestä ufoaineiston arkistoiminen ja siten ufohistorian säilyttäminen on hyvin tärkeää ja tätä työtä hän on tehnyt kaikki nämä vuodet.

Håkan Blomqvistin julkaisemat kirjat:

UFO – I myt och verklighet (UFO – myytti ja todellisuus), NTB-Parthenon, 1993.

Främlingar på vår jord. UFO-kontakter i Sverige, (Muukalaiset keskuudessamme – Ufokontakteja Ruotsissa), Parthenon, 2009.

En resa i tiden: UFO-Sveriges historia 1970–2010, (Aikamatka: UFO-Sverigen historia 1970–2010), UFO-Sverige, 2010.

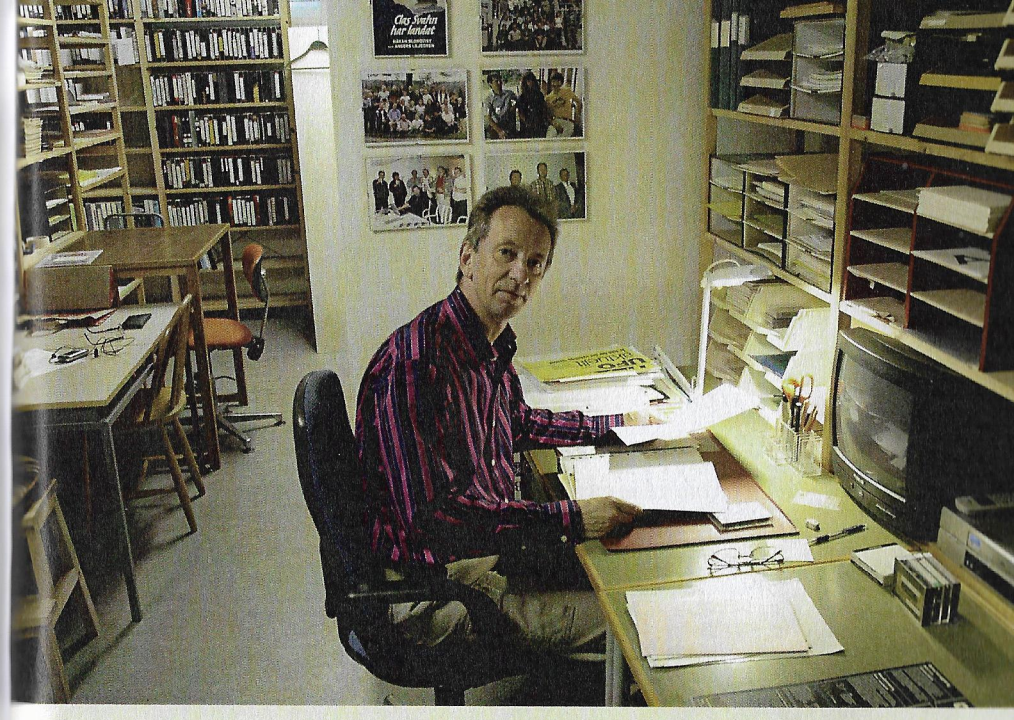

Håkan Blomqvist tutkimassa uforaportteja AFU:n arkistossa

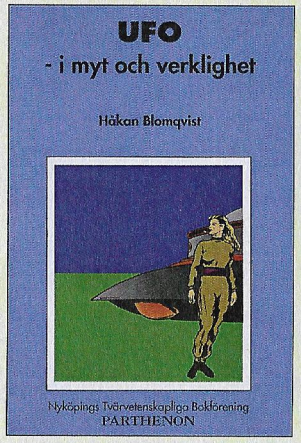

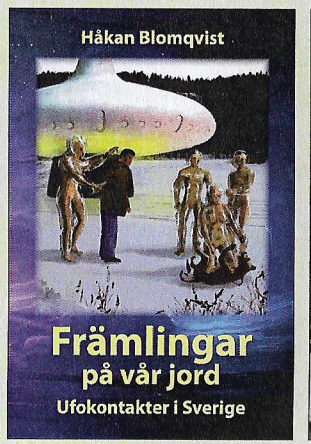

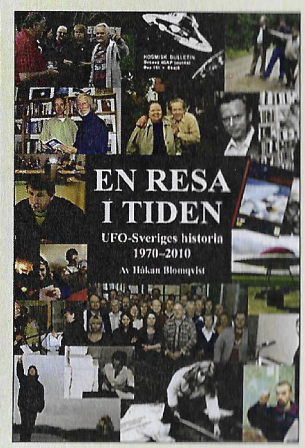

Håkan Blomqvistin julkaisemat kirjat

LAPIN MAAKUNTAKIRJASTO
698 N 0889403 7

UFO-Finland ry ei ole aikaisemmin julkaissut kirjaa, joka käsittelee mahdollista ihmisten ja avaruusolentojen kontaktia. Tämä kirja on kertomus ruotsalaisen miehen hämmästyttävistä kokemuksista, joiden keskelle hän joutui keski-ikäisenä jokseenkin yllättäen. Tapahtumat alkavat Uddevallan kaupungissa, lähellä Göteborgia. Kirjan päähenkilö Richard Höglund matkustaa muun muassa Bahamasaarille useaan kertaan suorittamaan avaruuskontakteiltaan saamaansa tehtävää.

Richardin tapaus oli aikoinaan Ruotsissa tiedostusvälineiden runsaasti uutisoima. Hänen tarinansa aiheuttivat laajaa hämmästystä. Tapauksesta on eniten hankkinut tietoa kirjastonhoitaja Håkan Blomqvist. Hän kirjoitti tämä kirjan vuonna 2009, kerättyään aineistoa yli 30 vuoden ajan.

UFO Finland

ISBN 978-951-98374-9-9
9789519 837499

ISBN 978-951-98374-9-9